

Giới thiệu Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thể loại: cổ đại, sủng ngọt, He, 1v1.

Số chương: 20 chương

Thừa tướng trẻ tuổi x công chúa thất sủng.

Lời editor: ngắn gọn xúc tích a ><, Hồ mới của Ly, mời mọi người nhảy hố *ôm ôm*

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: Tiểu Ly Ly.

Mùa thu phương Bắc Đại Li, lá cây khô vàng bị gió lạnh thổi ào ào, đưa mắt nhìn bốn phía toàn là cảnh sắc hiu quạnh.

Một trận gió thổi tới, Lục Châu thấy chủ tử chính mình rung mình ôm chặt lò sưởi sưởi ấm trong tay, chạy nhanh đến nhấc mảnh buồm xuống.

Bánh xe ngựa men theo dọc đường đi đến Thịnh Đô, tay phải Trường Hoan che miệng ngáp một cái, tiếp tục cúi đầu lật xem thoại bản đặt ở đầu gối.

“Chủ tử, còn có nửa canh giờ đã có thể tiến vào Thịnh Đô.” Lục Châu thấy đáng vẽ năng bình tĩnh như thế, nhin không được nhắc nhở nói.

Hành cung Thịnh Đô ở phía Đông Bắc, cách Thịnh Đô không xa, đi một ngày là có thể đến.

Trường Hoan “Ừ” một tiếng, lấy chén trà được đặt ở trên bàn dài nhấp một ngụm, ngẩng đầu thấy đáng vẽ của Lục Châu hận rên sắt không thành thép, nhin không được bật cười: “Thịnh Đô lại không phải đầm rồng hang hổ, người khản trương như vậy làm cái gì?”

Mọi nơi của Thịnh Đô không phải đều là đầm rồng hang hổ sao, Lục Châu chửi thầm, nhưng mà vẫn không dám nói ra.

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan liếc mắt nhìn sắc mặt của Lục Châu, xoay chuyện đề tài: “Nghe nói ngoại tổ phụ cũng đã ở trên đường hồi kinh?”

Lục Châu nghĩ nghĩ đáp: “Mấy ngày trước lão gia phu nhân đã từ Linh Bắc khởi hành, không quá nửa tháng liền có thể đến.”

Nàng là người hầu trung dũng của Lâm gia, tuy rằng vẫn luôn đi theo bên người Trường Hoan, nhưng vẫn theo thói quen gọi Thừa Huệ Công và phu nhân là lão gia phu nhân.

Trường Hoan lấy thoại bản gõ đầu Lục Châu: “Cho nên, ngoại tổ phụ đã về tới, ta còn phải sợ sao?”

Kỳ thật nói không sợ là giả, năng ngày người ở Hành cung 5 năm, Thịnh Đô với nàng mà nói chính là một nơi hoàn toàn xa lạ. Lục Châu lập tức không nói chuyện, Trường Hoan thấy nàng suy tư điều gì, cũng không nói gì.

Hai bên im lặng, Thịnh Đô đã gần ngay trước mắt. Vào cửa thành phía Bắc, là một con đường rộng rãi thẳng tắp, xe ngựa đã sớm thả chậm tốc độ, một đường chạy tới có thể trực tiếp đến đại môn phía Bắc Hoàng cung.

Hoàng Hậu Trịnh thị và rất nhiều cung nữ nô tài ở đại môn phía Bắc chờ đợi, khí thế mười phần. Xe ngựa dừng lại, Trường Hoan từ trên xe xuống dưới, nhìn trước mặt phu nhân hoa quý ung dung nhẹ nhàng quý xuống: “Tham kiến Hoàng Hậu nương nương.”

Trịnh thị nhìn khuôn mặt nữ hài chẳng qua cũng chỉ mười sáu bảy tuổi, toàn thân mặc y phục mùa đông màu xanh nhạt cũ quý gối trước mặt chính mình, khúc miệng nâng lên nụ cười hiền lành: “Mau đứng lên đi hài tử.” Vừa nói vừa tự mình khom lưng nâng Trường Hoan đứng dậy.

“Đạ tạ Hoàng Hậu nương nương.” Trường Hoan đứng yên, mặc cho Trịnh thị lôi kéo tay mình.

.....

Bắt đầu sau mùa đông, thời tiết càng thêm rét lạnh, nhiệt độ không khí đêm qua chợt hạ xuống, sáng sớm sương rơi đầy đất, đưa mắt nhìn lại tường hồng ngói xanh Hoàng Thành cũng mông lung một chút.

Lục Châu chau xát tay, đẩy rèm cửa đặt đây từ bên ngoài tiến vào, mang đến một luồng hàn khí. Trường Hoan ngồi ở trên giường gần bên cửa sổ phía Đông đọc sách, ngẩng đầu xem xét thấy vẽ mặt vui mừng của nàng bước đi nhẹ nhàng, đưa một bên lò sưởi cho nàng.

Đánh tan mù sương cũng là ngày nắng gắt, Trường Hoan ở Sương Thanh Điện, tuy rằng vị trí hẻo lánh nhưng không gian bốn phía cũng không có kiến trúc che dầy, lúc này ánh mặt trời từ phía Đông chiếu rọi ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ, khiến cho người ta chìm trong vòng sáng mờ hoặc.

Lục Châu cũng không ngưng ngừng một tay tiếp nhận lò sưởi, một bên nói: “Chủ tử, lão gia đã nhờ người chuyển lời, chờ hôm nay tiến cung yết kiến Hoàng Thượng xong, liền có thể trực tiếp về Sương Thanh Điện.”

Trường Hoan lên tiếng đã hiểu, trên mặt nhếch vài phần ý cười. Nàng nghĩ từ khi mẫu phi qua đời ngoại tổ phụ lưu đây chính mình cũng bị đuổi đi đến hành cung, đã bắt trì bắt gác 5 năm.

Trường Hoan rất sợ lạnh, cung nhân ở hành cung thấy nàng không được sủng ái nên những vật dụng y phục than củi dùng trong mùa đông đều bị cất xén lợi hại, lúc này có điều kiện thế nào cũng muốn đối đãi với chính mình thật tốt, lấy toàn bộ địa long trong phòng đốt lên, khi ra cửa lò sưởi ấm cũng không rời tay.

Lúc này nàng đứng ở ngoài Sương Thanh Điện áo choàng thật dày che khuất thân hình gầy yếu, nhón chân mong chờ ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu đang đến. Lục Châu ở bên trong bày chút trái cây bánh kẹo, không thấy bóng dáng Trường Hoan liền biết là nàng chờ không kịp, vội vàng cầm lò sưởi liền chạy ra đi nhét vào trong tay của Trường Hoan mới bỏ qua.

Không lâu sau, trên đường xa xa đoàn người đi tới. Có người bước nhanh lại đây, Trường Hoan nhận ra là Thịnh Xương công công bên người Hoàng Thượng, trên mặt Thịnh Xương tràn đầy tươi cười: “Trường Hoan công chúa, Hoàng Thượng sợ Lâm quốc công không quen thuộc đường trong cung, làm trì hoãn thời gian đoàn viên nên cố ý kêu nô tài dẫn lại đây. Lại nói Hoàng Thượng rất coi trọng ngài!”

“Đạ tạ Thịnh công công.” Kỳ thực có coi trọng hay không bản thân Trường Hoan vẫn biết đến, nàng không có để ý những lời này liền trực tiếp nhìn về phía bên trái ý bảo, Lục Châu vội đưa túi tiền trong tay đi qua.

Đoàn người kia đến gần, Trường Hoan cũng đi ra ngoài. Hai vị lão nhân trước mặt đều là gió sương đầy mặt nếp nhăn mọc thành hàng, một thân hoa phục khó nên được sự tàn phá của phong sương phía Bắc. Thân thể của Lâm quốc công đã tận lực thẳng tắp nhưng cũng che không được đáng vẽ cong lưng, thân thể của Lâm lão phu nhân tuy rằng gầy yếu nhưng cũng may mắn không thấy có bệnh nhẹ.

“Nô tài cũng không chậm trễ thời gian công chúa và người thân đoàn tụ.” Thịnh Xương ước lượng phân lượng trong tay, vẫy lui mọi người đi ra ngoài.

Trường Hoan nhin không được đó hốc mắt nhào qua kêu ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu, dung mạo của Lâm lão phu nhân nhìn giống như mẫu thân đã qua đời của Trường Hoan, hai người rơi kẻ không dứt, ôm nhau khóc trong chốc lát mới nhận xuống nước mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan đỡ nhị lão vào phòng, ở bên trong ấm áp mấy người nói đến việc nhà. Trường Hoan biết mấy năm nay mỗi người đều không quá tốt, sợ chạm đến chuyện thương tâm nên chỉ nói những chuyện tốt với nhị lão: “Nghe nói biểu ca Thủ Hân ít ngày nữa cũng sẽ hồi kinh?” Lần này Trường Hoan có thể thuận lợi trở về cũng là dựa vào phân phúc của vị biểu ca này.

“Đứng rồi. Lúc trước Tam Lang đã gửi thư trở về nói là nửa tháng sau Bắc Khương chấp nhận đầu hàng liền có thể khởi hành, nếu hành trình mau còn có thể về đúng giao thừa.” Lâm lão quốc công nói đến tôn tử này, thập phần vừa lòng.

Năm thứ hai bọn họ vừa đến Linh Bắc đã đụng phải Bắc Khương xâm chiếm, khi đó, quan phủ địa phương chiêu mộ quân nhân còn bị hạn chế mở rộng, Lâm Thủ Hàn liền chủ động tham quân, bốn năm qua đi Đại Li rốt cuộc cũng chiến thắng Bắc Khương, Lâm Thủ Hàn ở trong quân doanh cũng một đường từ binh lính bình thường trở thành một người tướng lĩnh.

Trường Hoan thấy không khí rối cuộc đã trở nên thoải mái lên, cũng thờ phào nhẹ nhõm, nàng sợ trong lòng nhĩ lão nhớ đến chuyện xưa làm cho tâm trạng buồn phiền, dẫn đến thân thể càng bị thương nặng hơn, lúc đó lại mất nhiều hơn được.

Lúc trước Lâm quốc công đi theo Tiên đế Nam chinh Bắc phạt mở rộng đất đai lập được chiến công hiển hách, sau lại được Tiên đế phong là Trung dũng công, vốn tưởng rằng lúc tuổi già có thể an hưởng một đời không lo.

Ai biết lúc tuổi già nhĩ tử thân sinh của chính mình lại bị lừa gạt, đại nhĩ tử của nhĩ lão, phụ thân của Lâm Thủ Hàn, cứu cứu Lâm Túc của Trường Hoan khi nhậm chức Lại Bộ Thị Lang lại bị người tố giác nhận hối lộ, khi đó Hoàng đế đang ban bố lệnh cấm quan viên thu nhận hối lộ, hẳn lại vừa vận đánh vào trên họng súng, vì thế Lâm Túc bị phán quyết xử tử ngay tại chỗ, Lâm gia cũng bị kru đẩy đến Linh Bắc khổ sở suốt 5 năm.

Tới thời gian dùng cơm trưa Trường Hoan muốn nhĩ lão ở lại, Lâm quốc công trực tiếp cự tuyệt. Trường Hoan nhìn nhĩ lão tập tễnh mà đi, biết ngoại tố phụ sự phá hủy quy củ trở thành đề tài nói chuyện phiếm của người khác nên không dám ở lại.

Thời tiết càng thêm rét lạnh, Trường Hoan cũng không ra khỏi cửa suốt ngày ở trong phòng ấm áp. Thời gian trôi qua liền tới ngày mười sáu tháng chạp, ngày này Trường Hoan chỉ dẫn theo Lục Châu liền ra cửa, Hoàng đế cho lệnh bãi cỏ thể tự do ra cung, một đường thuận lợi ra cung ngồi xe ngựa đi đến phủ An Phường của Thịnh Kinh, phủ An Phường cách Hoàng cung không xa, phần lớn dinh phủ của các quan viên trong kinh đều tọa lạc ở đây, phủ Quốc công của ngoại tố phụ Trường Hoan liền ở tại nơi này.

Xe ngựa chạy rất ổn định, nhưng thời điểm tiến vào phủ An Phường lại đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn một chút. Kỳ thật Lễ Bộ đối mỗi phường đều có quy định cứng nhắc, lối vào phường không được dài vượt qua sáu thước.

Xe ngựa của Trường Hoan đang muốn đi qua, trong phường đột nhiên lao ra một con tuần mã màu đen, tuần mã màu nâu của Trường Hoan bị kinh hách mất khống chế nhắm thẳng vọt tới phía trước, mã phu cũng bị đánh rơi xuống đất, trong lúc này thùng xe liền đụng vào xe ngựa dừng ở phía trước. Con ngựa còn chạy như điên, đột nhiên một nam tử bạch y xuất hiện nhảy lên xe đang chạy nhanh kéo lại dây cương, tuần mã mất khống chế rốt cuộc ngừng lại.

Lục Châu đỡ Trường Hoan từ trên xe xuống dưới, hiển nhiên vẫn còn kinh hách. Trường hoan nhìn một bên bạch y giày đen, ngọc quan bó buộc, nam tử tuổi trẻ thân sắc lạnh nhạt, hành lễ nói lời cảm tạ: “Đa tạ ân cứu mạng của công tử.”

“Không phải.” Nam tử lạnh lùng ra tiếng.

Hà? Trường Hoan theo bản năng nghiêng nghiêng đầu, bày tỏ bản thân không hiểu.

“Vừa rồi chủ nhân chiếc xe ngựa kia là ta. Cho nên ta cũng không phải vì cứu người, mà là vì đòi lại tiền xe của ta.” Nam tử thấy nàng khó hiểu bổ sung nói.

Trường Hoan nghe xong, tức khắc hình tượng ân nhân ở trong lòng tiêu tan thành ảo ảnh. Nàng nhìn kỹ xem người nọ lớn lên đến là thập phần đoan chính, cao hơn nàng không chỉ một cái đầu, hai mắt thâm thúy, mầu chốt là thân bạch y kia tuy trắng trong thuần khiết nhưng vừa thấy chính là nhà có tiền.

Không nghĩ đến người tới lại nói thẳng ra như vậy, bất quá tốt xấu cũng là ân nhân của chính mình, huống hồ đảm hông đồ vật của người ta xác thật là phải bồi thường, Trường Hoan không có biểu lộ ra sắc mặt gì: “Thực xin lỗi, ngựa của ta vừa mới bị kinh hoảng không cẩn thận đảm hông rồi xe của ngài. Ta sẽ theo giá bồi thường tổn thất của ngài, không biết xe ngựa của ngài giá trị bao nhiêu tiền?”

Nam tử bên cạnh nhảy mắt có một cái, nam nhân thanh niên áo xanh đi lên: “Còn thỉnh cô nương phái người đi xem tình huống của xe ngựa.”

Trường Hoan thấy người nọ cũng không có ý tứ muốn cho qua, liền ý bảo Lục Châu qua đi xem xét, vì thế dư lại hai người đứng tro rất to tròng mắt nhỏ.

Trong phường phần lớn là phủ đệ, trên đường lớn cũng không có người tùy ý hành tẩu rất là an tĩnh, một trận gió thổi tới Trường Hoan rung mình một cái, vội vàng đi vài bước đến nơi tránh gió.

Ai ngờ một tay của người nọ bắt được cổ tay Trường Hoan gắt gao không buông, ánh mắt nhìn chằm chằm nơi Trường Hoan đi chuyển, tràn đầy hoài nghi, Trường Hoan giãy giụa không có kết quả đánh phải từ bỏ.

Nam tử áo xanh đi tới, cao giọng nói: “Công tử, xe ngựa chúng ta hư hao thực nghiêm trọng đã không thể lại dùng.”

Trường Hoan nhìn Lục Châu sau theo, ánh mắt dò hỏi, lại thấy Lục Châu gật đầu tỏ vẻ tình huống thật là như thế. Tiếp tục nghe hắn nói: “Thùng xe ngựa sở dụng chính là khối tơ vàng gỗ lim, hơn nửa thời gian làm rất lâu, giá trị phỏng chừng muốn mười vạn lượng bạc trắng.”

Advertisement / Quảng cáo

Mười. Mười vạn lượng bạc trắng. Nói thật Trường Hoan lớn như vậy còn chưa thấy qua nhiều bạc như vậy, khi còn nhỏ nàng cũng không cần tiền sau lại đi đến Hành cung càng không có tiền, hiện tại mới trở về một tháng, trên người chỉ có một ít châu báu trang sức do Hoàng Thượng Hoàng Hậu ban thưởng, chính là không thể tự mình tiền hành mua bán.

“Đại ca, người xem xe của ta cũng hư hao không ít, không biết là ai lại ở trong thành phóng ngựa chạy nhanh khiến cho xe ngựa của ta kinh ngạc, kỳ thật ta cũng là người bị hại, không bằng chúng ta tìm chủ nhân của con ngựa điên màu đen kia bồi thường?” Trường Hoan thật cẩn thận nhắc nhở.

Nam tử nhướng mày, đối với xưng hô “Đại ca” này không lắm vừa lòng, bất quá đối diện cô nương không đến nỗi ngốc, nghĩ nghĩ trả lời: “Chiều theo tốc độ của ngựa điên kia chỉ sợ sớm đã không thấy bóng dáng, huống hồ tìm được con ngựa kia cũng không nhất định có thể tìm được chủ nhân, hôm nay ta còn có chuyện quan trọng đi làm, bồi thường kim ngạch giảm phân nửa, đây là nhượng bộ lớn nhất đối với việc chúng ta đều là người bị hại, thế nào?”

Ách, kỳ thật năm vạn lượng đối nàng mà nói cũng là gánh nặng, bất quá thấy hắn không thuận theo không buông tha cũng đau đầu, vội vàng đồng ý tới: “Nhưng mà trên người ta không có bạc, có thể viết giấy nợ sao, người yên tâm ta nhất định sẽ trả.”

Trường Hoan còn tưởng rằng phải giải thích một phen, không nghĩ tới người nọ rất sáng khoái đáp ứng. Lăn lộn hồi lâu mới lần lần nửa ngồi trên xe, mã phu lập tức lái xe đi vào sâu bên trong phường.

Trường Hoan lập tức thiếu một đồng nợ đã sớm ù rù, ngồi trên xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, nhớ tới vừa rồi người nọ ký tên xuống giấy nợ—— Ôn Nhược Cần, ôn nhuận như ngọc? Haizzz! Chừ như ngọc, nhưng người thật đúng là không cảm thấy được.

So với sắc mặt buồn rầu của Trường Hoan, tâm tình của Ôn Nhược Cần không tồi, nhìn chữ kí nho nhỏ tinh tế trên giấy nợ trong tay bật cười.

Tác giả có lời muốn nói: Đầu óc tác giả không đủ dùng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Editor: Tiểu Ly Ly.

Xe ngựa chậm rì rì rốt cuộc cũng dừng lại trước một chỗ ở đình viện, Lâm lão phu nhân đã ở cửa chờ, Trường Hoan đi xuống ngọt ngào kêu một tiếng “Ngoại tổ mẫu”.

Lâm lão phu nhân hiển nhiên cười kéo tay Trường Hoan, nhìn đến xe ngựa của Trường Hoan bị hao tổn, sắc mặt có chút lo lắng, Trường Hoan thấy thế cười cười nói là tới trên đường không thấy đường. Lâm lão phu nhân thấy nàng có ý lừa gạt nhưng cũng không có truy vấn, mấy người nói nói cười cười cùng nhau bước vào phủ.

Phủ đệ Lâm gia là tiền đế ban cho, tuy rằng 5 năm qua chưa từng có người ở nhưng nhiều hạ nhân cũng dễ dàng thu dọn sửa chữa, Trường Hoan tùy ý ngoại tố mẫu lôi kéo đi đến phòng khách. Dọc theo đường đi nhìn sắc mặt của ngoại tố mẫu hồng nhuận thân thể khỏe mạnh, cuối cùng cũng yên tâm không ít.

Trường Hoan tiến vào phòng khách ấm áp lập tức nổi lên một tầng nỗi hồi mong, nàng coi chiếc áo choàng dày ra. Lâm lão phu nhân thấy nàng nóng nực phụt cười một tiếng, Trường Hoan thấy ngoại tố mẫu cười nhạo chính mình, lập tức bủi bủi môi, lâm nũng nói: “Ngoại tổ mẫu là cười nhạo Trường Hoan không biết lạnh ấm sao!”

Chung quanh hạ nhân vừa nghe cũng che miệng cười, Lâm lão phu nhân ha ha cười vài tiếng: “Hoan nha đầu vẫn làm cho người ta yêu thích.” Trường Hoan thấy ngoại tố mẫu vui vẻ, trong lòng chính mình cũng vui vẻ, cười hi hi ngồi

xuống.

Lâm lão phu nhân thấy ngoại tôn nữ không chịu để tâm lấy trái cây bên cạnh bàn nhỏ ăn, trong lòng nửa vui nửa buồn hết than lại thở, quay đầu cầm khăn tay trên người lau lau nước mắt không để cho Trương Hoàn thấy.

Cả đời bà đi theo lão gia, thời trẻ lang bạc kỳ hồ*, tuy rằng sinh hai trai một gái, nhưng đại nhi tử tham ô nhận hối lộ bị giết, tiểu nữ nhi cũng hồng nhan bạc mệnh, chỉ còn lại có một đứa con thứ hai đã đoạn tuyệt quan hệ ở Lợi Châu xa xôi, hiện tại bên người chỉ có đại nhi tử của Tam Lang là Lâm Thủ Hân và ngoại tôn nữ Trương Hoàn, cả đời này cực khổ phú quý đều hưởng qua, ai biết cảnh đêm lại là như thế.

Lang bạc kỳ hồ*: sống đầu đường số chợ,

Advertisement / Quảng cáo

Định tâm lại, Lâm lão phu nhân đi qua bên cạnh ngồi xuống nói chuyện với Trương Hoàn, bà biết mấy năm nay Trương Hoàn cũng khổ sở, liền lái nhai giảng một ít đạo lý đối nhân xử thế.

Trương Hoàn kỳ thật cũng hiểu rõ nhưng vẫn nghiêm túc nghe ngoại tổ mẫu dạy bảo, bảy tuổi trước khi tiến cung nàng vẫn luôn lớn lên ở Lâm gia, ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu với nàng mà nói đều là những người cực kỳ thân cận cực kỳ tín nhiệm.

Nói rồi nói đất thời gian dễ dàng qua đi, Lâm lão quốc công đã trở lại, sau khi ông hạ triều lại tri hoãn ở bên ngoài một chút, thời gian về đến nhà vừa lúc đuổi kịp cơm trưa. Người một nhà hoà thuận vui vẻ ăn xong cơm trưa, Trương Hoàn bồi Lâm lão phu nhân vào>Noãn các ngủ trưa, một gác ngủ dậy thì mặt trời cũng đã lặn.

Trong cung có gác cổng, mùa đông cửa cung sẽ đóng sớm hơn giờ Tuất. Tuy rằng Li cung không xa, nhưng Trương Hoàn muốn thừa dịp có cơ hội lần này đi phố An Vinh nhìn xem, bởi vậy tuy rằng không muốn nhưng vẫn từ biệt ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu ngồi xe rời đi.

Trương Hoàn một đường đi phố An Vinh, phố An Vinh là phố xá náo nhiệt nhất trong toàn bộ Thịnh Đô, bên trong có tứ lầu Thao Thiết Ký tốt nhất và Tàn lâu Sở quán Tiêu Tương các lớn nhất toàn Đại Li, Trương Hoàn một đường đi dạo trên đường đột nhiên đau đầu lại đi một chuyến đến y quán, trở về Hoàng cung khi trời đã tối đen.

Đêm dài, Trương Hoàn ngồi ở dưới đèn thả một cái trong trang sức và một xấp ngân phiếu trước mặt, trước khi ra phủ Lâm lão phu nhân vụng trộm đưa một ít ngân phiếu cho nàng, tính toán một hồi cũng chỉ có tám chín vạn lượng, nhớ tới nọ nần của bản thân buồn bực mà kéo kéo tóc.

Gần tới năm mới, trong cung yến hội lớn lớn bé bé cũng bắt đầu tổ chức, có đôi khi Trương Hoàn còn phải đi theo tham dự yến hội náo nhiệt một chuyến, không nghĩ tới đã đến ngày cung yến trừ tịch*.

Trừ tịch*: giao thừa.

“Công chúa, có thể đứng dậy tiến đến Phúc Ý điện.” Lục Châu vén màn tiến vào, nhẹ giọng nói với nữ tử ngồi ở trước bàn trang điểm rửa mặt chải đầu. Trương Hoàn nghe vậy liền buông cây lược gỗ trong tay, đứng dậy để cho Lục Châu sửa sang lại xiêm y.

Hôm nay là cung yến trừ tịch mỗi năm một lần, Trương Hoàn chọn xiêm y hồng sắc, trên đầu cài cắm một cây trâm bạch ngọc và hai đoá hoa lụa màu đỏ nhỏ nhỏ, vừa không xuất sắc cũng sẽ không có vẻ không coi trọng, tóm lại thập phần ôn hòa.

Từ tấm điện Sương Thanh của chính mình, một đường đi từ từ đến Phúc Ý điện, chẳng qua chỉ là mấy khúc đồng hồ. Cung yến khai tịch ở giờ Thân, hiện tại cũng chỉ là một khắc. Mùa đông trời rất nhanh tối, đã thấy vài phản chạng vạng.

Ngày thường Phúc Ý điện chỉ mở tiệc chiêu đãi ngoại thần địa phương, nội cung chỉ có trừ tịch thì ngoại thần mới có thể cùng nhau tiến hành chúc mừng. Giờ phút này vì chúc mừng tân niên, trong điện ngoài điện đều dùng hồng lụa trang trí một vòng, đặc biệt vui mừng.

Từ rét lạnh bên ngoài đi vào trong nhà có đốt địa long, Trương Hoàn không thích ứng mà giật mình. Canh giờ còn sớm, trong bữa tiệc chỉ có thừa thốt vài người. Trương Hoàn quét mắt nhìn một phen, đại thần quan trọng đều còn chưa tới.

Dẫn người vào trong, cung nhân mắt thấy Trương Hoàn liền dẫn nàng tới trên vị trí, Trương Hoàn liền ngồi vào vị trí. Vị trí này ở bên tay phải gần ở trung tâm, ban đầu nàng là chưa từng có vị trí như vậy, nhưng bởi vì nhà ngoại khỏi phục chức vụ trong triều nên mới có thể được tăng lên.

Đây là lần đầu tiên nàng tham gia cung yến trừ tịch, tám tuổi lớn lên ở nhà ngoại, sau lại đi theo mẫu thân vào cung, mẫu thân qua đời chỉ một năm đã bị giam lỏng ở hành cung Đàm Càng, mãi cho đến khi biểu huynh lập hạ chiến công, mới được nhận vào trong cung hơn nửa có thể tự do đi lại.

Dù sao cũng nhàm chán, Trương Hoàn ở trong hoàn cảnh ảm áp chộp mắt. Nửa canh giờ sau, trong điện mới lục tục ngồi đầy, lúc này trong điện đã đốt đèn lồng.

Hoàng Thượng Hoàng Hậu đồng loạt từ trong nội thất đi ra, thân tử hậu phi đồng thời đứng dậy hành lễ. Trương Hoàn cũng đứng lên kêu theo: “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế... Hoàng Hậu thiên tuế thiên tuế...”

Nhiếp Dục mở miệng miễn lễ, một phen trần thuật, rồi khỏi ghé. Thân thể hẳn không thoải mái, chỉ là không thể mất lễ tiết, mới xuất đầu lộ diện. Mọi người ngồi xuống, bắt đầu bắt chuyện.

Trương Hoàn không có ý định giao lưu với mọi người, cầm ly rượu trái cây chậm rãi uống, thỉnh thoảng chiếc đĩa gấp đồ ăn đưa vào trong miệng tỉnh té nhắm nháp.

Dù sao ta không dám nhận, không chịu nổi người đến gây chuyện với ta. Trương Hoàn không có nghe rõ Hoàng Hậu nói cái gì, chỉ nghe đại thái giám Trương Đức bên người Hoàng Hậu cao giọng kêu tên của mình.

Trương Hoàn đứng dậy đi qua, ở trước bậc hành lễ, chỉ thấy đến Hoàng Hậu ôn nhu ra tiếng: “Bổn cung nhớ rõ Trương Hoàn cũng đã mười bảy, nữ tử bình thường đã sớm kết hôn, không bằng thừa dịp ngày tốt hôm nay, tìm một mối nhân duyên tốt?”

Trương Hoàn nghĩ, quả nhiên như thế, mặt ngoài lại không hiện ra: “Đa tạ mẫu hậu lo lắng, chỉ là thân thể Trương Hoàn quá yếu, không dám mơ tưởng, chỉ sợ phiền toái tương lai nhà chồng.....”

Trịnh Hoàng Hậu nghe xong lại không buông tay: “Nếu như phụ hoàng người chỉ hôn cho người, ai dám có dị nghị, người là công chúa hoàng gia, ai dám xem người thành phiền toái.”

Trương Hoàn vừa nghe, ưu sầu trên mặt nhiệm ý cười: “Là Trương Hoàn để tâm vào chuyện vận vật.”

Hoàng Hậu vẫn vậy tay, để Trương Hoàn thối lui ngồi vào vị trí chính mình, mới ngồi xuống ăn uống. Kỳ thật trong lòng bà sớm có người được chọn, Trương Hoàn không được sủng ái, nếu như không có ngoài ý muốn nàng căn bản cũng không được về trong cung, mà hôn sự của công chúa không được sủng ái kỳ thật cũng không dùng để thương nghị bên ngoài, bà làm như vậy chỉ để chính mình không chịu đựng phê bình của người ngoài, thuận tiện biểu lộ rõ ràng phong thái mẫu nghi thiên hạ của chính mình một chút.

Advertisement / Quảng cáo

Đang nói chuyện với đại cung nữ bên người, chỉ nghe dưới tiệc vang lên tiếng ồ, mọi người trở nên hoảng loạn. Hoàng hậu có chút nghi hoặc, ánh mắt ra hiệu. Trương Đức hiểu được, cao giọng nói: “Phát sinh chuyện gì?”

Có cung nữ chạy chậm lại đẩy bẩm báo: “Hồi Hoàng Hậu nương nương, là Trương Hoàn công chúa phát bệnh.” Nguyên nhân là sau khi Trương Hoàn ngồi xuống, bởi vì hôn sự được đưa ra bàn luận trong cung yến, nàng vô cùng vui vẻ uống nhiều hơn vài ly rượu liền đã phát bệnh tâm thần.

Nàng lật đồ ly rượu và thức ăn trên bàn dài, một đường nghiêng ngã lao đảo đi đến chu vi, Thịnh Xương thấy thế xuống dưới cản người, ai ngờ Trương Hoàn quẹo khúc cua trốn đến sau cây cột bên cạnh ngồi xỏm xuống, sử dụng hồng lụa trang trí bao lấy chính mình, còn một bên ảo “Ta là một gốc cây đào hoa, ta là một gốc cây đào hoa..... Các người ai dám bắt ta.....”

Hoàng Hậu phản ứng lại kịp, sắc mặt có chút thay đổi, sai người mang Trương Hoàn đi xuống, sau đó quét tước sân sạch sẽ.

Sắc mặt mọi người không đồng nhất, nhưng thấy Hoàng Hậu đối với chuyện này tiếp đón dần xếp không nói một lời, liền biết chuyện này không thể nói nhiều, liền giả ngu tiếp tục chuyện trò vui vẻ, nói cười riu rít. Chỉ là không biết trong lòng bọn họ suy nghĩ cụ thể ra sao.

Sương Thanh Điện, Lục Châu chờ tất cả mọi người lui ra, mới đi về phía giường ngủ, cúi đầu bón viên thuốc cho Trương Hoàn đang hôn mê nằm ở trên giường, mười lăm phút sau, Trương Hoàn tỉnh lại.

“Công chúa, người thật đúng là gan lớn!” Lục Châu thấy nàng tròn mắt đờ nàng lên, cảm thán nói.

Trương Hoàn ngồi dậy nhún vai, “Trịnh thị muốn bắt ta làm bè, ta không dám nói rõ cũng chỉ mượn cớ thoái thác.” Kỳ thật Trịnh thị rất là khôn khéo, Trương Hoàn sợ kỹ thuật diễn của chính mình không đủ bị phát hiện ngược lại biến khéo thành vụng, từ lúc đi đến phủ đệ của ngoại tổ phụ đã ở y quán chờ đại phu lấy được có khả năng làm thần trí của con người sinh ra ảo giác, chỉ là được ba phần đọc, số lần dùng được không được vượt qua ba lần.

Kỳ thật bệnh tình quái dị xem chính mình là gốc cây đào hoa đã sớm khỏi hẳn, chỉ là không có người nào biết.

Bên trong thâm cung này, người an tĩnh có thể sống lâu lâu, Trương Hoàn không được sủng ái lại có quái tật trong người, tự nhiên sẽ không tạo thành uy hiếp cho bất luận kẻ nào. Nhưng mà không chịu nổi người khác nhìn không

quen bản thân, tỷ như Hoàng Hậu Trịnh thị.

Khi bị dẫn đi, buổi tiệc chỉ tiến hành được một nửa. Sau khi dùng xong yến tiệc Nhiếp Dục đã đi ra, kế tiếp là Hoàng đế tự mình dẫn dắt hậu cung đến Trích Tinh Lâu xem pháo hoa Thịnh yến.

Trường Hoan mở cửa sổ, ghé vào ghế thái sư xem pháo hoa, gió đông lùa vào người cũng ngăn không được hứng thú của Trường Hoan.

Tân xuân Đại Li có truyền thống châm ngòi pháo hoa chúc mừng, mà pháo hoa hoàng cung tập trung châm ngòi ở quảng trường Thiên Thịnh, vốn dĩ Trích Tinh Lâu là nơi tốt nhất để ngắm cảnh, nhưng nàng đã không tiện tham dự.

Chi nghe phanh phang vang lớn không ngừng, các màu pháo hoa ở trên trời nở rộ, thẳng đến một phút đồng hồ sau mới dừng lại.

Trường Hoan mất hết hứng thú, trở lại trên giường ôm lò sưởi ngồi xếp bằng. Một bó hoa mai vàng nhạt được cắm trong bình bạch ngọc trên bàn con, ản ản hương thơm ngát.

Lục Châu đóng cửa sổ, đi đến giường ngủ trong phòng, muốn kêu Trường Hoan đi ngủ, lại không thấy được bóng dáng chủ tử của mình.

Trường Hoan vốn là không có rùa mặt chài đầu, vẫn còn trang điểm khi dự tiệc, cho nên lập tức hưng phấn mang theo đèn lồng, ra sân khò của chính mình, đi đến mai viên trong Ngự Hoa Viên.

Lúc này đại thần và mệnh phụ gia quyến sớm đã ra khỏi cung trở về, hậu phi cũng đã trở lại tẩm cung của từng người. Trong cung các nơi đã an tĩnh lại, chỉ có các cánh cổng lớn trong cung còn treo đèn lồng đỏ thắm suốt đêm không ngừng.

Một đường không trở ngại, trải qua một đoạn dài rừng cây trụi lủi, mai viên gần ngay trước mắt. Còn chưa đi vào hương thơm thanh lành cũng đã lên vào trong mũi, Trường Hoan hít sâu một ngụm, chân bước vào mai viên.

Các chủng loại hoa mai trong mai viên theo thứ tự chiếu vào mi mắt, vàng nhạt, tuyết trắng, đỏ thắm..... Có một số đang nở, có một số sắp nở.....

Trường Hoan một đường đi vào, thuận tiện chiết mấy nhánh, trên tay cầm theo đèn lồng, cuối cùng trực tiếp ôm hoa mai vào trong ngực. Từ mai viên ra tới, Trường Hoan không có trực tiếp trở về, mà là đi về phía Đông Bắc của Ngự Hoa Viên.

Phía Đông Bắc là một tòa lầu, phía dưới tòa lầu là một bãi cỏ, đã khô vàng. Trường Hoan đến gần đi, đặt hết hoa mai trong tay ở trên cỏ, ngay sau đó không màng trên mặt đất có sạch sẽ hay không mà trực tiếp ngồi xuống.

Đã từng ở chỗ này, là một cây hoa đào, mà cây kia sớm bị Hoàng Hậu hạ lệnh đào đi thiêu hủy. Năm xưa cái hồ của cây hoa đào kia cũng bị san bằng, không thấy tung tích.

Trường Hoan vẫn là nhớ rõ rành mạch, bởi vì đó là mẫu thân tự tay trồng. Mà sau khi bà qua đời, chỉ để lại một cây hoa đào.

Chuyện cũ nổi lên trong lòng, Trường Hoan nhin không được đồ hốc mắt, lại trước sau không có để nước mắt rơi xuống
Advertisement / Quảng cáo

Từ Ngự Hoa Viên thất hồn lạc phách đi trở về tẩm điện, ngay cả đèn lồng cũng không có lấy, Lục Châu sớm đã nồn nóng mà ra đón ra. Thấy Trường Hoan không việc gì mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ là thấy đôi mắt nàng ửng đỏ mà yên lặng thờ dài.

Trường Hoan ở bên ngoài ngây người lâu như vậy, tay chân lạnh vô cùng, Lục Châu sớm đã nấu nước nóng, Trường Hoan ngâm thân thể vào trong nước ấm mới ảm áp trở lại.

Nằm ở trên giường, Lục Châu đắp cho nàng rất nhiều chăn bông, Trường Hoan an phận mà không có nhiều lời. Thời điểm Lục Châu chuẩn bị lui ra, mở miệng nói: “Lục Châu, đèn lồng của ta để quên ở Ngự Hoa Viên.”

Lục Châu nghe vậy, mặt có chút cứng đờ, “Công chúa, ngài là định tra tấn nô tỳ sao?”

Trường Hoan nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của nàng, ha ha mà cười ra tiếng.

“Đèn lồng kia ngày mai lại tìm đi!” Nói xong liền xoay người vào bên trong nhắm mắt ngủ. Lục Châu bất đắc dĩ, lấy đèn lồng ở đầu giường ra thổi tắt ngọn nến, rồi khỏi phòng ngủ.

Một đêm Trường Hoan không nằm mộng, sau khi tỉnh lại tinh thần sáng khoái. Lục Châu hầu hạ nàng rửa mặt chài đầu, thấy nàng không có không vui, yên tâm lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Tiểu Ly Ly.

Tân xuân đi qua, chính là đến Nguyên tiêu. Trường Hoan ít khi được nhẹ nhàng rảnh rang trôi qua một năm, chỉ ngày người ở Sương Thanh Điện của bản thân, không đề ý đến chuyện bên ngoài.

Mấy năm nay ản núp trong Đầm Càng, có lẽ đã có thói quen buồn tẻ, cho dù hiện tại đã rất tốt, cũng không hề thích cảnh tượng náo nhiệt này.

Nàng thích một mình ngắm người, nếu không phải Lục Châu từ nhỏ đã bồi nàng lớn lên, khả năng ngay cả một người nàng có thể nói chuyện cũng không có.

Năm nay tuyệt rồi muộn, vào đông mới vừa rơi xuống một trận tuyết mới, Trường Hoan lôi kéo Lục Châu ở trong sân đắp người tuyết.

Hoàng Hậu coi trọng thể diện chính mình, đối với người mình không thích bà cũng sẽ không công khai chinh người, đối với chi phí ăn mặc hằng ngày trong cung cũng sẽ không làm khó dễ. Sương Thanh Điện ít người, chỉ có đại cung nữ Lục Châu, còn có mấy cung nữ ma ma, hai thái giám phụ việc vật vãnh. Chẳng qua ít người cũng có chỗ tốt, không có nhiều chuyện dơ bẩn như vậy. Trong điện người cũng còn tính nghe lời, không có tâm tư khác thường.

Trước tiên Lục Châu phản phớ người chuẩn bị nước ấm, bởi vậy tuy rằng Trường Hoan có bị đông lạnh nhưng vẫn không kiêng nể gì mà nằm lăn trên nền tuyết.

Advertisement / Quảng cáo

Dù sao đóng cửa, trong vòng tường cao, không có người nhìn thấy được hành vi của chính mình. Qua Nguyên tiêu, đã không có cơ hội náo nhiệt như vậy.

“Công chúa, Hoàng Hậu nương nương phái người tới thỉnh.”

Ngày này, Trường Hoan khó có được lúc tĩnh tâm tới ở thư phòng luyện chữ, Lục Châu ngồi ở một bên may vá, Lục Châu thấy Chi Nhi đẩy cửa tiến vào bẩm báo.

Trường Hoan nghe vậy nói với Chi Nhi: “Liền nói bốn cung muốn thay quần áo, thỉnh người chờ một lát.” Chi Nhi nghe lời liền đi ra ngoài, Trường Hoan buông bút trong tay, Lục Châu đã đi tới.

“Công chúa, lần này sợ là Hoàng Hậu phái người tới sẽ không có ý tốt!” Lục Châu nhủ nhủ mảy.

Thật ra tâm trạng của Trường Hoan rất tốt, dù sao sớm hay muộn cũng sẽ đến, trốn cũng trốn không xong. Nhưng mà Hoàng Hậu nương nương này thật là trầm ổn, thật làm cho người bội phục.

Sau khi thu thập xong, Trường Hoan dẫn theo Lục Châu ra cửa đi đến đông cung. Tuyết trên đường đi đã sớm quét xong, chỉ có vài bông tuyết còn đọng lại trên cây, nhưng cũng chỉ là giọt nước nhỏ. Thời điểm tuyết tan so với lúc tuyết rơi xuống lạnh hơn một chút, chính là khi hà hơi thành băng.

Ẩn mặc lại kín mít, Trường Hoan vẫn cảm giác được hàn khí nhắm thẳng bên trong xương cốt, không khỏi bước nhanh hơn một chút.

Nhưng mà Trương Thanh Điện cách đông cung khá xa, Trương Hoan nhanh chân cũng phí không ít thời gian. Toàn thân ra mồ hôi mông, nhưng thân thể cũng nóng lên, không có lạnh như ban đầu.

Trương Hoan đi vào, nhìn thấy Hoàng Hậu ngồi ở chủ vị bưng tách trà chậm rãi nhấp, vội vàng hành lễ thỉnh an, vẻ mặt lo sợ bất an.

Trịnh thị thấy thế, cũng không mở miệng để cho Trương Hoan bình thân, khẽ miệng cong cong: “Trương Hoan, gần đây thân thể có khá hơn chưa?”

“Đa tạ mẫu hậu lo lắng, thân thể Trương Hoan đã không việc gì. Chỉ là…… Quái tật vẫn chưa lành, sợ chọc mẫu hậu phiền lòng, nhi thần đợi đến khi mẫu hậu gọi mới dám đến tận đây……” Trương Hoan đứng ở nơi đó lưng lay sắp đổ, hốc mắt ướt át, đã là chã chực khóc.

“Còn không đỡ công chúa ngồi xuống” Trịnh thị như mới phát hiện Trương Hoan còn đứng ở nơi đó, nhủu nhủu mày, lạnh giọng nói.

Lục Châu tiến đến trước điện đã bị ngăn lại, bên cạnh lập tức có cung nữ đi tới nâng Trương Hoan ngồi ở bên phải ghế thái sư. Trương Hoan ngồi xuống còn không quên yếu đuối nói câu: “Đa tạ mẫu hậu.”

Trương Hoan còn tưởng rằng Hoàng Hậu sẽ nhắc lại việc lựa chọn phu quân, ai ngờ một phen ngồi xuống cũng chỉ hỏi một chút chuyện nhỏ trong sinh hoạt hằng ngày.

Trương Hoan thành thành thật thật trả lời vấn đề, cuối cùng bị Hoàng Hậu kru lại đông cung dùng cơm. Không bao lâu liền có công công tới báo Hoàng Thượng muốn đến đông cung dùng Ngọ thiện.

Hoàng thị còn muốn mang thức ăn lên một lần nữa, ai ngờ Nhiếp Dục đã tiến vào, trực tiếp mở miệng: “Hoàng Hậu không cần tốn sức, trẫm đã bụng đói.”

Nếu Hoàng Thượng đã mở miệng đói bụng, Hoàng Hậu tự nhiên không thể nói thêm cái gì. Cung nhân đã bày nhiều chén đĩa, Nhiếp Dục trực tiếp ngồi xuống.

So với đêm trừ tịch hôm đó, bệnh tình của Nhiếp Dục giống như đã chuyển biến tốt đẹp không ít, tuy rằng sắc mặt tái nhợt như cũ, nhưng cũng có vài phần huyết sắc, chung quy cũng đã lớn tuổi, già nua vài phần.

Trong bữa tiệc Hoàng Hậu gấp rất nhiều đồ ăn cho Trương Hoan, nâng cảm tạ mà ăn xong. Tuy rằng thụ sủng nhục kinh, nhưng cũng mừng rỡ bởi Hoàng Hậu trình diễn tiết mục mẫu tử nữ hiếu, tuy rằng khả năng chính mình cũng không có tác dụng gì.

Advertisement / Quảng cáo

Nhiếp Dục không nhiều lời lắm, thấy Trương Hoan cũng chỉ là tùy ý hỏi thăm tình hình gần đây. Trừ bỏ thường thường vài tiếng ho khan, trong lúc ba người trò chuyện, có vẻ hoà thuận vui vẻ.

Trương Hoan biểu hiện thật sự kinh hi, kỳ thật trong lòng đã sáng tỏ. Nhiếp Dục không thích nàng, cho nên từ lúc mẫu phi qua đời Trương Hoan liền bị đưa tới Đâm Càng rồi xa tằm mất hẳn.

Mẫu phi qua đời cũng đã mười năm, Trương Hoan không có chỗ dựa không có thân nhân, tương đương với không việc có phụ thân. Có thể sống sót, hai chữ may mắn có thể sơ lược được.

Tuy rằng trong lòng ngũ vị tạp trần, nhưng trong bữa tiệc vẫn cười hi hi, rời khỏi đông cung mới lộ vài phần buồn rầu.

Lục Châu biết Hoàng Thượng đến đông cung, nhìn thần sắc chủ tử, trong lòng sáng tỏ vài phần, không nói chuyện, chỉ yên lặng đi theo phía sau Trương Hoan.

“Lục Châu, ngại đi về trước đi.” Trương Hoan xoay đầu nói.

“Chủ tử,……” Lục Châu muốn nói dưới tình huống như vậy nàng một mình không thích hợp đi bộ ở trong cung, cuối cùng vẫn không có mở miệng. “Nô tỳ đi về trước, ngài sớm trở về một chút.”

Trương Hoan “Ừ” một tiếng, vẫy vẫy tay đi đến phía trước. Kỳ thật trong cung to như vậy cũng không có nơi nào nàng muốn đi, vì thế đi tới đi lại đến mai viên.

Nơi này có bóng râm, không thấy ánh mặt trời, tuyết tan chậm một chút, hơn nửa từ xưa đến nay hoa mai hòa trong tuyết đó là cảnh đẹp, cung nhân vẫn chưa tiến hành quét dọn, tuyết trong vườn mai còn tích rất nhiều.

Trên cây bao phủ một tầng sương trắng, hoặc là hoa mai lửa đỏ hay vàng nhạt giấu vào trong tuyết trắng, vẫn còn đang từ từ nở rộ, khiến cho mọi người chú ý.

Dù sao đêm trừ tịch hôm đó cũng là buổi tối, Trương Hoan không quen thuộc đường đi, một đường đi qua. Lần này ban ngày tìm tới, nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng vài cọng liễu đỏ kia.

Dẫn lên tuyết trên đất, Trương Hoan đi qua, vừa định gờ cao một nhánh hoa thường thức, dư quang nhìn thấy một bóng người màu trắng đứng ở bên cạnh một góc cây cây mai lửa đỏ, đột nhiên cả kinh.

Không phải nàng nhát gan, mà là chính mình tưởng rằng một nơi không có người lại đột nhiên hiện ra một bóng dáng, ai cũng đều sẽ bị dọa nhảy dựng.

Người nọ hiển nhiên sớm đã phát hiện ra Trương Hoan, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn về phía nàng, nhín đáng vẻ kinh sợ của Trương Hoan, không nhanh không chậm từ dưới tầng cây đi tới.

Trương Hoan theo bản năng xoa xoa đôi mắt của bản thân, trong lòng khiếp sợ, quay đầu nhìn xem.

Người nọ bạch y gãy đen, màu da rất trắng, mỗi cực kì mỏng, một thân bạch y, từ xa nhìn lại giống như hòa thành một thể với đất tuyết.

Người nọ đến gần Trương Hoan lại thập phần kinh ngạc, nàng hiển nhiên gặp qua người này, còn không phải là chủ nọ chính mình sao. Trong hoàng cung này không có họ Ôn, lúc này có thể xuất hiện ở đây hiển nhiên là có thân phận.

Ôn Nhược Căn đến không có cảm thấy kinh ngạc, nhàn nhả tự tại tản bộ mà đến: “Cô nương thật hăng hái! Quả thật hoa mai trong cung so với nơi khác được nuôi dưỡng rất tốt.” Trương Hoan nghe xong liền tục đồng ý, trong lòng thờ phảo nhẹ nhõm may mắn hẳn không có nói đến việc trả tiền.

Ai ngờ đảo mắt hẳn cũng đã nói ra: “Không biết khi nào Trương Hoan có nương có thể trả lại bạc đã thiếu tại hạ?”

Trương Hoan từ trong tay áo cất giấu hai vạn lượng ngân phiếu đã nhờ người xuất cung lấy từ ngân hàng tư nhân đưa qua: “Ôn chủ nọ, ta chỉ có hai vạn lượng, còn ba vạn lượng kia sợ phải chờ chút thời gian. Ta thấy ngài cũng không phải là người thiếu bạc, hẳn là có thể thư thả mấy ngày đi?” Nàng tổng cộng cũng chỉ có số bạc như vậy, thu xếp từ trên xuống dưới cũng là bạc trắng bóng cháy ra ngoài, trên người dù sao cũng phải có tiền hộ thân.

Advertisement / Quảng cáo

Ôn Nhược Căn tiếp nhận một xấp ngân phiếu trong tay nàng, trầm tư một lát thấy ánh mắt sáng lấp lánh của nàng nhìn chăm chú vào chính mình, trong lòng mừng thầm nhưng trên mặt không biểu hiện: “Như người chứng kiến ta quá thật cũng không thiếu chút tiền ấy, ta nhìn người cũng rất yêu hoa, không bằng ngày kia mời ta đến thưởng hoa đi, lúc này cũng gần với lúc hoa đào nở, người liền viết thiệp mời ta thưởng đào hoa như thế nào?”

Không thể không nói này xác chọc trúng tâm sự của Trương Hoan, thưởng hoa liền có thể bù ba vạn lượng, xem ra người này thật là ăn chơi trác táng. Trương Hoan cân nhắc một phen liền gật đầu đáp ứng, chỉ là muốn phí một chút công sức rồi.

Chương 4

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trên đường rời khỏi Ngự Hoa Viên trở về Sương Thanh Điện, Trường Hoan ngẫu nhiên gặp được vài cung nữ đi ngang qua.

“Nghe nói hôm nay Hoàng Thượng triệu tân Thừa tướng vào cung!”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói Ôn Thừa tướng kia chính là mỹ nam đệ nhất……”

Chính là một đám người đang riu rít sau khi nhìn thấy Trường Hoan liền im lặng, hành lễ xong, vừa đi một bên lại khôi phục thảo luận một lần nữa.

“Tên của vị Thừa tướng kia là gì?”

“Hình như gọi là…… Ôn Nhượng Cần?”

Ôn Nhượng Cần?

Thừa tướng?

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng qua nàng đến không đến nổi kinh ngạc, vốn dĩ đáng về kia sao có thể là phạm phu tục tử, nhưng chân chính khiến cho nàng kinh ngạc chính là phụ hoàng của mình sẽ nhậm mệnh* cho người tuổi trẻ như vậy đảm nhiệm chức Tể tướng dưới một người trên vạn người, thật là làm cho người ta giương mắt.

Nhậm mệnh*: bổ nhiệm.

Trở lại Sương Thanh Điện, Lục Châu cho nàng một ly nước nóng, Trường Hoan lười biếng mà dựa vào trên giường nghỉ ngơi. Nàng quả thật là có hơi mệt một chút.

Không có người quấy rầy một ngày luôn trôi qua nhanh, nháy mắt đã vào tháng ba.

Thời tiết đã dần dần ấm áp lên, trong phòng lò sưởi và địa long bắt đầu giảm bớt.

Cảnh xuân hoà thuận vui vẻ, Trường Hoan sai người chuyển ghế quý phi và trong sân, lẳng lặng mà nằm phơi nắng. Nhìn trong viện hoa cỏ đã chớm nở, không khỏi có chút nóng lòng.

“Hoán nhĩ, ta muốn đi Ngự Hoa Viên.”

“Cò nai nãi, không phải hôm qua ngài mới đi Ngự Hoa Viên sao?” Lục Châu cũng bất đắc dĩ, từ sau khi quái tật biến mất thì chủ tử của mình lâu lâu liền chạy Ngự Hoa Viên, cần cũng không cần được.

“Ta nhớ mẫu thân……”

Âm thanh của Trường Hoan rất nhỏ, nhưng Lục Châu vẫn nghe rành mạch, nhìn nét mặt trước mắt: thứ nói: “Vậy……. Nô tỳ đi với người?”

Trường Hoan trong trẻo mà lên tiếng “Được”, làm cho Lục Châu không hiểu, nhưng mà chính mình đi theo cũng tốt, miễn cho ra có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Đường từ Sương Thanh Điện đến Ngự Hoa Viên Trường Hoan đã rất quen thuộc, nhắm mắt lại đều có thể đi qua.

Lúc này đào hoa nở rộ rồi, xa xa nhìn qua là khung cảnh đậm màu hồng nhạt đã nhuộm toàn bộ hoa viên.

Trường Hoan không có đi vào trong đào viên, ngược lại đi thẳng mãi cho đến góc lầu canh phía Đông Bắc mới dừng bước chân lại.

Dưới chân lầu canh thâm cỏ trên đất trống cũng thay đổi tầng nhan sắc, màu xanh lá dạt dào.

Trường Hoan nhìn chăm chăm khối đất lõm xuống kia đến ngây người. Ban đầu khối đất kia trông một cây hoa đào, thời điểm nàng tám tuổi đã vun trồng với mẫu phi.

Thời điểm năm năm trước bị chém đã kết quả đào, đáng tiếc không chờ đến lúc chín mùa đã bị Hoàng Hậu nương nương hạ lệnh chém đi.

Lý do là tai họa cho con nối dõi Hoàng gia, nhiễu loạn tâm trí.

Trường Hoan nhớ tới ngày đó sắc mặt đối trá của Hoàng Hậu, vẫn cứ cảm thấy buồn cười.

Chẳng qua là nàng nhớ mẫu thân nên mới chạy đến nơi đây, hơn nữa nhà ngoại bị tịch thu, trong lòng hoảng sợ, khóc lớn mấy tràng, gặp mưa sinh bệnh, lấy lý do hoang đường nàng đã bị giam giữ ở hành cung Đàm Càng năm năm.

Thẳng cho đến đêm trước của từ tịch năm nay, mới bị giải cấm, chấp thuận ở Hoàng cung tự do đi lại.

Là bởi vì do biểu ca Lâm Thủ Hân của nàng ở tại tiền tuyến có công, nàng mới đi theo chiếm chỗ tốt.

Án tượng của Trường Hoan với biểu ca chỉ lớn hơn mình vài cùng khắc sâu, năm đó khi nàng và mẫu thân chưa tiến cung vẫn luôn ở tại nhà ngoại, chơi rất thân với biểu ca Lâm Thủ Hân.

Chỉ là khi mừng năm mới thì chiến sự có biến, Lâm Thủ Hân làm tiên phong chưa từng hồi kinh. Lúc này đã trôi qua hơn ba tháng, Lâm Thủ Hân đã khai hoàn trên đường hồi triều, nửa tháng sau có thể đến kinh.

Trường Hoan đang ở trong vườn vân suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân, xoay đầu đi, sắc mặt biến đổi, nghĩ thầm cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp.

Advertisement / Quảng cáo

Người tới đúng là Ôn Nhượng Cần, trong tay cầm Chiết Phiến nhẹ nhàng đi tới.

“Trường Hoan cô nương có hứng thú thật tốt. Nói đến duyên phận thật sự cũng ngăn không được, chỉ là tùy ý đi dạo, cũng có thể ngẫu nhiên gặp được công chúa điện hạ ha ha ha……”

“Thừa tướng đại nhân mới có hứng thú tốt, Ngự Hoa Viên của Hoàng gia này cũng có thể tự nhiên tùy ý đi dạo.” Trường Hoan lười đi để ý hẳn nói bảy nói bạ, giọng điệu hơi mang theo vẻ châm chọc.

Ôn Nhượng Cần tựa hồ không có nghe ra ý tại ngôn ngoại của nàng, cao giọng dò hỏi: “Ta với Trường Hoan cô nương dường như còn có hiệp ước xưa, vội không bằng đúng lúc, chọn ngày không bằng đúng ngày, hay là thừa dịp hôm nay cảnh xuân hoà thuận vui vẻ đi đào viên nhìn xem một chút?”

………

Đi ở trong vườn cây hoa đào, Trường Hoan còn có chút ngầy ngốc, vì sao người nọ chân trước mới vừa đi mình lại theo sau lưng, hiển nhiên đây không phải là tác phong của chính mình.

Chẳng qua ánh mắt đã bị hấp dẫn đi, tay trái Ôn Nhượng Cần để phía sau, tay phải cầm chiết phiến, đốt ngón tay rõ ràng mà thon dài, quả nhiên là đáng về thanh thân.

Nhưng sâu trong lòng hẳn không có biểu hiện lạnh nhạt như vậy, kỳ thật trong lòng khẩn trương muốn chết. Diễn cuồng muốn nói cho nàng biết rõ chân tướng, rồi lại sợ quấy nhiễu nàng, trong lòng thật sự là dằn vò không thôi.

Ôn Nhượng Cần chậm rãi liền thả chậm bước chân, sau khi Trường Hoan vừa mới nhìn hẳn một cái liền một lòng xem hoa, không có chú ý hẳn khác thường.

Lúc này an tĩnh lạ thường, lại làm Ôn Nhượng Cần cảm thấy năm tháng yên tĩnh thật tốt, cho dù chỉ là lẳng lặng mà nhìn Trường Hoan đi xuyên qua những đóa hoa như vậy.

Trước vườn có âm thanh âm ỉ truyền đến, Ôn Nhược Căn nhủ nhủ này, bất mãn cảnh sắc như vậy bị người quấy rầy.

Trưởng Hoan cũng nghe thấy động tĩnh, mang theo Lục Châu trở về.

Lục Châu nhìn nhìn, thấp giọng nói: “Công chúa, là Tĩnh Tuệ công chúa và Đình Nhĩ quận chúa.” Tĩnh Tuệ công chúa là nữ nhi thân sinh của Hoàng Hậu, và Đình Nhĩ quận chúa là thứ nữ của trưởng công chúa Lạc Dương.

Tĩnh Tuệ và Đình Nhĩ nhanh chóng tiến vào, mang theo một đám người to lớn, tất cả đều là cung nữ hạ nhân.

Trưởng Hoan đi qua, hành lễ với Tĩnh Tuệ chải phụ bối tóc nhân mặc xiêm y màu tím nhạt, kêu một tiếng “Tĩnh Tuệ tỷ tỷ”, lại xoay người đối với Đình Nhĩ một thân trắng ngà đứng bên cạnh kêu một tiếng “Đình Nhĩ muội muội”.

Tĩnh Tuệ trực tiếp không để ý người, Đình Nhĩ gọi một tiếng “Trưởng Hoan tỷ tỷ”, chỉ là đôi mắt nhắm thẳng ngắm người phía sau Trưởng Hoan.

Tĩnh Tuệ cũng chú ý tới, thần sắc biến đổi, lạnh giọng nói: “Như thế nào, công chúa một quốc gia lại tự mình ước hội với người ở Ngự Hoa Viên, phải bị tội gì?”

Trưởng Hoan quay đầu vừa thấy, Ôn Nhược Căn không biết khi nào đã xoay người sang chỗ khác, chỉ cho người ta một bóng dáng màu trắng.

“Tĩnh Tuệ tỷ tỷ, chỉ là Trưởng Hoan và Ôn Thừa tướng vừa vận ngẫu nhiên gặp được tại đây. Nói cũng không có nói nhiều, làm sao là ước hội?”

“Ôn Nhược Căn?” Tĩnh Tuệ nghe xong vẻ mặt lại trở nên thấp phẫn có quái, hoang mang rối loạn mà rời đi. Đình Nhĩ ở một bên đuổi theo, trong nháy mắt đào hoa viên vô cùng náo nhiệt lại yên tĩnh.

Trưởng Hoan khó hiểu, chỉ là nói ra tên mà thôi, lại có đại uy lực như thế. Xem ra Ôn Nhược Căn này ở Đại Li có lực ảnh hưởng không nhỏ, liền trước sau như một đi ngang Tĩnh Tuệ công chúa đều kiêng kị như thế.

“Trưởng Hoan có nương.” Ôn Nhược Căn không biết khi nào đã đi tới, thấy Trưởng Hoan như suy tư chuyện gì, nhẹ giọng hỏi lên.

Trưởng Hoan phản ứng lại: “Ôn Thừa tướng, ta cũng nên đi, ngày ngồi lâu rồi chỉ sợ để người chú ý.”

Nói xong liền phải dắt Lục Châu rời đi, ai ngờ trong tay lại bị nhét một nhánh đào hoa, Trưởng Hoan trừng mắt ngây mồm mà nhìn người đối diện.

Ai ngờ Ôn Nhược Căn vô cùng tự nhiên, “Không phải nói thường đào hoa sao, vừa rồi nói vậy cũng không có thấy thế nào đi, vừa vận lấy một nhánh trở về đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Ách, Trưởng Hoan nghĩ không phải là ngại kéo ta lại đây xem đào hoa sao, nói giống như là mục đích ta và người giống nhau, huống hồ vừa rồi ta rõ ràng có nghiêm túc ngắm hoa. Chỉ là trong lòng nghĩ lại, Trưởng Hoan vẫn thành thành thật thật nói câu “Đa tạ”.

Một đường đến Sương Thanh Điện, Trưởng Hoan vẫn không có phục hồi tinh thần lại.

“Công chúa, Ôn Thừa tướng kia nhìn có chút bụng dạ khó lường!” Lục Châu nhìn chủ tử mình nhìn chăm chăm nhánh cây đào hoa vào trong tay, có chút lo lắng mà khuyên.

Trưởng Hoan cắm đào hoa vào trong bình bạch ngọc trên bàn con, nơi đó đã cắm hoa mai, sau khi hoa mai hết Trưởng Hoan chôn hoa mai khô ở bồn hoa tiền viện, bình hoa vẫn luôn trống không, hiện tại vừa vận dùng để cắm hoa.

“Quân hần có mưu mô gì, Thừa tướng trẻ tuổi như thế, người khác chen chúc cúi đầu kết giao còn không nhất định có ích, người đưa tới cửa chúng ta sao có thể cự tuyệt?”

Lục Châu suy nghĩ cũng có vài phần đạo lý, chính là lại nghĩ tới cái gì, rồi rầm mồm miệng: “Nhưng từ trước đến nay rồi loạn trong hậu cung vẫn luôn là kiêng kị của người cầm quyền.”

Trưởng Hoan cười: “Bồn cung chỉ là ngẫu nhiên gặp được Ôn Thừa tướng mà thôi, từ đầu ra câu kết trộn lẫn.”

Lục Châu nháy mắt hiểu ra, đây là chủ tử muốn mình Minh Tu Sạn Đạo* hoạt động bí mật. Cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp được quen biết, đầu ra nhiều chuyện đơn bản như vậy.

Minh Tu Sạn Đạo*: ý chỉ kẻ dương đông kích tây.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thời gian thoáng chốc đã tới tháng năm, Lục Châu bụng tới cho Trưởng Hoan mấy cái bánh chưng nho nhỏ, là bánh chưng có góc cạnh bị sợi tơ màu đỏ cuốn lấy, thập phần đáng yêu.

Trưởng Hoan lật ra vừa thấy, Sơn Chi quả* bị phơi khô ngâm với gạo nếp nấu chín lợ ra màu vàng nhàn nhạt, mặt trên không đều do được khám nứt hoa quả táo đỏ, còn tàn ra hơi nóng rõ ràng là vừa ra nôi, mùi hương ngọt thơm ngào ngạt chui vào xoang mũi, Trưởng Hoan cắn một ngụm thỏa mãn mà nở nụ cười.

Sơn chi quả*: còn gọi là quả dành dành, là vị thuốc Đông y lấy từ hạt dành dành, tên khoa học là Gardenia Jasminoides Ellis, thuộc họ cà phê. Cây thường gặp ở miền núi chỗ ẩm mát và có bóng râm như ven suối, bờ hồ lớn. Là loại cây nhỏ, thân cao khoảng từ 2-3m. Lá mọc đối, hình tròn bầu dục xanh bóng. Mùa hè hoa nở trắng có 6 cánh đều, uốn cong, mùi thơm. Lúc hoa sắp tàn biến màu vàng nhạt, vào mùa thu thì kết quả sắc vàng, hình tròn dài bầu dục, có 6-9 góc cạnh. Quả được thu hái vào tháng 7-9, lúc chín già, ngắt bỏ cuống, phơi hay sấy nhẹ đến khô. Theo y học cổ truyền sơn chi tử có vị đắng, tính hàn, có tác dụng tả hỏa giải độc, lợi tiểu, chỉ huyết, cầm mạo phát nóng, hạ lý mọi chứng, hạ đau, miệng lờ...

Không biết có phải ăn quá nhiều hay không, nàng đặc biệt thích ngọt, những thứ như bánh táo bánh nứt hoa quả ngọt táo, chỉ cần là đồ ăn ngọt ngào thì đảm bảo nàng muốn ăn căng cái bụng mới bằng lòng bỏ qua.

Trong miệng còn tràn đầy, liền vẫy tay gọi Lục Châu qua đi, nàng ném một cái bánh chưng. Lục Châu tiếp nhận có chút dờ khóc dở cười, nàng ta không thích ăn ngọt, huống hồ còn chiều theo ý của chủ tử mình nên cố tình dặn Ngự Thiện Phòng thời điểm làm bánh chưng bỏ thêm chút đường nữa, so với đồ ăn ngọt ngày thì nàng ta càng thích ăn cay mặn.

Nghe nói đưa thuyền rồng trong Đoàn Ngo, tiến hành ở Ngọc Lang Hà. Đội ngũ thuyền rồng phần lớn là do đệ tử thế gia tạo thành, thân thế to lớn.

Ngọc Lang Hà là Mẫu Hà của Thịnh Đô, từ phía Tây Bắc và Đông Nam chảy vào biển, trong đó một đoạn là ở hoàng cung Nam Điện.

Advertisement / Quảng cáo

Ngọc Lang Hà ở kinh thành Thịnh Đô là khu vực hạ du, mặt hồ rộng lớn, nước gợn lăn lăn. Đua thuyền rồng vào Tết Đoàn Ngo đã là lệ thường, đã là hoạt động giải trí, cũng là hoạt động rèn luyện thân thể.

Trưởng Hoan ngồi ở phía bên phải đài ngắm cảnh, thường nhìn xem Hoàng đế và Hoàng Hậu ngồi ở giữa, toàn bộ đài ngắm cảnh rất lớn, nhưng vẫn đầy áp người, có các vị chủ tử công chúa trong cung còn có đại thần mệnh phụ tiểu thư trong phủ, đương nhiên càng có rất nhiều cung nhân phó nô hầu hạ.

Trên mặt sông rất nhiều đội ngũ đều vận sức chờ phát động, đây hiển nhiên không chỉ là một cuộc thi đấu, nếu chiến thắng sẽ được Hoàng Thượng ưu ái, có cơ hội tốt tiếp kiến ở trước mặt Thánh thượng, chỉ nghe được hiệu lệnh một chút, tất cả thuyền rồng đều tựa mũi tên rời dây cung lao khỏi điểm xuất phát, bờ bên kia đều bày ra ba cái trống to, tiếng trống như sấm xuyên thấu qua mặt sông rộng lớn chấn động lòng người.

Vị trí của nàng cách xa dòng sông một chút, thấy không rõ lắm cuối cùng là ai chiếm ưu thế, chỉ biết vừa trở về không lâu biểu ca cũng ở bên trong.

Chỉ là nàng không thích cảnh tượng âm ẩm này, nhìn đám người một bên, lại không thể trực tiếp rời đi, cũng không thể cho lỗ tai của mình dưới đám đông, chỉ có thể thẳng tắp lưng ngồi ở vị trí của mình.

Ôn Nhược Căn từ bên trái đài ngắm cảnh đi tới, sau khi bắt kiến Hoàng Thượng liền đứng dậy nhìn đến đáng ngồi đoàn chính thẳng tắp, bóng dáng nhìn về phía trước nhưng ánh mắt không tập trung, khóe miệng cong cong.

Trường Hoan vẫn chưa chú ý đến, cho đến khi âm thanh quen thuộc truyền vào lỗ tai mới quay đầu lại, người nọ giống như rất thích bạch y, lúc này thời tiết ẩm áp, người nọ vẫn luôn tỏa sáng, không kiểu ngạo không siểm nịnh mà trả lời vấn đề của Hoàng Thượng.

Trường Hoan phát hiện chính mình nhìn chăm chăm thật lâu, ánh mắt chột lóe một chút, phát hiện bên trái của mình là quận chúa Đình Nhã, ánh mắt nàng cũng trông mong mà nhìn về nơi đó, đột nhiên cảm thấy người nọ có điểm rêu rao phong thái khắp nơi, nhảy mất bêu môi.

Tình huống đưa thuyền rồng ngày hôm đó diễn ra như thế nào, Trường Hoan cũng không có biết, đến khi bóng dáng kia đứng thẳng như cây tùng thâm nhập lòng người, nhớ tới đã gặp mặt vài lần, không biết người nọ sắp tâm ra sao.

Giữa thời tiết mùa hè nóng bức, Trường Hoan không dám ra cửa tránh ở trong phòng bóng mát, bên cạnh thả rất nhiều khối băng, vô cùng thoải mái. Gần đây Hoàng Hậu không có tìm nàng, nhưng Hoàng Thượng lại ăn cần chu đáo với nàng, cách vài bữa tuyên nàng đi uống trà chơi cờ, thỉnh thoảng đưa chút đồ chơi nhỏ.

Trường Hoan nhìn không hiểu rốt cuộc ông ta có ý tứ gì, chỉ có thể dùng “Lời đình mưa móc*, đều là quân ăn” tới an ủi chính mình.

Mưa móc*: mưa và sương, ví với ân huệ

Ngày này Trường Hoan ở Sương Thanh Điện, Hoàng Thượng phái người tới thỉnh, Trường Hoan vừa vào điện liền bị kêu đi Thiên điện, nơi đó là nơi ngày thường Nhiếp Dục xử lý triều chính và nghị nghị.

“Ngoại tồ phụ người tính toán truyền hầu vị cho Lâm tiểu tướng quân, người thấy thế nào?” Nhiếp Dục bất động thanh sắc*, tuy rằng thần sắc có bệnh nhưng mắt sáng như đuốc nhìn Trường Hoan.

Bất động thanh sắc*: ung dung bình tĩnh.

Trường Hoan thần nhiên, trầm tư một lát: “Phụ hoàng, tuổi của ngoại tồ phụ cũng đã lớn, thân thể không vững vàng lắm, mấy ngày trước đây còn cảm phong hàn, tuy rằng biểu ca tuổi trẻ, sợ là ngoại tồ phụ thật sự không gánh nổi phò thác của phụ hoàng nữa rồi.”

Nhiếp Dục đột nhiên nở nụ cười: “Ha ha, đúng vậy. Trung Dĩnh công tuổi tác đã cao, an tâm dưỡng lão mới là lẽ phải.”

Trường Hoan cũng lời kéo khóe miệng cười cười, ngoài cười nhưng trong không cười.

Không ngờ Nhiếp Dục còn có nói tiếp: “Lâm lão công thân thể ốm bệnh nhẹ, người thân là ngoại tôn nữ của ông ta nên vấn an một phen. Trẫm thấy người ở trong cung cũng không có người thân cận, liền đồng ý người xuất cung hai tháng như thế nào?”

Trường Hoan vạn lần không nghĩ tới Nhiếp Dục sẽ khai ân này, trên mặt tươi cười nhiều hơn một chút. Nhiếp Dục nhìn dung mạo trước mặt giống y như đúc với Lâm Như Vi, cũng có vài phần xúc động.

Từ Sương Thanh Điện thu thập xong đồ đạc, Trường Hoan bước lên xe ngựa đến An Phưởng, lần này vô cùng thuận lợi dễ dàng dùng ở trước Lâm phủ.

Đầy nhiên là ra quyết định tạm thời của Nhiếp Dục, Lâm phủ cũng không biết chuyện. Lâm lão phu nhân thấy Trường Hoan tới, còn tưởng rằng là đã xảy ra đại sự.

Lâm lão phu nhân cho hạ nhân lui ra ngoài, Trường Hoan nghe bà nói mới biết được ngoại tồ phụ cũng không bệnh tật, chỉ là Hoàng Thượng để ông tu dưỡng ở trong phủ hai tháng mà thôi.

Trường Hoan hoàn toàn ngạc, Trường Hoan căn bản đoán không được lý do Nhiếp Dục làm như vậy. Nàng cho rằng thời thế muốn thay đổi, nhưng trong triều căn bản không có bất kỳ tiếng gió gì.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Thủ Hân từ trong quán doanh ở thành Bắc gấp gấp trở về hầu bệnh, vừa vào cửa liền đi đến nơi của tồ phụ. Sau sáu năm xa cách, lần đầu tiên Trường Hoan nhìn thấy Lâm Thủ Hân, so trước kia đã ngăm đen chắc nịch, cũng đã khiêm tốn trầm ổn.

Lâm Thủ Hân thấy Trường Hoan trưởng thành thành đại cô nương xinh đẹp, cũng thôn thức không thôi.

Trường Hoan ở Lâm phủ một tháng, sau khi tuyên bố thân thể Lâm lão công khôi phục một chút, năn ni Lâm Thủ Hân mang nàng ra ngoài đi bộ một vòng.

Từ trước đến nay Lâm Thủ Hân đều yêu thương tiểu biểu muội nhỏ hơn mình hai ba tuổi này, hai lời chưa nói mang nàng đi trường đua ngựa ở thành Nam dạo một vòng, sau đó đến Thao Thiết ở Vĩnh An phổ ẩm một bữa.

Chỉ là trên đường ăn cơm, có hạ nhân tới bẩm báo nói là Thánh thượng sốt ruột phái người tới tuyên, Lâm Thủ Hân không còn cách nào đành phải vội vàng rời đi.

Trường Hoan đành phải một mình ăn một bữa thức ăn lớn, Lục Châu kéo kéo góc áo của nàng, Trường Hoan kéo nàng ta đến bên cạnh ngồi xuống, gấp cho nàng ta thêm đồ ăn, sau đó tiếp tục ăn uống thỏa thích, không thể không nói đồ ăn nơi này là thật sự rất ngon.

“Chủ tử, vị kia Ôn Thừa tướng ở bên kia.” Lục Châu rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nói khẽ với Trường Hoan.

Trường Hoan nghe xong cúi gằm ở trong tay rót vào trong chén, vừa nhấp đầu liền có thể thấy Ôn Nhượng Căn cười như không cười nhìn chăm chăm bên này.

Lầu hai của Thao Thiết các gian phòng được ngăn cách bằng tấm rèm màu ngọc bích, mặc dù tấm rèm không nhiều không ít có vài phần lịch sự tạo nãi, nhưng cũng không tư mật, giống như Lục Châu có thể nhận rõ được Ôn Nhượng Căn, mà Ôn Nhượng Căn cũng có thể nhẹ nhàng nhìn đến chính mình.

Trường Hoan nhìn nhìn người đối diện, nghĩ trùng hợp như vậy gặp được Thừa tướng, không bằng đi hân huyền một phen cũng tốt, liền lau tay đứng dậy đi về phía đối diện, lưu lại một mình Lục Châu ở chỗ cũ ăn cơm.

Ôn Nhượng Căn nhướng mày, duỗi tay giúp nâng vén rèm lên, Trường Hoan nói câu tạ tạ.

Trường Hoan đảo mắt qua, trên bàn tròn gỗ đặc trừ bỏ chung trà sạch sẽ, không giống như một bàn thức ăn đầy áp giống như bên mình. Lại xem kia trên bàn một ly trà đã không còn hơi nóng, nghĩ đến đã qua hồi lâu.

“Thừa tướng đại nhân thật có hứng thú tốt, nhớ đến trà của Thao Thiết cũng rất tuyệt!”

Trường Hoan đánh giá một phen, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Ôn Nhượng Căn cũng không thêm để ý, cầm bình trà mới rót cho Trường Hoan một ly.

“Trường Hoan cô nương cũng là thập phần lịch sự tạo nãi.”

Trường Hoan nghe xong thiếu chút nữa phun ra một ngụm trà ấm, nghĩ đến đáng về cầm dùi gà vừa rồi, cảm thấy người này cũng thật là độc miệng.

“Ha ha, cũng thế cũng thế.”

Nói xong hai bên lặng im, Trường Hoan cúi đầu nhấp trà, Ôn Nhượng Căn không biết đi khi nào lại đây.

Trường Hoan không biết hẳn làm sao lại vươn tay, vô ý thức né một chút ra phía sau một chút.

“Trên đầu người có một mảnh lá nhỏ.” Ôn Nhượng Căn cũng không ngại, chỉ chỉ búi tóc của Trường Hoan.

Hả?

Nghĩ hoặc trong lúc đó Ôn Nhượng Căn đã đụng vào búi tóc nàng, Trường Hoan phản ứng lại đẩy ra hẳn một phen, ai ngờ Ôn Nhượng Căn không có đứng vững, trực tiếp ngã về phía sau.

Trường Hoan vội vàng đứng dậy đi kéo hẳn, ai ngờ kéo lại, khiến cho chính mình cũng bị tai ương. Đồng thời cũng ngã phía sau, nàng thấy một bóng dáng màu trắng cũng đảo về phía chính mình, nghĩ thầm lần này chết chắc rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Ôn Nhượng Căn không nghĩ tới Trường Hoan sẽ đến kéo chính mình, tuy rằng kết quả giống như không có khác biệt, nhưng trong lòng ẩm áp mười phần, thoáng chốc quay người một cái, ôm vòng eo của Trường Hoan, ngã về phía sau.

Trưởng Hoan chỉ nghe thấy kêu lên một tiếng, chính mình ngã vào trên người của Ôn Nhược Căn. Sau khi phản ứng lại, vội vàng luống cuống tay chân bò dậy.

Ôn Nhược Căn lấy lại bình tĩnh thuận thế ngồi dưới đất, lấy phiến lá màu xanh trong tay cho nàng xem.

Vốn là gương mặt của Trưởng Hoan đang đỏ lên lập tức đỏ hơn khóc dở cười: “Có lẽ là thời điểm phi ngựa với biểu huynh ở Thành Nam không cẩn thận đụng tới lá cây.”

“Người đi đi!”

?? Trưởng Hoan còn tưởng rằng chính mình nghe lầm.

Ôn Nhược Căn thấy nàng bất động, trong tay đuổi ra đặt áo choàng ở trên ghế khoác lên người, một tay chống đỡ đứng lên ngắm phong cảnh qua cửa sổ, chỉ để lại cho Trưởng Hoan bóng lưng.

Trưởng Hoan cảm thấy không thú vị, bủi môi, ném nam nhân biến hóa khó lường này ra sau đầu, trở lại gian phòng của chính mình.

Đến khi ngừng đầu từ trong đồ ăn lần nữa, đối diện đã không có một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Editor: Tiểu Ly Ly – DDLQD.

Hôm sau, phủ Thừa tướng.

Ôn Nhược Căn cảm thấy kinh ngạc khi quân gia tới báo Trưởng Hoan đã đến, nhưng vẫn để cho nàng vào.

Trưởng Hoan để Lục Châu chờ ở trước cửa, sau đó được dẫn đến hậu viện trong đình, Ôn Nhược Căn đang xem thư, trước mặt là một ly trà đã nguội lạnh, đặt cái hộp màu đỏ trong tay lên bàn đá.

Ôn Nhược Căn buông thư xuống, rất có hứng thú đánh giá Trưởng Hoan. Thời tiết nóng bức, nàng một thân mặc váy áo mỏng màu xanh nhạt, một nửa tóc vẫn lên, một nửa buông xuống tự nhiên, mặt trái xoan gầy một chút, mắt hạnh cong cong, trong lúc nói cười riu rít giống như một luồng gió mát thổi tan cái nóng, cuối cùng là không giống như ngày trước.

Ôn Nhược Căn đuổi tay mời người ngồi xuống, Trưởng Hoan khom người ngồi xuống.

“Không biết Trưởng Hoan cô nương đến hàn xá là vì chuyện gì?” Ôn Nhược Căn liếc liếc hộp đồ ăn trên bàn, cảm quát xếp trên bàn bang một tiếng mở ra.

Trưởng Hoan thấy lời nói hân lạnh nhạt, có chút xấu hổ mà sờ sờ cái mũi: “Hôm qua ta thấy sắc mặt của người khác thường, cho nên trở về hỏi biểu ca mới biết được mấy ngày trước đây Thừa tướng đại nhân bị thích khách đâm bị thương, thật sự lòng có áy náy, hôm nay tiến đến xin lỗi, còn thỉnh Ôn Thừa tướng bao dung.”

“À, hôm qua quả thật Trưởng Hoan cô nương không cẩn thận nhào vào trên người Ôn mỗ làm cho bệnh tình Ôn mỗ càng thêm nặng, sau khi trở về phát hiện miệng vết thương đã bị xé rách ra một lần nữa, chảy rất nhiều máu.”

Trưởng Hoan nghe giọng điệu hân ngả ngón* nói ra những lời này, nhìn hân ngồi ở chỗ này ôn nhu Thái Sơn, nếu không phải ngày hôm qua nàng quay lại nhìn thấy trên mặt đất có một chút máu, nhất định là tò về hoài nghi với bệnh tình của hân.

Ngã ngón*: giọng nói đùa giỡn, không nghiêm túc

Advertisement / Quảng cáo

Tả hữu* chính mình có sai, người khác cũng hào tâm giúp đỡ ai để cho bản thân mình phản ứng quá mức đâu.

Tả hữu*: thao túng, dung túng.

Trưởng Hoan chỉ chỉ hộp đồ ăn: “Thừa tướng đại nhân, ngài xem ta cũng không phải đến không, chuyện này ta rất có thành ý, còn thỉnh Thừa tướng có thể quên chuyện phát sinh ngày hôm qua.”

Trưởng Hoan có điều ám chỉ, Ôn Nhược Căn không có khả năng nghe không hiểu.

“Trưởng Hoan cô nương, không biết vì sao so với Thừa tướng Đại Lì, hình như làm Phò mã cũng không tồi đấy!”

Trưởng Hoan nghe vậy quả thực phải quý, người này sẽ không chuốc tai họa vào trong người đi. Hôm nay mỗi một tiếng nói, mỗi một cử động đều làm người ta cảm giác kì quái, huống hồ Thừa tướng này vừa nhìn chính là người muốn nắm chỗ cao nhất của quyền lực.

Nhìn nhìn Ôn Nhược Căn, trong lòng phát ra thốn thức, có phải đồ vật có được quá dễ dàng đều sẽ không được quý trọng hay không.

“Thừa tướng đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn như thế, so với Phò mã không có thực quyền thì không bằng tìm một hồng nhan tri kỷ giải ngữ hoa*, bằng không làm cho Thừa tướng uy khuất chính mình. Ha ha ha.”

Giải ngữ hoa*: ý chỉ mỹ nhân thông tuệ, khả ái.

Trưởng Hoan ý muốn sửa chữa tư tưởng vận vẹo này của Ôn Nhược Căn, nhưng thấy sắc mặt của Ôn Nhược Căn càng ngày càng đen, không thể không lấy tiếng cười xấu hổ kết thúc khuyên can của mình.

Ôn Nhược Căn đột nhiên lộ ra tươi cười thần bí “Bổn tướng lại cảm thấy nếu muốn giải mộng, vậy liền cầu hôn công chúa biến thành hồng nhan biết giải ngữ hoa của chính mình, đây cũng có thể xem là một loại giải quyết thượng sách.”

Advertisement / Quảng cáo

Ha ha ha.

Trưởng Hoan không lời nào để nói.

Từ Ôn phủ ngồi trên xe ngựa trở về Lâm gia, nàng vẫn luôn suy nghĩ rốt cuộc Ôn Nhược Căn có ý gì. Hân thích nàng? Chỉ bằng vài lần gặp mặt ít ỏi, sao có thể! Hân có mục đích khác? Nhưng quận chúa Nhã Đình của nhà Trưởng công chúa có có vài phần ý tứ với hân! Nghĩ cũng nghĩ không ra, đành phải từ bỏ.

Mới vừa bước vào Lâm gia, liền thấy Lâm Thủ Hân một thân trang phục đi ra, phía sau còn nam nhân mặc trang phục giống như vậy đi theo, thân quần áo này, người này nàng còn chưa có gặp qua, về mặt nghi hoặc nhìn Lâm Thủ Hân.

Lâm Thủ Hân thấy nàng ngây ngốc, để sát vào lỗ tai nàng thấp giọng chủ động mở miệng: “Ngày hôm qua Hoàng Thượng khải cấp triệu ta vào cung, điều ta từ quân doanh vào cấm quân, hôm nay ta tiến đến báo cáo công tác.” Nói xong liền vội vàng rời đi, lư lại về mặt hỗn độn của Nhấp Trưởng Hoan.

“.....”

Cấm quân? Đó là quân chủ lực trực tiếp bảo vệ hoàng cung, là thân binh của Hoàng Thượng, Nhấp Dục điều Lâm Thủ Hân nhập cấm quân? Đây là có ý gì?

Ngày này Trường Hoan bị các loại tín tức làm cho choáng váng đầu hoa mắt, đợi khi bình tĩnh lại mới bắt đầu tỉnh tề cân nhắc.

Một tháng này, trung dũng công bị Hoàng Thượng tuyên bố thân nhiễm bệnh nặng, mình cũng bị dẫn ra khỏi cung. Thừa tướng bị thích khách đâm bị thương, Lâm Thủ Hân tòng chính Bắc quân doanh điều nhập cấm quân.....

Trong lòng có chút suy nghĩ, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, ở Lâm gia lại dẫn độn qua nửa tháng, trong cung truyền đến tin tức Hoàng Hậu bị phế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 7

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Trường Hoan không hiểu ra sao đã bị kêu gọi tiến cung, ở Sương Thanh Điện hai ngày mới hiểu biết nguyên nhân hậu quả của chuyện tình, thì ra Hoàng thượng bệnh nặng là do Hoàng Hậu hạ độc gây ra, sau khi Nhiếp Dục biết vẫn luôn âm thầm giám thị Trịnh thị, sau lại do Ôn Nhược Căn vì Hoàng Thượng dâng lên kế sách làm phụ tá đắc lực trung dũng* chuẩn bệnh cho Hoàng Thượng, làm suy yếu sức lực của Hoàng Thượng, làm Hoàng Hậu thả lỏng cảnh giác.

Trung dũng*: trung thành dũng cảm.

Sau khi Hoàng Hậu đề cử nhi tử của mình xưng đế sớm một chút, sai khiến thích khách ám sát, kết quả ở hiện trường Ôn Nhược Căn bảo vệ Nhiếp Dục, sau đó là Hoàng Thượng điều Lâm Thủ Hân nhập cấm quân khống chế cấm quân làm phản, một lần phá hủy âm mưu của Trịnh thị.

Trường Hoan lại bị truyền triệu vào cung.

Điện Chiêu Dương, Ôn Nhược Căn đứng ở trước mặt Nhiếp Dục, tựa một cây thanh trúc.

Trường Hoan bị tiến cử đi, trong điện Nhiếp Dục và Ôn Nhược Căn, một người ngồi ở long ý, một người đứng ở phía bên phải dưới điện, hai bên lặng im, tự mang không khí nghiêm túc.

Sau khi Trường Hoan bá kiến phụ hoàng \, lại khom người hành lễ với Ôn Nhược Căn, sau đó lẳng lặng chờ đợi bên dưới.

“Vừa rồi Ôn khanh nói với trẫm có ý với người, trẫm cảm thấy Trường Hoan cũng đến tuổi lập gia đình, trẫm nói có thể hạ ý chỉ, không biết Trường Hoan thấy thế nào?” Nhiếp Dục mỉm cười nói với Trường Hoan.

Sau khi Trường Hoan nghe xong, trong lòng rất khiếp sợ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi sau đó nhìn Ôn Nhược Căn đứng ở một bên, trên mặt hiện lên một chút ủng hộ, nhìn dáng vẻ thật là tình chàng ý thiếp, trong lòng của nữ nhi gia rất xúc động: “Đa tạ phụ hoàng, Trường Hoan có thể gả dư Ôn Thừa tướng là phúc phận của Trường Hoan, sao có thể không đồng ý chứ.”

Tuy rằng trên mặt cười hi hi, dù sao Trường Hoan nghe hần nói sớm đã định rồi, so với cự tuyệt sẽ khiến cho khó xử lúng túng, không bằng vô cùng cao hứng tiếp được.

Advertisement / Quảng cáo

Quả nhiên, Nhiếp Dục vừa nghe ha ha sáng khoái cười vài tiếng, không khí lập tức thả lỏng không ít.

Sau khi nói một chút việc thường ngày liền thả hai người đi, Trường Hoan đi theo Ôn Nhược Căn ra ngoài, chờ đến một chỗ không người mới mở miệng: “Cho nên ta là phần thưởng mà người lập công được Hoàng Thượng ban cho?” Giống như vật phẩm, người thích liền tùy tiện cho người, suy nghĩ của ta có là cái gì, chẳng qua là có thể giấu ở trong lòng không cần suy xét thôi.

“Nói đúng ra, là ta chủ động thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn.” Vì ta thích nàng, cũng không phải coi nàng như vật phẩm

“Vậy vì sao người phải hại ta?” Sớm biết rằng tâm nguyên của Trịnh hậu là gả cho phẩm phụ tục tử, làm sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

“Bởi vì ta yêu nàng.”

“.....” Bởi vì yêu ta cho nên hại ta? Đây là đạo lý gì đây?

Trường Hoan vẫy vẫy tay, quyết đoán rời đi, hôn sự này cũng chính mình mở miệng đáp ứng rồi, nàng không muốn nói đi nói lại bất cứ chuyện gì có liên quan.

Nàng không có nhìn đến ánh mắt cô đơn của Ôn Nhược Căn ở phía sau.

Mới từ điện Chiêu Dương trở về không lâu, thánh chỉ đã tới Sương Thanh Điện rồi.

Mùng sáu tháng mười, cử hành lễ đại hôn. Hiện tại là bảy tháng nhập nhị, cách đại hôn chỉ có hai tháng.

Advertisement / Quảng cáo

Trong hai tháng yên lặng chờ đợi lập gia đình, trời dần dần lạnh xuống, đều nói Thất nguyệt lưu hỏa, cửu nguyệt thụ ý*, tăng tăng xiêm y mặc vào người, nàng cảm thấy bản thân đều đã hít thở không thông.

Thất nguyệt lưu hỏa, cửu nguyệt thụ ý*: tháng 7 thì sao Đại Hoà hạ thấp (đã hết mùa hè, khí nóng đã dứt), tháng 9 thì trao áo ấm cho mặc (để chống khí lạnh)

Mấy ngày này, Nhiếp Dục tặng rất nhiều tơ lụa và châu báu trang sức, so với bất kì thứ gì cũng nhiều hơn lúc trước, Trường Hoan không biết đây là bồi thường hay là thương hại, điều này làm cho nàng càng thêm đau đầu.

Nàng khát vọng tình thương của phụ thân, trước kia chưa từng nghĩ đến sẽ có được, hiện tại tương lai cũng sẽ không có.

Nàng lại đi lầu canh, thời điểm đi ngang qua đảo viên đúng lúc vườn chi có màu sắc của cây đào, trong màu xanh lục còn nhiễm một chút đốm vàng, mùa thu đã tới rồi. Nhớ cảnh đảo hoa kia, trên mặt hiện ra vài phần ý cười.

Trên đường trở về ngay ngã rẽ, hai âm thanh từ một bên truyền ra tới, hình như có chút quen tai, là quận chúa Đình Nhã và công chúa Tĩnh Tuệ.

“Người nói Nhiếp Trường Hoan này có cái gì tốt, Hoàng đế cử cử lại chỉ hôn gả nàng cho Ôn Nhược Căn, hần chính là nhân vật phong vân trên triều đình.”

Thanh âm này rõ ràng là Đình Nhã, còn mang theo ý khóc, nước nở ghen ngào.

“Được rồi, ý chỉ Phụ hoàng sao có thể tùy ý suy đoán, đi nhanh đi.” Nàng là nữ nhi thân sinh của Trịnh thị, hiện tại Trịnh thị rơi đài, tuy rằng nàng không có chịu liên lụy, nhưng chung quy đã không có địa vị.

Đám người Trường Hoan mới tiếp tục rời đi, người khắp thiên hạ cũng không biết là Ôn Nhược Căn khẳng khẳng muốn cưới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 8

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Thiếu nữ một thân y phục màu hồng phấn ngồi ở trên giường, hai chân lắc lư ở trên không, trên đầu cài một đóa đào hoa trắng mịn, một đôi mắt hạnh trong suốt, bỗng nhiên lại thấy một cảnh tượng vui tai vui mắt.

Đương nhiên nếu xem nhẹ hoàn cảnh lung tung rối loạn xung quanh.

Lục Châu né tránh bàn ghế ngã tử tung ngang dọc, cao giọng nói: “Chú tử, hoàng thượng tới.”

Trường Hoan nghe vậy vô cùng nghi ngờ, không nói gì nhìn chằm chằm Lục Châu, đang tự hỏi bản thân xem mình có quen biết người này hay không.

Nhiếp Dục vừa bước vào liền nhủ nhủ mảy, ông nghe được tin Trường Hoan bị bệnh nên chạy tới. Thế nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn như thế, thật sự không vui.

Advertisement / Quảng cáo

Ai biết còn có điều làm người ta bất ngờ không phòng ngừa, Trường Hoan nhìn Nhiếp Dục tiến vào như phát hiện ra cái gì, trực tiếp cầm chủy thủ xông tới Nhiếp Dục.

Thời điểm Nhiếp Dục kêu người hộ giá, Trường Hoan lại đột nhiên ném chủy thủ ngồi xồm xuống, đôi tay ôm chân nức nức nở khóc lên.

Thịnh Xương tăng thêm can đảm đi qua, chủy thủ rơi xuống, Trường Hoan đột nhiên không có âm thanh.

Tầm điện Sương Thanh Điện.

Ôn Nhược Căn thật cẩn thận rót chén thuốc vào trong miệng Trường Hoan, giờ phút này nàng còn trong hôn mê. Hôm qua sau khi Hoàng Thượng hạ triều liền trực tiếp sai người thông báo hân đến hậu cung một chuyến.

Sau khi hân nghe ngóng mới biết được Trường Hoan lại tái phát bệnh tâm thần, nhớ tới hành vi của Trường Hoan ở đêm cung yến trừ tịch kia, vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Khi đó hân vừa mới nhậm chức Thừa tướng, không người nào dám tới bắt chuyện, một người ngồi ở trên đại đường uống rượu, trước mắt liền có một bóng dáng vút qua trực tiếp ngồi xồm phía sau cây cột, sau lại bị Hoàng Hậu trực tiếp phái người kéo đi xuống.

Kỳ thật còn rất thảm.

Trường Hoan vừa mở mắt, lọt vào trong tầm mắt là một gương mặt quen thuộc, treo lên tươi cười mà người khác không thể nào nắm lấy, theo bản năng muốn tiếp tục gãi bộ bệnh.

Ôn Nhược Căn sớm đã đoán trước, nhấp miệng cười: “Nàng làm đào hoa tính cũng rất đáng yêu.”

Nháy mắt, Trường Hoan trở nên mơ hồ.

Ánh mắt của người này, đều có thể nhìn ra sơ hở.

“Khi nào người phát hiện ra?”

“Cung yến trừ tịch.”

Trừ tịch? Hân ở đó? Chẳng lẽ là chính mình diễn quá sâu, xem nhẹ người chung quanh? Trường Hoan có chút hoảng sợ.

Ôn Nhược Căn thấy nàng ngầy ngà như phồng, vuốt tay xoa xoa tóc nàng: “Nàng yên tâm, việc này nàng biết ta biết. Chỉ cần nàng an tâm gả cho ta, ta liền giúp nàng giữ bí mật. Dù sao, khi quân chính là tội lớn.”

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan thật thà gật đầu, quán chặt mình trong chân. Nàng vốn dĩ nghĩ nếu Ôn Nhược Căn biết nàng có bệnh nên chắc chắn sẽ chủ động từ bỏ tử hôn này, ai biết hân đã sớm biết, thật sai lầm thật sai lầm.

Không dám gây thêm chuyện, Trường Hoan bình bình tĩnh tĩnh tiếp nhận sự thật này. Được sự cho phép của Nhiếp Dục, Trường Hoan mang theo Lục Châu và một đám người về phủ Quốc công ở mấy ngày, xem như trở về nhà mẹ đẻ.

Lâm lão phu nhân thấy nàng đối với hôn sự của chính mình không quá hào hứng, lời kéo nàng đi chùa Tĩnh An cầu phúc. Đại Li tôn trọng Phật gia, chùa Tĩnh An là chùa miếu lớn nhất có tiếng tăm vang dội nhất Đại Li, từ trước đến nay hương khói thịnh vượng.

Nàng không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Ôn Nhược Căn, ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm lão phu nhân, ai ngờ bà lại dẫn nha hoàn đi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại, chỉ để lại Trường Hoan và Ôn Nhược Căn hai người ở trong sương phòng.

Ôn Nhược Căn ngồi ở trên giường trong phòng trúc, vuốt tay gọi nàng đi qua, khoe miệng còn có vài phần ý cười

Mỗi lần Trường Hoan ở chung với hân đều cảm thấy có chút xấu hổ, sau khi biết hân luôn hiểu rõ bản thân nàng đang diễn kịch thì càng xấu hổ, đứng ở nơi đó không dờn bước đi về phía hân nửa bước.

Vẫn là Ôn Nhược Căn đi tới dắt nàng, mãi cho đến khi hai người ngồi xuống tay cũng không có buông ra. Trường Hoan nhìn mười ngón tay của hai người đan vào nhau, đột nhiên cảm thấy yết hầu có chút khô, không tự giác nuốt nước miếng một cái.

Ý thức được vô cùng thân mật như vậy, lỗ tai Trường Hoan có chút ửng đỏ, nơi hai tay nắm lấy nhau cũng dường như đang nóng lên.

Nàng muốn tránh thoát, Ôn Nhược Căn nhìn ra ý đồ của nàng nên dùng một chút sức lực, không để nàng thực hiện được. Trường Hoan gãi gãi không có kết quả cũng bình tĩnh lại, nhìn xung quanh hai bên, xem người bên cạnh là không khí.

Ôn Nhược Căn chờ nàng bình tĩnh lại, buông mười ngón tay đang nắm ra, cũng không để nàng thu hồi lại liền bắt lấy.

“Hoan Hoan, nàng đang dần dần tiếp nhận ta, giống như hiện tại.”

Trường Hoan nghe thấy hân gọi mình là “Hoan Hoan” cũng đã có chút không quen, trời biết hân nghĩ như thế nào, chẳng qua chính mình không có biện pháp mới không thể không nắm lấy tay hân, sao có thể là tiếp nhận đây.

Ôn Nhược Căn thấy phản ứng của nàng, xoay chuyển đề tài ôn nhu ra tiếng: “Mười ba tuổi nàng ở Đàm Cảng cũng không phải chỉ phát bệnh một lần?”

Trường Hoan gật gật đầu, đó là mùa đông bốn năm trước không biết vì sao nàng đã phát bệnh tâm thần, chờ nàng tỉnh táo lại đã thấy bản thân mình ở một nơi heo lánh trong tường thành bị đồ nát của hành cung, còn có người hào tâm khoác áo choàng cho nàng, sau đó lại vụng trộm trốn về hành cung với y phục dơ loạn dọa đến Lục Châu nhảy dựng.

Ôn Nhược Căn tiếp tục nói: “Khi đó ta bị người trong nhà đuổi giết, vẫn luôn chạy trốn tới Đàm Cảng, sau lại liền gặp nàng, khi đó còn không biết nàng sinh bệnh, nhưng khi ta tránh né đuổi giết thì rơi vào bẫy thú mà thợ săn bày ra, là nàng đã cứu ta. Lần đầu tiên gặp mặt ở cửa thành An Phưởng, ta cũng không có nhận ra nàng, bởi vì bốn năm trước ta cũng không có thấy rõ ràng dung mạo của nàng, nhưng là trên cung yến trừ tịch xem tuồng kịch của nàng diễn, ta mới biết được là nàng.”

Trường Hoan không nghĩ tới chính mình phát bệnh còn sẽ cứu người, bất quá Thừa tướng sẽ không có đạo lý mà đi gạt người, nghĩ đến chính mình chó ngáp phải ruồi đã cứu một sinh mệnh cũng không biết.

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan từ sương phòng đi ra, liếc mắt nhìn thấy Lâm lão phu nhân đang ngồi ở đình hóng gió nói chuyện phiếm với trụ trì phương trượng chùa Tĩnh An, liền ngoan ngoãn mà đi qua đứng một bên nghe Phật lý.

Nghe đến chaoáng váng mơ mơ hồ hồ, rốt cuộc lý luận Phật gia cũng kết thúc.

Trường Hoan đỡ ngoại tử nẫu trở về, trên xe ngựa, Lâm lão phu nhân thấy vẻ mặt của ngoại tôn nữ muốn hỏi lại không muốn hỏi, sắc mặt rồi rảm, chủ động mở miệng: “Ta không có thông đồng với Ôn Nhược Căn, lần này tương ngộ là ngẫu nhiên. Đưa người tới sương phòng cũng là vì ở hậu viện ta có gặp mặt hân một lần, chúng ta lại nói chuyện với nhau một phen, ta mới tạo cho hai người cơ hội gặp mặt.”

Trường Hoan hiểu rõ, chỉ là trong lòng nghĩ “Hân vì chuyện gì mà xuất hiện ở chùa Tĩnh An?”

“Mẫu thân hẳn xuất gia ở chùa Tĩnh An, mỗi năm hẳn đều đến thăm một chút, có lẽ là đúng lúc thôi.” Lâm lão phu nhân thấy nàng lẩm bẩm tự nói, bổ sung cho nàng.

Trưởng Hoan không nghĩ tới chính mình lại nói ra suy nghĩ trong lòng, ha ha vài tiếng chuyển đổi đề tài, chỉ là nàng đổi tình huống Ôn gia một chút cũng không hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Cuối tháng chín, Thượng Y Cục tới đưa lễ phục thành hôn. Mũ phượng khăn quàng vai, long trọng phi thường. Trưởng Hoan còn nghĩ phải chỉnh sửa lại một lần nhưng trái lại lễ phục này rất vừa người.

Chỉ là nghe nói Ôn Nhược Căn còn muốn tự mình nàng đưa lễ phục đến trong phủ cho hẳn, tâm trạng lại trở nên không tốt.

Bất quá đây cũng là lần đầu tiên nàng đến nhà hẳn, xuống xe ngựa hỏi người hầu mới biết được Ôn Nhược Căn không ở đây, vốn dĩ nghĩ rằng để đồ xuống liền rời đi, nhưng nghĩ đến sau này mình ở nơi này sinh hoạt nên muốn tìm hiểu tình huống nơi này một chút, vì thế nàng đi dạo quanh.

Vừa đi mới biết được phủ Thừa tướng thật không giống bình thường, diện tích lớn gấp đôi Lâm gia, đình đài lầu các, núi giả hồ nước, không có chỗ nào mà không phải là đan xen hợp lý, cho dù là thời tiết vào thu, vạn vật khô vàng, cũng cực kỳ giống tranh thủy mặc.

Huống chi bồn hoa còn có vài nhánh hoa cúc, chói lọi, hết sức chói mắt. Đây thật sự là người yêu hoa!

Advertisement / Quảng cáo

Trưởng Hoan vòng đi vòng lại đã được nửa canh giờ, trở lại phòng khách uống nước điên cuồng. Lục Châu thấy nàng như thế, vội vàng khuyên nàng uống chậm một chút.

Trưởng Hoan uống no rồi mới buông ly nước xuống. Ôn Nhược Căn liền đi đến, thấy nàng bối vì vừa mới uống nước mà sắc mặt no đủ, nhường mày.

Trưởng Hoan thấy hẳn đã trở về, đôi mắt liếc nhìn lễ phục trên bàn: “Lễ phục đại hôn, ta đã đưa qua cho huynh*.”

Huỳnh*: Hai anh chị nhà ta sắp kết hôn nên Ly đôi xung hô một chút nha ^^

“Ừ.” Ôn Nhược Căn lơ đãng nhìn lướt qua, xoay người phân phó người hầu đi theo sau: “Đưa đến trong phòng ta đi.”

“Vậy ta liền đi trước.” Trưởng Hoan đứng lên vỗ vỗ tay, chuẩn bị công thành lui thấn.

“Ta còn muốn thử một lần xem lễ phục hợp không hợp.” Chợt nghe Ôn Nhược Căn nói chuyện.

“Cho nên.....” Trưởng Hoan nghiêng đầu.

“Cho nên nàng phải chờ sau khi ta thử qua mới có thể đi.”

Trưởng Hoan vừa nghe vậy, nếu không thích hợp còn phải trở về sửa, chính mình thuận đường liền có thể mang về Thượng Y Cục, xác thật lại không cần phiền toái mà từ chỗ Ôn Nhược Căn cảm đi như vậy.

Chỉ là Trưởng Hoan nhìn cổ tay bị người nắm chặt, nghĩ thầm người này thật đúng là trước lạ sau quen, một đường đi đến, Trưởng Hoan bị Ôn Nhược Căn kéo vào phòng, đám người Lục Châu thức thời mà không có đi theo.

Trưởng Hoan đánh giá một chút, nơi này chắc là phòng ngủ Ôn Nhược Căn, phòng rất lớn, lấy màu xanh đen trang trí là chủ đạo.

Ôn Nhược Căn cảm lễ phục đã đặt lên bàn khay, đi vào bình phong thay quần áo, Trưởng Hoan nhàm chán ngồi uống nước. Chỉ chốc lát sau, trong tầm mắt liền xuất hiện nhiều màu đỏ.

Đã quen nhìn thấy Ôn Nhược Căn luôn là một thân bạch y, màu đỏ lễ phục này vẫn là lần đầu tiên thấy màu sắc khác trên người hẳn, cổ tay áo và cổ áo khâu bằng tơ vàng tuyến rực rỡ lấp lánh, quý khí mười phần.

Cổ áo có chút rối loạn, Trưởng Hoan thấy hẳn không có phát hiện, đứng dậy đi qua giúp hẳn sửa sang lại, Ôn Nhược Căn cao hơn nàng nửa đầu, Trưởng Hoan có chút nhón chân.

Hơi thở ấm áp phun vào trên cổ, Ôn Nhược Căn ngăn ngại trong chốc lát, như vậy thật đúng là cuộc sống hằng ngày của lão phu thê, vì thế tùy ý nàng giúp hẳn chỉnh sửa y phục.

Advertisement / Quảng cáo

Trưởng Hoan chỉnh sửa cổ áo xong còn giúp hẳn đề ép nếp nhăn trên y phục, vừa muốn thôi lui, Ôn Nhược Căn nghiêng nghiêng đầu về phía nàng, đôi môi hơi lạnh không thể tránh né đụng phải gương mặt Trưởng Hoan.

Rầm một tiếng, trên mặt Trưởng Hoan ửng hồng, bên tai đều nóng như bị thiêu đốt. Mặc dù nói Ôn Nhược Căn là vị hôn phu của mình, hơn nữa chính mình đối với hẳn cũng có một ít hảo cảm mông lung, nhưng thời điểm hai người thân mật nhất cũng chính là lúc mười ngón tay đan vào nhau ở chùa Tĩnh An, tuy rằng là không cần thận mồi của hẳn chạm vào gò má của nàng nhưng bản thân nàng cũng cảm thấy rất ngượng ngùng.

Ôn Nhược Căn cũng không nghĩ tới, sừng sốt trong chốc lát, làm bộ ho khan một tiếng, hỏi Trưởng Hoan: “Lễ phục này như thế nào?”

“Cũng được.” Kỳ thật là rất tốt, chỉ là từ trước đến nay việc khen thưởng người khác không phải điểm mạnh của Trưởng Hoan, nàng có chết cũng nói không nên lời câu kia.

Ôn Nhược Căn xem phản ứng của nàng liền biết cũng không tệ lắm, cười cười đi thay y phục. Trưởng Hoan thấy hẳn rồi đi liền vội vàng dùng đôi tay mát lạnh chạm vào gương mặt của mình, muốn làm giảm bớt cái nóng trên mặt xuống một chút.

Chờ Ôn Nhược Căn lại lần nữa đi ra, nhiệt độ của Trưởng Hoan đã hạ xuống không sai biệt lắm, thấy Ôn Nhược Căn lại là một thân bạch y, có chút tò mò hỏi: “Huỳnh rất thích màu sắc thanh nhã sao?”

“Sao lại nói như vậy?” Ôn Nhược Căn nhường mày, thuận thế ngồi xuống, dựa gần Trưởng Hoan.

“Ta thấy ngày thường huỳnh đều mặc bạch y, trong phủ bố trí không phải màu đen thì chính là màu xanh lá, ngay cả trang trí đều là tranh thủy mặc trắng đen và báng chữ mẫu, cho nên cảm thấy huỳnh thích màu sắc thanh nhã.” Trưởng Hoan tỉnh tề kể ra.

“Ừ, ta thích màu sắc thanh lịch, nhưng màu sắc chói mắt cũng không bài xích, cho nên thích hoa cỏ. Đến nỗi trong phủ trang trí đều là dựa theo yêu thích của mẫu thân ta, nhưng mà quanh năm suốt tháng bà cũng không ở được mấy ngày.” Ôn Nhược Căn thấy nàng có tâm muốn tìm hiểu chính mình, trong lòng vô cùng cao hứng, cũng không cất giấu.

Trưởng Hoan thấy hẳn cũng không có kiêng kỵ gì đối với mình, chăm chú mở miệng: “Lần trước ta nghe bà ngoại nói mẫu thân huỳnh ở chùa Tĩnh An.”

“Ừ.” Ôn Nhược Căn rót chén nước nhấp nhấp: “Tình huống nhà ta tương đối phức tạp, phụ thân là Kiểm Nam trong Ngự sử Ôn An, mẫu thân và phụ thân là liên hôn, quy y Phật môn rất nhiều năm, trong nhà còn có một người huỳnh đệ khác, mấy năm trước ta chính là bị hẳn đuổi giết mới chạy trốn tới Đàm Cảng gặp được nàng.”

Ôn Nhược Căn nhẹ nhàng bâng quơ nói chuyện trải qua trước kia, cho dù là nhẹ nhàng, nhưng Trưởng Hoan vẫn nghe ra cuộc sống của hẳn rất khó khăn, nhớ tới chính mình cũng đã trải qua như vậy liền sinh ra đồng cảm.

Ôn Nhược Căn thấy nàng rũ đôi mắt, gục đầu xuống, vuốt tay xoa xoa tóc nàng, không tiếng động an ủi.

Trưởng Hoan ngẩng đầu liếc mắt một cái liền giống như lằm vào hồ sâu trong đôi mắt, gương mặt trước mắt từng chút từng chút chậm rãi phóng đại, cuối cùng môi chạm môi. Ôn Nhược Căn vuốt tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Trưởng Hoan mở to hai mắt nhìn, hiển nhiên bị khiếp sợ rồi, một đôi tay vô thức mà nắm chặt. Ôn Nhược Căn thấy phản ứng của nàng ngây ngô đáng yêu như thế, không tự giác vươn đầu lưỡi liếm liếm môi Trưởng Hoan, sợ dọa đến nàng nên không dám tiến thêm một bước, cọ tới cọ lui một hồi lâu mới buông ra nàng.

Trên mặt Trường Hoan sớm đã ửng đỏ, hai tai đỏ ửng, cảm giác đều sắp tự cháy, tinh thần cũng không biết bay tới mấy vạn dặm xa, chỉ nghe được bên tai có người đang lẩm bẩm cái gì, nhưng cũng không có nghe rõ.

Advertisement / Quảng cáo

“Hồi hôn rồi sao.” Ôn Nhược Cần vậy vậy tay ở trước mặt nàng.

Trường Hoan khôi phục lại tinh thần, nghi hoặc nói: “Hả, huynh nói cái gì?”

“Ta nói đại lũng lễ phục kia có chút chật, còn phải để cho Thương Y Cục chỉnh sửa lại.” Ôn Nhược Cần hừ nhẹ một tiếng, lập lại lời mới vừa nói một lần nữa.

“Ừ, được.” Trường Hoan không yên lòng trả lời hắn. Nàng không biết hắn vì sao lúc này còn hôn nàng, lập tức sắc mặt có thể lạnh nhạt mà đề cập đến chuyện khác, cho dù là nàng làm không được như vậy.

Trường Hoan bình tĩnh một chút mới rời khỏi phòng Ôn Nhược Cần, lại mang theo lễ phục của Ôn Nhược Cần ngồi trên xe ngựa hồi cung. Lục Châu nhìn về mặt nàng đỏ bừng, cười ẩn chứa thâm ý.

Chờ Trường Hoan rời khỏi phủ, Ôn Nhược Cần mới thở phào nhẹ nhõm xoa xoa tìm đập điên cuồng, trời mới biết mặt ngoài hắn bình tĩnh nhưng trong lòng có bao nhiêu khấn trương.

Nhờ lại cảnh tượng mới vừa rồi, Ôn Nhược Cần theo bản năng sờ sờ miệng mình, bất quá môi mềm mại ngọt ngào của nữ hài ăn lên cảm giác cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 10

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ.

Ngày đầu hôn, trời còn chưa sáng Trường Hoan đã bị kéo đi trang điểm chải chuốt, bởi vì mẫu thân mất sớm không người chúc phúc, trước một ngày Nhiếp Dục kêu Lâm lão phu nhân tiến cung bởi Trường Hoan.

Giờ phút này Trường Hoan được Lâm lão phu nhân chải đầu chúc phúc “Nhất chải đến cùng, nhị chải đến đuôi, tam chải cử án tề mi*” trong tiếng, đỏ hốc mắt.

Nhất chải đến cùng, nhị chải đến đuôi, tam chải cử án tề mi*: một chải nghĩa là tình duyên ko đứt đoạn, hai chải răng long đầu bạc, ba chải con cháu đầy nhà.

Chải xong búi tóc phức tạp, thay hôn phục, che khăn voan, tiếng vui mừng chúc phúc hòa vào trong tiếng loa kèn, Trường Hoan ngồi trên kiệu, tới rồi cửa Nam bá biệt Nhiếp Dục, được Ôn Nhược Cần tiếp nhận một đường, đổi xe ngựa đi thẳng đến phủ Thừa tướng ở An Phụng.

Advertisement / Quảng cáo

Hôn lễ to lớn, phụ thân Ôn Nhược Cần từ Kiếm Nam trở về, mẫu thân Ôn Nhược Cần cũng từ chùa Tĩnh An tới, chỉ là từ đầu tới đuôi hai người không có bất kì trao đổi nào.

Sau khi đại lễ trôi qua, Trường Hoan được dắt đến phòng tân hôn, Ôn Nhược Cần bị ở lại đại đường đãi khách.

Đêm dài, Trường Hoan chờ tân lang say mềm. Ôn Nhược Cần uống nhiều rượu, mắt say lơ đãng mơ màng, trên y phục toàn là mùi rượu, Trường Hoan cũng bất chấp lễ nghĩa, xốc khăn voan của chính mình lên, đứng dậy tới đỡ Ôn Nhược Cần dựa cửa phòng.

Ai ngờ Ôn Nhược Cần lập tức dùng lực toàn thân dựa trên người Trường Hoan, Trường Hoan cố hết sức đỡ người đến trên giường, nhìn người say đến không thoái mái trước mắt, lại nhìn cửa phòng đã sớm đóng lại, nhận mệnh mà tắm ướt khăn lau mặt cho Ôn Nhược Cần.

Từ hôm nay trở đi, nàng và hắn chính là phu thê, tất nhiên muốn cố gắng hoàn thành tốt nghĩa vụ phu thê, mà hiện tại Trường Hoan đang hoàn thành nhiệm vụ của một thê tử tốt.

Trường Hoan cố hết sức lau mặt cho hắn, sau đó cởi áo ngoài, đắp chăn cho hắn, xoay người đặt khăn và chậu nước lại chỗ cũ.

Chờ Trường Hoan rửa mặt xong quay lại, không biết khi nào Ôn Nhược Cần đã tỉnh táo lại, ngồi ở trên giường nhìn nàng.

Lúc này Trường Hoan chỉ một bộ trung y rộng thùng thình, có cảm giác xấu hổ khi bị nhìn thấu. Một bước nhỏ lại một bước nhỏ đi đến trước giường, Trường Hoan đang ở trong lòng đấu tranh, chỉ nghe thấy giọng nói Ôn Nhược Cần truyền đến, mang theo vài phần ý cười: “Nàng đang sợ đâm chết con kiến sao?”

Hả? Trường Hoan phản ứng kịp, trong lòng càng thêm khấn trương, hai tay không tự giác nhủ chặt góc áo.

Ôn Nhược Cần xem phản ứng nàng, trong lòng không hiểu có chút cảm giác sung sướng treu chọc, chờ đến khi Trường Hoan chậm rãi rí rích lại đây, mới mở miệng nói: “Ngủ đi.” Tiếp theo cũng không nhìn phản ứng của Trường Hoan, liền xốc lên chăn tiếp tục nằm vào bên trong, nhắm hai mắt lại.

Trường Hoan thờ phào nhẹ nhõm lại nom nớp lo sợ bò lên trên giường xốc một góc chăn khác chui vào, khoảng cách cách xa hắn có thể nhét hai người vào, âm thầm may mắn giường này cũng đủ rộng.

Ôn Nhược Cần vốn nằm thẳng, bên người lại có thêm tiếng hít thở nhẹ nhẹ, trong lòng thật lạ lẫm, có chút không quen, xoay nghiêng người vào bên trong ngủ.

Advertisement / Quảng cáo

Cứ như vậy một góc chăn bông đã bị cuốn qua, Trường Hoan vô cùng sợ lạnh, không tự giác nhích vào bên trong một chút, may mắn Ôn Nhược Cần không có động đậy, nếu không nàng sẽ cảm thấy bị lạnh chết ở mùa tháng.

Vứt lại xấu hổ của hai người chung giường, buồn ngủ đáng lên, Trường Hoan ngáp một cái, lằm vào mộng đẹp. Đến khi Ôn Nhược Cần nghe hô hấp bên cạnh đều đều cách đó không xa, thật lâu không có ngủ.

Nắng sớm mờ mờ, Trường Hoan tỉnh lại, khi mở mắt ra lọt vào trong tầm mắt đó là y phục trắng tinh còn có hơi thở ẩm áp đánh vào bên tai.

Giật giật tay, mới phát hiện chính mình không biết khi nào ôm eo Ôn Nhược Cần, ngẩng đầu vừa thấy dĩ nhiên màn lụa màu hồng, lại quay đầu phát hiện nơi mình ngủ ngày hôm qua cách xa vạn dặm xa.

Trường Hoan khóc không ra nước mắt, nghĩ đến ban đêm nàng lạnh sẽ không tự giác đến gần nguồn nhiệt, thừa dịp người còn chưa có động tĩnh, muốn lùi về nơi ban đầu, ai biết Ôn Nhược Cần lại xoay người trọn tròn mắt nhìn về phía mình.

Trường Hoan giả cười đối với hắn, một chút buồn ngủ cũng đã không có, đơn giản rời giường rửa mặt chải đầu, thấy Ôn Nhược Cần cũng đứng lên, liền kêu Lục Châu hầu hạ. ngày đầu tân tước phụ thân phải dâng trà cho công công bà bà là quy củ, nàng không thể rời loạn quy củ khiến cho người ngoài khua môi múa mép.

Ai ngờ mới ra cửa, liền có hạ nhân tới báo, nói là Ôn lão gia và Ôn phu nhân đều đã xuất phát suốt đêm. Về mặt Trường Hoan nghiêng ngẫm mà nhìn Ôn Nhược Cần, người sau hiển nhiên cũng nghe đến tin tức, chỉ là về mặt khiếp sợ kinh ngạc một chút cũng không có.

Không có phụng dưỡng công công bà bà, Trường Hoan thanh nhàn. Ở trong phủ đợi nửa ngày liền nhịn không được chạy đến Lâm phủ. Lâm lão đã hoàn toàn lui xuống, bởi Lâm lão phu nhân ở trong sân uống trà phơi nắng.

Trường Hoan đến còn dọa nhị lão này dựng, bởi vì nàng không đề hạ nhân bẩm báo. Mấy người nói nói cười cười, Trường Hoan đã ở Lâm phủ ăn trà bánh, thưởng cúc hoa.

Cho đến khi Lâm Thủ Hân trở về, Lâm lão phu nhân nhắc tới, Trường Hoan mới đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có một tướng công mới thành hôn.

Lâm lão phu nhân thế mới biết nguyên nhân Trường Hoan tự mình rời phủ, tuy nói Trường Hoan đã là công chúa lại là phu nhân phủ Thừa tướng, nhưng ra ngoài đi lại vẫn phải thông báo với phu quân, vạn nhất bởi vì một chút việc nhỏ sinh ra mâu thuẫn liền không tốt, vội vàng đuổi Trường Hoan trở về.

Trường Hoan nghe vậy vội vàng nhét một nửa bánh đậu xanh trong tay vào miệng, lại rót một ngụm trà, nhắc lần vẩy chạy về Ôn gia, nàng không muốn ngày đầu tiên liền chọc người không cao hứng.

Advertisement / Quảng cáo

Máy mắn Lâm gia cách Ôn gia cũng chỉ mấy con phố, Trường Hoan đi nhanh đã hơn mười lăm phút vào cửa lớn Ôn gia, lập tức được biết Ôn Nhược Căn đã ở thư phòng chờ nàng, nguyên nhân muốn đi phòng ngủ lại quay đầu đi đến thư phòng.

Cửa thư phòng mở ra, Trường Hoan gõ cửa đi vào, Ôn Nhược Căn cúi đầu không biết đang xem cái gì, Trường Hoan thấy hần cũng không nói lời nào cũng không lên tiếng đứng ở án thư trước, sau một lúc lâu, Ôn Nhược Căn mới ra tiếng. “Về sau nàng muốn đi ra ngoài, nói ở trong phủ một tiếng, ta sẽ biết nàng đến nơi nào, cũng không cần khẩn trương.”

Trường Hoan sờ sờ cái mũi, việc này cũng là chính mình suy xét không chu toàn, hiện tại không thể so với việc ở trong cung không có vướng bận, bản thân nàng đã muốn học cách suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, vì thế nhẹ nhàng nói một câu xin lỗi.

Đột nhiên có vật gì bay đến, Trường Hoan theo bản năng tiếp được, là một chuỗi chìa khóa.

Ôn Nhược Căn thấy nàng nghi hoặc không thôi, nhấp miệng nói: “Hiện tại nàng là nữ chủ nhân trong phủ, cũng phải học việc chủ trì bếp núc, gia nhân trong phủ rất đơn giản, nàng cũng không cần tiêu phí sức lực quá lớn.”

Trường Hoan gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ.

Mấy ngày nay Ôn Nhược Căn đi sớm về trễ, không biết với cái gì. Trường Hoan được quyền chăm sóc gia, thăm tra đối chiếu sổ sách, chỉnh lý của hồi môn nhập vào kho, cũng bận tới mảy tới mọt.

Tập trung tất cả mọi người ở trong phủ đến viện mình dạy bảo, Trường Hoan mới biết được quân gia ở bên người Ôn Nhược Căn được gọi là Trần thúc, nghe nói là nhìn Ôn Nhược Căn lớn lên.

Hiện giờ Trường Hoan là chủ nhân của tất cả mọi người, khi nói chuyện với Trần thúc, tự nhiên có chút lo lắng. Ai ngờ Trần thúc vui tươi hơn hờ nói ra tất cả mọi chuyện lớn nhỏ nắm ở trong tay, có thể nói là biết gì nói hết không nửa lời dấu dếm. Có lẽ là Trường Hoan bụng dạ hẹp hòi rồi.

Nếu là người mà Ôn Nhược Căn tin tưởng, đó chính là người rất trung thành. Trái lại Trường Hoan cũng không có nắm hết quyền hành tính toán, trừ bỏ quyền xử trí nha hoàn gã sai vật trong viện của mình giao cho ông ta, phạm là có phạm tội trực tiếp kéo dài tới nơi của Trần thúc.

Công việc mua sắm vật dụng trong phủ, Trường Hoan cũng không có thay đổi, vẫn là người cũ tiếp tục tiếp nhận.

Advertisement / Quảng cáo

Quyền lực chăm sóc hạ nhân, đối với chuyện thập phần mang ơn đội nghĩa, cho dù là người tốt, ai đều không muốn đồ vật trong tay bị người khác đoạt đi.

Nhưng bọn họ đều hiểu rõ, về sau làm việc phải càng thêm cẩn thận, hiện giờ lão gia giao quyền lực bếp núc cho phu nhân, phải cho muốn đòi hỏi, tất cả đều phải từ trong miệng phu nhân nói ra.

Mấy ngày trước khi xuất giá, Nhấp Dục cho nàng ba mươi cung nữ làm của hồi môn, tính cả Lục Châu và Chi Nhi, tổng cộng ba mươi hai người.

Lục Châu và Chi Nhi đều là người bên cạnh nàng, tất nhiên là theo bên người. Trường Hoan lại chọn để lại năm người hiểu chuyện đặt ở chính mình trong viện.

Mặt khác hai mươi lăm người còn lại phân ở nơi khác, vốn dĩ Ôn gia rất lớn, mười mấy sân lớn lớn bé bé, trừ bỏ ngày thường giúp đỡ vẩy nước quét nhà, cũng giúp cho nha đầu giảm bớt áp lực.

Hai ngày nay hai người tuy rằng chung chăn gối, nhưng Ôn Nhược Căn không hề có ý vượt rào đối với Trường Hoan. Nhớ tới lúc ở Thao Thiết không cẩn thận ngã ở trên người nhau, sau đó mười ngón tay đan vào nhau ở chùa Tĩnh An chùa, trước hôn lễ nàng đưa hôn phục cho hần ngoài ý muốn đã cố ý hôn môi, kỳ thật hai người các nàng cũng không tiếp xúc thân thể nhiều.

Hần nói hần thích nàng, rõ ràng có thể đối chính mình làm chút gì, nhưng nhìn ra bản thân nàng kháng cự cho nên cái gì cũng không có làm.

Nàng lại có điểm tin tưởng kỳ thật Ôn Nhược Căn này vẫn rất ôn nhuận, giao tiếp với người vĩnh viễn làm người ta không tìm ra nhược điểm, rất chiều cổ nàng, huống hồ nàng nhớ tới ngoại tổ mẫu gọi thẳng kỳ danh của hần “Nhược Căn”, thật không biết khi nào hần lại mang đến niềm vui cho người khác.

Đào mất liền đến ngày thứ ba, ngày lại mặt của tân nương tử, nàng và Ôn Nhược Căn cùng nhau tiến cung.

Thời điểm lên xe ngựa, Ôn Nhược Căn trước đi lên, quay đầu lại kéo Trường Hoan. Trường Hoan sững sờ trong chốc lát cũng không có kháng cự, ngoan ngoan duỗi tay để hần dắt lên xe ngựa, một trước một sau đi vào ngòi xuống.

Lục Châu ngồi ở bên ngoài, giờ phút này trong xe ngựa chỉ có hai người Trường Hoan và Ôn Nhược Căn, không nói gì, không khí rất là kỳ quái.

Ôn Nhược Căn ngồi ngay ngắn, đôi tay để trên đầu gối, mắt nhìn phía trước, không nói lời nào.

Trường Hoan ngồi ở bên phải hần, nhấp môi, thỉnh thoảng xoắn khăn trong tay một chút.

“Chiếc xe ngựa tơ vàng gỗ lim này là chàng làm lại cái khác sao?” Hai mắt Trường Hoan nhìn đối diện, rốt cuộc tìm được một đề tài, nghiêng đầu hỏi hần.

“Hả?” Ôn Nhược Căn hip lại đôi mắt hẹp dài, tựa hồ như đang tự hỏi, một lát sau mới ra tiếng. “Đây là chính là chiếc xe kia.”

“.....”

Advertisement / Quảng cáo

“Cho nên chàng nói yêu cầu bồi thường mười vạn lượng là gạt ta? Xe ngựa kia cũng không có hư?” Trường Hoan tức giận, không nghĩ tới chính mình tùy ý nói trọng tâm đề tài, vậy mà bản thân lại bị lừa gạt thể thảm, cho dù chính mình chỉ bồi thường hai vạn lượng.

Không đợi Ôn Nhược Căn đáp lời, trong đầu Trường Hoan chợt hiện lên linh quang, hồ nghi nói: “Ngựa màu đen kia cũng do chàng thả sao?”

Ôn Nhược Căn ho khan vài tiếng, vẫn là tính toán ăn ngay nói thật: “Ngựa điên không phải ta thả, xác thật là ta lừa nàng, nhưng cũng vì để cho nàng quen biết ta.”

Ôn Nhược Căn liếc mắt nhìn sắc mặt của nàng, tiếp tục nói: “Ta cũng không phải ở trong cung yếu trừ tịch mới nhận ra nàng, mà là mấy năm nay vẫn luôn đến Đàm Càng, cho nên cho tới nay đều biết là nàng. Chỉ là khi đó ta không có quyền lực, lại rơi vào tranh đấu trong nhà, đủ loại nguyên nhân, không dám hiện thân gặp nàng. Sau lại được phong tướng tá đi tìm nàng, mà nàng đã trở về Thịnh Kinh, cho nên ta liền đem lao phải theo lao.....”

Thời điểm nói ra những lời này, Ôn Nhược Căn dứt khoát trực tiếp nhìn về phía nàng. Phần lớn đây lời nói thật, kỳ thật hần không tính toán gạt nàng, thời điểm nàng hỏi hần liền đáp. Hần nói như vậy hần là có thể để cho nàng tin tưởng đi.

Nếu hần nói bởi vì đây là giấc mộng của hần, nàng mới hoàn toàn không tin đâu. Tuy rằng thật sự không có đi Đàm Càng nhìn nàng, nhưng ở trong mộng hần đi không biết bao nhiêu lần.

Liền chính hần đều không tin, kỳ thật năm ấy Trường Hoan cứu hần là thật, nhưng căn bản hần không có đi đến Đàm Càng, bởi vì hần bị huynh đệ không cùng mẫu thân khác hạ độc khiến cho trong người bị bệnh nặng, ở với mẫu thân trong chùa Tĩnh An mấy năm.

Rất nhiều lần đều sắp chết, nhưng không biết vì cái gì, mỗi lần chính mình sắp hít thở không thông, liền sẽ nằm mơ, rơi vào giấc mộng kỳ quái.

Trong mộng ngay từ đầu là chính mình được Trường Hoan cứu, sau khi hần rời đi, sinh hoạt của Trường Hoan ở hành cung Đàm Càng vô cùng khổ cực, hần còn có thể thấy mùa đông rét lạnh Trường Hoan giặt quần áo ở bên hồ nước, đôi tay đông lạnh sưng to đỏ bưng, sau đó run run rẩy rẩy treo quần áo trong tay lên cây gỗ trúc, sau đó chính mình cũng sinh động cảm như bản thân mình, bản tay sinh đau, trong lòng cũng sinh đau.

Cảnh trong mơ dần dần thay đổi, sau đó hân vừa mở mắt, lại là căn nhà quen thuộc, hân không chết, ngược lại cảm thấy thân thể còn trở nên tốt hơn.

Từng hồi cảnh trong mơ, hân thấy nhiều cảnh tượng sinh hoạt của Trường Hoan, bên cạnh có khi còn có một nha đầu không sai biệt tuổi của nàng lắm, sau khi hân biết là nha hoàn của nàng, các nàng ôm nhau nhìn thoạt bản cũ nát, nói chuyện say sưa, mà chính mình cũng cảm nhận được vui sướng của nàng.

Có khi hân cảm thấy bản thân mình bị ma chướng*, chính là trong mộng cảnh tượng lại chân thật như vậy, hi vọng ái ố cũng đồng cảm như bản thân mình trải qua. Hôn nữa thân thể hân cũng thật sự ngày một tốt lên, hân không thể không tin tưởng mộng này vô cùng tốt, mãi cho đến hân xác thực khỏi hân, ngay cả đại phu cũng không thể tưởng tượng.

Ma chướng*: cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra.

Sau đó hồng thủy ở Giang Nam, hân thừa dịp hoàng đế tới chùa Tĩnh An cầu phúc, dâng lên kế sách, một lần vào mắt Hoàng đế, sau này hân được thăng làm Thừa Tướng.

Lại sau đó hân lại không nằm mơ thấy nàng nữa, hân hoảng loạn, mơ thấy nàng mấy năm, bất tri bất giác sớm đã nhập vào trong lòng. Ngày ấy gặp lại ở An phường, trong lòng cứ như sóng to gió lớn, nhưng trên mặt không hiện được nửa phần, sau đó lòng như day rồi dùng phương thức bồi thường ghi giấy nợ để đòi lấy danh tánh và ấn tượng của nàng.

Trường Hoan suy nghĩ một chút, trừ bỏ hai người quen biết ngay từ đầu, không có tìm ra lỗi hổng trong lời nói của hân. Nhưng thời điểm nàng cứu hân, chính mình đang phát bệnh, căn bản không có ký ức, cho nên không thể nào tra tìm.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng trong lòng nàng nguyên ý tin tưởng hân một chút, huống hồ mẫu phi nàng mất sớm quyền lực nhà ngoại cũng chậm rãi bị nhà ngoại quyền lực cũng ở chậm rãi bị buông lỏng, nàng là công chúa không được sủng ái, căn bản không có đáng giá để hân lừa.

Ban đầu không biết nguyên nhân, trong lòng luôn có trở ngại, hiện tại tình huống rõ ràng, trong lòng căng thẳng nhiều ngày cũng thả lỏng lại. Thấy hân trông mong đáp án của nàng, không nhịn cười lên.

Ôn Nhược Căn thấy phản ứng của nàng, tự tin có chút không đủ, nhẹ giọng hỏi nàng: “Nàng tin tưởng ta nói sao?”

Không biết vì cái gì giờ phút này Trường Hoan thấy hân tựa như một con tiểu cầu gục lỗ tai xuống, đứng dậy tưởng sờ sờ đầu của hân, cho hân thuận lòng.

Xe ngựa chạy không biết dừng vào thứ gì, xóc nảy một chút, Trường Hoan thuận thể nhào vào trong lòng ngực của hân, Ôn Nhược Căn vững vàng tiếp được nàng. Trường Hoan không nhúc nhích, để sát vào bên tai hân trả lời: “Ừ, ta tin tưởng chàng.”

Thủ thi thủ thi, giống một cọng lông chim cào người, không biết cào vào lỗ tai, vẫn là tiếng lòng. Ôn Nhược Căn sững sốt một chút, vốn là đôi tay cứng nhắc nhưng nay lại gắt gao ôm chặt tiểu nhân nhi vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

“Công chúa, Thừa tướng, đã tới rồi.” Xe ngựa dừng lại trước cửa Hoàng Thành, Lục Châu nhắc nhở một tiếng, trực tiếp nhảy xuống.

Trường Hoan phản ứng kịp, tránh khỏi Ôn Nhược Căn, đẩy rèm cửa ra, được Lục Châu nâng xuống xe ngựa.

Ôn Nhược Căn không biết đang làm gì, cho đến khi Lục Châu sửa sang lại xiêm y cho Trường Hoan, mới vén áo bảo lên lưu loát xuống xe ngựa.

Thịnh Xương công công hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng sớm đã đứng đợi, nhìn hai người đi tới, lập tức đến thỉnh an dẫn hai người đi điện Chiêu Dương.

Vừa vào cửa, Ôn Nhược Căn liền dẫn Trường Hoan hành lễ với Nhiếp Dục đang ngồi ở trên long ý. Sau khi hàn huyên thăm hỏi, Nhiếp Dục mỉm cười mở miệng: “Hôm qua Triệu Quý Phi đã hồi cung, không bằng con đi gặp nàng, sinh thời mẫu phi con có giao tình rất tốt với nàng.”

Trường Hoan biết mẫu gia của Triệu Quý Phi là danh gia ở Giang Nam, tổ phụ Triệu Trừng nắm giữ chức vụ Quan Sát Sứ, quyền cao chức trọng, mà mẫu thân lại là người Thịnh Kinh, mà Triệu Quý Phi và mẫu phi của Trường Hoan chính là quen biết được ở Thịnh Kinh trước khi bà vào cung năm đó.

Advertisement / Quảng cáo

Bất quá khi Trường Hoan tám tuổi vào cung mới gặp mặt bà, sau đó nàng lại đến Đàm Càng, nếu tính trên giao tình cũng chỉ có một năm quen biết mà thôi.

Bất quá Nhiếp Dục rõ ràng có lòng muốn giúp đỡ nàng, Trường Hoan tự nhiên sẽ không làm mất mặt Nhiếp Dục, nhìn mắt Ôn Nhược Căn, xoay người đi ra ngoài.

Thịnh Xương thấy nàng đi ra, rõ ràng là hiểu rõ an bài của Nhiếp Dục, giờ phút này ân cần ra tiếng: “Công chúa, nô tỳ mang ngài đi Lung Ngọc cung.”

Lung Ngọc cung, chỗ ở của Triệu Quý Phi.

Khi Trường Hoan vào cửa, Triệu Quý Phi đang cầm chậu chậu chậu hoa, cung nữ làm việc tay chân nhẹ nhàng, cả phòng an tĩnh.

Triệu Quý Phi và mẫu thân Trường Hoan gần bằng tuổi nhau, ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, nhưng bảo dưỡng tốt, da như mỡ đông, mười ngón tay non mềm như hành gọt vỏ, nhìn thấy Trường Hoan, đầu tiên là sững sốt một chút sau đó bật cười, đứng dậy vẫy tay ý bảo Trường Hoan lại đây.

Trường Hoan đi đến trước mặt bà hành lễ, sau đó bị bà kéo đến sạp ngồi xuống.

Triệu Quý Phi đầu tiên là hỏi Trường Hoan tình hình mấy năm nay gần đây, Trường Hoan từng chút từng chút đáp lại, sau đó liền lẳng lặng nghe bà nói một ít chuyện xưa của mẫu phi, nói đến thời điểm lâm bệnh nặng mà qua đời bà còn lấy khăn ra lau nước mắt.

Trường Hoan thấy bà buồn rầu như thế, trong lòng trừ bỏ khó chịu, kỳ thật còn rất kinh ngạc, nàng nhớ rõ sau khi mẫu phi vào cung cũng không gặp bà nhiều lắm, có đoạn thời gian thậm chí còn đoạn tuyệt lui tới.

Không biết vì cái gì, nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng yếu kém của Triệu Quý Phi, thế nhưng có chút phản cảm.

Triệu Quý Phi hoàn toàn không biết suy nghĩ của Trường Hoan, lau nước mắt, xoay chuyển đề tài: “Chính tháng trước Bản cung trở về nhà mẫu thân ở Giang Nam một chuyến, mấy ngày trước đây mới ở trên đường nghe được tin tức biết người trở lại nên ta vội vàng trở về, ta không ở trong cung thì không sao, hiện giờ ta đã trở về, ngày thường người không có việc gì thì thường xuyên tới Lung Ngọc cung ngồi một chút. Dưới gối của ta chỉ A Diễm, nhưng lại đang du ngoạn ở Lợi Châu xa xôi, hiện giờ chỉ trông mong có tiểu áo bông nói lời tri kỉ.”

Trường Hoan thấy bà kéo gần khoảng cách như vậy, trong lòng càng hụt hẫng.

Không phải nàng nghĩ nhiều, chỉ là hiện tại Triệu Quý Phi làm ra dáng vẻ quan tâm của một trưởng bối, khi nàng ở Đàm Càng cũng không thấy hành động quan tâm nào của bà, thậm chí là hỏi thăm, làm sao khi chính mình trở về cung, liền thành tiểu áo bông.

Tuy rằng nàng ở Đàm Càng nhiều năm như vậy, trước nay không nghĩ tới muốn Triệu thị trợ giúp. Trường Hoan chính là biết mấy năm nay trừ bỏ Hoàng Hậu Trịnh thị, Quý Phi Triệu thị cũng được Hoàng Thượng sủng ái, bằng không cũng không có khả năng được phong làm Quý Phi.

Ngắn gọn nhất am hiểu phụ họa theo, ngoan ngoãn đồng ý, dù sao tới hay không cũng không phải là chuyện của nàng.

Người đó, một khi nói lên lòng nghĩ ngờ, trong lòng có chút vướng mắc, không biết rõ ràng, thế không bỏ qua.

Trên trời mây đen dày đặc, giăng khắp bầu trời, tầng mây mỏng một chút bị gió lạnh thổi quay cuồng về phía trước.

Trường Hoan một bước ra khỏi Lung Ngọc cung, bị gió thổi qua, nháy mắt nhìn mình một cái, nằng sợ nhất là lạnh.

Lục Châu vừa mới theo Lâm cô cô bên cạnh Triệu Quý Phi lấy hạnh nhân, đuổi theo bước chân Trường Hoan, nhắm mắt theo đuổi.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa mới đi qua một ngã rẽ, thấy Ôn Nhược Căn đưa lưng về phía nàng, gác tay đứng ở phía trước trong đình.

Bước chân của Trường Hoan nhẹ nhàng đi qua, hẳn không có phản ứng, cho nên tính toán muốn đuổi tay vỗ lưng hẳn một cái.

“Hoan Hoan tới.” Lời nói không phải nghi vấn, là khẳng định. Ôn Nhược Căn nói xong xoay người lại đây.

Trường Hoan hậm hực mà thu hồi tay đang sững sờ ở giữa không trung, “Nếu biết ta tới, sao lại không hé răng?”

“Không phải nàng đang tính toán muốn làm ta sợ một chút sao? Cho nên ta đang đợi.”

“Vậy vì sao cuối cùng chẳng lại kêu ta?” Chính Trường Hoan cũng không biết trong giọng nói của bản thân lại mang theo hương vị làm nũng.

“Ha…….” Ôn Nhược Căn tự hỏi trong chốc lát, “Đại khái là muốn tiết kiệm một chút thời gian.”

“?” Trường Hoan không phản ứng kịp.

Ôn Nhược Căn ngừng đầu nhìn sắc trời, dặt tay Trường Hoan, đi xuống từ đình bên trái: “Sắp trời mưa, Hoàng Thượng an bài cho chúng ta hôm nay nghỉ ngơi ở Sương Thanh Điện, ngày mai đi tạm biệt.”

Trường Hoan đi theo hẳn, ngừng đầu nhìn một chút, đoạn đường này xác thật là đến Sương Thanh Điện. Lại quay đầu lại nhìn một chút, Lục Châu đang ở cách đó không xa, luôn đi về phía mình, trước sau vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Cung nằm ở phía Nam Bắc, một trận gió Bắc thổi tới, Trường Hoan không tự giác rút tay về phía trong tay áo. Ôn Nhược Căn thấy nàng như thế, buông tay Trường Hoan ra, tay Trường Hoan mới vừa bỏ vào trong. Ôn Nhược Căn ôm chặt nàng, nháy mắt Trường Hoan bị hấn khóa lại trong lòng ngực.

Mấy người vừa mới vào Sương Thanh Điện, mưa to liền rơi xuống, nện ở trên nóc nhà, ngồi ở trong phòng có thể nghe rõ ràng.

Tin tức hai người nghỉ ngơi sớm đã từ Chiêu Dương điện truyền tới Sương Thanh Điện, chỉ chốc lát sau liền có lão nhân bưng nước ấm vào trong điện.

Trường Hoan giặt sạch tay, lại uống nước ấm, thay y phục dày, mới cảm thấy ấm áp một chút.

Đi ra thấy Ôn Nhược Căn ngồi ở chỗ kia, trên bàn cái ly vẫn còn nước, bay ra một chút hơi nóng.

Lục Châu từ trong phòng bếp nghỉ vấn đi tới, “Chú từ, phòng bếp tới hỏi Phò mã có kiêng ăn cái gì hay không.” Sương Thanh Điện vốn không có phòng bếp nhỏ, chỉ là hôm nay Ngự Thiện Phòng dẫn theo vài tên đầu bếp tới làm.

Quả thật Trường Hoan không biết khẩu vị của Ôn Nhược Căn, trong khoảng thời gian ngắn vô cùng xấu hổ. Cũng may âm thanh của Lục Châu cũng không nhỏ, lại cách không xa, Ôn Nhược Căn cũng có thể nghe được, “Ta không có ăn kiêng, hết thấy đồ ăn liền làm theo yêu thích của Hoan Hoan đi.”

Lục Châu nhận mệnh đi xuống. Trường Hoan nghĩ nghĩ đi đến bên cạnh Ôn Nhược Căn ngồi xuống, “Lại nói tiếp, sinh hoạt yêu thích của chàng ta còn không biết, không bằng thừa dịp hôm nay chúng ta trao đổi một chút chuyện chàng yêu thích?”

Ôn Nhược Căn nghe nói lại gật đầu: “Ta đến nay đều không có nhiều đồ vật ưa thích, phần lớn nàng đã biết. Ta thích màu sắc thanh nhã, đặc biệt thích màu trắng, màu xanh lá, ăn uống không ăn kiêng, phòng bếp làm thức ăn gì đều được, không thích đắng, thích vị ngọt.”

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan vừa nghe rất là hưng phấn: “Ta cũng vậy, ta thích ăn điểm tâm ngọt, không thích uống được, không có ăn kiêng đồ ăn, nhưng cũng không thể ăn cay. Còn có ta đặc biệt sợ lạnh, đặc biệt là trời mưa mùa đông vô cùng đáng sợ. Cho nên hiện tại ta đều mặc rất nhiều y phục.” Trường Hoan nói còn vén tay áo lên, đề cho Ôn Nhược Căn xem.

Ôn Nhược Căn vỗ vỗ đỉnh đầu Trường Hoan, sùng nịch mà cười, “Đã biết, chờ trở về ta sai người may cho nàng vài bộ y phục dùng cho mùa đông.”

“Được.” Trường Hoan cũng cười, thấy Ôn Nhược Căn bưng nước trà đã sớm nguội lạnh trên bàn liền uống, “Chàng giống như thích uống nước trà lạnh.” Nàng nhìn qua nhiều lần, hẳn đều chờ đến nước ấm lạnh mới có thể uống.

“Ha, không phải thích, là thói quen.” Ôn Nhược Căn thấy nàng khó hiểu, bổ sung nói: “Còn nhớ rõ lúc trước ta nói với nàng trong nhà ta tranh đấu không?”

Trường Hoan gật đầu, chính là hôm nay tiến cung hẳn ở trên xe ngựa nói với nàng.

“Ta bị huynh đệ khác mẫu thân hạ độc, loại độc này rất kì lạ, trộn lẫn trong nước trà độc tính sẽ tăng gấp bội, ta uống chính là trà độc vừa mới pha ra.” Ôn Nhược Căn nói tới đây, dừng một chút, trong giọng nói nhiều hơn một chút ý vị trào phúng, “Đại khái là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Về sau may mắn sống sót, chạm vào nước trà nóng, luôn luôn không dám uống, sau đó liền thành thói quen không uống trà nóng.”

Trường Hoan nhẹ nhàng vỗ vai của hắn, an ủi hắn, “Chàng biết vì sao ta lại thích đồ ngọt không, bởi vì trước kia ăn rất nhiều khổ, cho nên sợ về sau sẽ khổ như vậy, đành phải ăn rất nhiều đồ ngọt, tới nói cho chính mình hiện tại vẫn luôn vui vẻ hạnh phúc.”

“Ta sẽ làm để cho tương lai của nàng ngọt ngào như vậy.” Ôn Nhược Căn khàn giọng mở miệng, một phen cầm tay Trường Hoan, mơ hồ còn có thể cảm giác được một chút thô ráp, không nhịn được nhẹ nhàng ấn vài cái trên tay Trường Hoan. Dùng kinh nghiệm của bản thân an ủi nàng, nữ hài thiện lương như vậy, Hoan Hoan đáng yêu như vậy

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Lục Châu tiến vào kêu người mang com trưa vào sảnh, hai người đang nói chuyện, vừa nghe thấy tiếng kêu liền ngừng câu chuyện.

Đúng lúc Trường Hoan cũng đói bụng, sợ Ôn Nhược Căn theo không kịp, còn cố ý kéo ống tay áo của hắn, ra khỏi phòng chạy vào nhà ăn.

Còn không có bước vào cửa, mùi hương đồ ăn toàn bộ bay vào trong mũi Trường Hoan, nàng dùng sức hít hit cái mũi, vốn dĩ đang lờ lững tay Ôn Nhược Căn liền nhanh chóng buông ra, càng thêm vui sướng mà chạy nhanh đến trước bàn ngồi xuống.

Ôn Nhược Căn cảm nhận được vật áo mắt đi sự lôi kéo mà xuống rũ, đứng ở cửa bất đắc dĩ mà cười, thông thả ung dung đi qua, lại lắc lắc tay áo bảo ngồi ở trên ghế gỗ.

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu cung nữ đứng ở bên hầu hạ xới com vào chén cho hai người, vốn dĩ còn muốn dùng đũa chia thức ăn cho bọn họ, bị Lục Châu dùng ánh mắt ngăn cản lại.

Mấy người rời khỏi nhà ăn, để cho hai người ăn uống thỏa thích vui vẻ vô cùng. Kỳ thật vui vẻ nhất chính là Trường Hoan, trên bàn tròn bày hơn mười món đồ ăn, canh bí đỏ, sườn heo chua ngọt, gạo nếp..... Tất cả đều là khẩu vị của nàng, bất quá sợ Ôn Nhựt Căn không thích ứng, còn thêm vài món chua cay, cá Tây Hồ sốt giấm, thịt sốt tương, vịt nướng.

Trường Hoan không có quy củ một món ăn không được gấp quá ba lần, ăn uống no đủ mới là quan trọng nhất, đồ ăn ngon liền nhét vào trong miệng, rất giống như quý đôi chưa hiểu việc đời, kỳ thật mới vừa rồi ở trong phòng ăn hết mấy miếng bánh ngọt làm từ khoai từ.

Mâm Cá Tây Hồ sốt giấm cách nàng có chút xa, Trường Hoan trực tiếp đứng lên đuổi chiếc đĩa gấp lên, kết quả cũng không có gấp được. Ôn Nhựt Căn thấy nàng khó xử, trực tiếp đuổi tay ra, mang mâm cá chua Tây Hồ đến bên cạnh bàn Trường Hoan.

Trường Hoan xấu hổ cười hắc hắc hai tiếng, ở trong lòng so sánh chiều dài cánh tay của hai người một chút, thật sự không muốn thừa nhận tay của nàng ngắn, cần cần chiếc đĩa, trực tiếp vùi đầu ở trong chén tiếp tục chiến đấu hăng hái, một chút cũng không có tự giác nghĩ đến tướng ăn của mình ở trước mặt người khác.

Ôn Nhựt Căn đối với ăn uống không có yêu cầu nhiều lắm, hẩn gấp vào món ăn ở gần mình, ăn xong một chén com liền buông chén đĩa xuống, sau đó nhấp nhấp chén trà lạnh một bên, lẳng lặng chờ Trường Hoan ăn xong.

Ăn đến bụng tròn trịa, Trường Hoan rốt cuộc cũng buông chén đĩa xuống, lấy khăn lau miệng, “Cần Cần, cơ hội ăn đồ ăn của Ngự Thiện Phòng trong Hoàng cung không phải mỗi ngày đều có, sao chàng chỉ ăn một chút như vậy?”

“Cần Cần?” Ôn Nhựt Căn nghe ngửi khí của nàng có chút tức hận, nhìn không được khỏe miệng nhếch lên.

“Đừng vậy đừng vậy.” Trường Hoan còn tưởng rằng hẩn không nghe được, xê dịch móng tới gần Ôn Nhựt Căn, giải thích, “Chàng đều kêu ta là Hoan Hoan, ta đây không được kêu chàng là “Cần Cần” sao, thế nào có phải rất êm tai hay không?”

“Ừ, rất êm tai. Bất quá mẫu thân ta cũng không có thân mật mà kêu ta như vậy.”

Trường Hoan nghe thấy nửa câu đầu của hẩn, cảm thấy có người tán thành, cảm giác tự hào đột nhiên sinh ra, nghe được câu sau, sợ chạm đến tâm sự của hẩn, lo lắng mà đánh mặt của mình một chút: “Bất quá Cần Cần Cần Cần kêu rất giống tên của nữ hài tử. Nếu chàng không thích, ta sẽ không kêu như vậy.”

Ôn Nhựt Căn đến cảm thấy kêu như vậy nghe cũng khá tốt, có loại cảm giác ấm áp, không để cho nàng sửa: “Cứ kêu Cần Cần đi.”

Lục Châu dẫn người tới thu dọn cái bàn, Trường Hoan ăn no căng, Ôn Nhựt Căn mang theo nàng đi dạo hành lang tiêu thực, còn sai người cầm áo choàng ra tới.

Advertisement / Quảng cáo

Ôn Nhựt Căn tiếp nhận vội phụ thêm cho Trường Hoan, nghiêm túc mà vụng về mà buộc thành cái nơ xinh cho nàng, sau đó nắm tay người đi ra ngoài.

Bên ngoài mưa đã nhỏ, biến thành mưa bụi kéo dài rả rích. Hành lang rộng rãi, mưa bụi bay xéo cũng vào không được, Trường Hoan được Ôn Nhựt Căn sánh vai nắm tay bước qua từng chút, cũng không cảm thấy nhàm chán, thỉnh thoảng có gió thổi qua, Trường Hoan bị bao vây kín mít không cảm thấy lạnh, bị bàn tay to lớn của Ôn Nhựt Căn nắm lấy tay nhỏ cũng thấy nóng kì lạ.

Quay đầu nhìn nam nhân cao hơn chính mình nửa cái đầu, trong lòng cảm giác an toàn mười phần. Nhưng thấy trên người đối phương xiêm y đơn bạc, trong lòng áy náy, nàng chỉ lo chính mình, không có nghĩ tới hẩn lạnh hay không, “Cần Cần, chàng lạnh không?”

“Há?” Giờ phút này trong lòng Ôn Nhựt Căn rất nhiều tạp niệm, bình tĩnh liền nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh chớp chớp mà nhìn hẩn, theo bản năng cho rằng nàng lạnh muốn trở về, liền lôi kéo nàng đi vào trong phòng “Hoan Hoan cảm thấy lạnh thì chúng ta trở về.”

Ai biết Trường Hoan luôn luôn dễ dàng bị dắt đi giờ phút này lại vững như Thái sơn, hạ định lực ở nơi đó, Ôn Nhựt Căn cũng không có kéo nàng đi.

“Ta không có cảm thấy lạnh, nhưng hiện tại ta hỏi chàng lạnh hay không, cho nên, chàng cảm thấy lạnh không?” Trường Hoan thấy trong lòng hẩn luôn nghĩ tới mình, trong lòng rất cao hứng, lại có chút chua xót, giờ phút này nổi lên tính tình ngang ngược, nhất định phải lấy được đáp án.

Vừa hỏi xong, Ôn Nhựt Căn đã phản ứng kịp, cảm tình từ nhà mình đang quan tâm chính mình, mà bản thân còn không có cảm giác được, hơn nữa là chưa trả lời được. Vừa đúng lúc một trận gió mạnh thổi qua, Ôn Nhựt Căn hợp thời nùng mình, run run mở miệng: “Ta rất lạnh, Hoan Hoan, chúng ta trở về đi.”

Trường Hoan nghe xong chủ động đi lên dắt tay hẩn, lôi kéo hẩn vào trong Ôn các. Ôn các ở phía Tây Nam trước phòng ngủ của Trường Hoan, bên trong có giường, phía trước để một cái bàn con, Trường Hoan coi áo choàng, để cho Ôn Nhựt Căn ngồi xuống, bản thân nàng ngồi đối diện, ở trên giá bên cạnh lấy ra một bộ cờ vây, dọn xong bàn cờ, sau đó nhường mây tuyên chiến với Ôn Nhựt Căn: “Ta nghe người ta nói tài nghệ đánh cờ của Cần Cần tốt lắm, hôm nay muốn lãnh giáo chàng một phen.” Nói xong còn ôm quyền làm ra dáng vẻ của người trong giang hồ đang bàn luận chiêu thức võ công.

Ôn Nhựt Căn nhìn thấy dáng vẻ của nàng muốn chơi lớn với hẩn một chút, cười cười, không thể không đồng ý, tùy ý Trường Hoan chọn con cờ màu trắng, sau đó bản thân mình thuận lý thành chương chọn con cờ màu đen.

Kết quả bàn thứ hai nhanh chóng đình xuống, Trường Hoan mất thấy lại sắp thua dứt khoát trực tiếp kết thúc, trong miệng còn ồn ào “Không chơi, không chơi.”

Ôn Nhựt Căn ngậm cười, hai kết quả này hẩn đã sớm nhìn ra , tài chơi cờ vây của Trường Hoan thật sự là không thể khen tặng, không nhận được nghĩ vẫn trong lòng mở miệng hỏi: “Nàng học cờ vây đã bao lâu?” Không phải hẩn trêu chọc nàng, mà trước khi chơi cờ nàng còn muốn đánh hẩn năm sắp, thật không nghĩ tới tài nghệ đánh cờ của nàng như thế.

Trường Hoan mới vừa bị Ôn Nhựt Căn hạ thế diện của mình, buồn phiền phát ra cũng tiêu trừ, giờ phút này nghe Ôn Nhựt Căn hỏi chuyện, không tự tin ấp úng nói mấy câu ra tới: “Cũng không bao lâu..... là..... .Mấy ngày hôm trước nghe hạ nhân trong phủ nói chàng chơi cờ không tồi, sau đó liền..... Nghiên cứu một phen.....” Những đồ vật trong Sương Thanh Điện đều là Nhiếp Dục sai người đưa lại đây, không có đưa tới Ôn phủ.

Lúc này mới vào phủ đệ ba ngày, cho dù tính là đi vào liền nghe nói, cũng chỉ học ba ngày mà thôi. Ôn Nhựt Căn đến bị nàng chọc cười, bất quá thoáng nhìn sắc mặt thay đổi của đối phương, lại thu ý cười, “Ngay từ đầu nàng khẳng khái chọn màu trắng là chọn bừa sao!”

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan khó có được ngượng ngùng một chút, lấy quân cờ bị nàng đảo loạn phân thành quân cờ trắng đen để vào bàn cờ, “Cũng không phải, ta cảm thấy cờ trắng đi trước hẩn là có thể chiếm chút ưu thế.....”

Ôn Nhựt Căn thật sự cảm thấy Hoan Hoan của hẩn sao lại đáng yêu như vậy, có tình nhìn cười nghiêm túc nói với nàng: “Cho nên nàng thấy được, màu trắng cũng không đại biểu là chiếm ưu thế, còn phải xem thực lực của chính mình chênh lệch thực lực của đối phương bao nhiêu.”

Ôn Nhựt Căn chỉ nghe được đối diện “Ừ” một tiếng, sau đó một giọng nói tỉnh tể như muỗi kêu truyền đến: “Thấy cách ta chơi cờ liền có thể nhìn ra ta có nấy cân mấy lượng, cũng không nhường ta một chút sao? Một chút cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc.”

Nhìn quân cờ đã đặt xong, Ôn Nhựt Căn đuổi tay nhéo nhéo mặt Trường Hoan, nhẹ giọng nói: “Còn không phải là muốn học cờ vây sao, ta dạy cho nàng. Bảo đảm dạy nàng chơi tốt.”

“Thật vậy chăng?” Trường Hoan nghe vậy ngẩng đầu nhìn Ôn Nhựt Căn. Ôn Nhựt Căn nhìn về mặt kỳ vọng của nàng, sắc mặt dần không được vui vẻ, trả lời nàng: “Đương nhiên là thật, ta còn có thể nói láo sao.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Thật đúng là Ôn Nhựt Căn không phải lừa dối người, sau khi trở về từ trong cung, liền tìm mấy quyển kì phổ, có thời gian liền lôi kéo Trường Hoan luyện tập.

Mỗi lần Trường Hoan thua đều bị quấy nhiễu đến phiền, chính là chuyện này do nàng có tính nhắc tới, đành phải cần rằng kiên trì.

Nháy mắt, thời gian một năm trôi qua.

Nửa tháng trước, ngoại tổ phụ đưa tôi thiệp mời. Mấy ngày nay trời giá rét, buổi tối Nhiếp Trường Hoan ngủ không thành thật đã chần ra ngoài, kết quả ngày hôm sau trời còn đen như mực, đầu mơ màng hồ đồ mà đã bị Ôn Nhược Căn mang lên xe ngựa.

Advertisement / Quảng cáo

Đi một chút đã thấy Lâm phủ đã giăng đèn kết hoa, hi lạp câu đối, đều nói lên chủ nhân nhà này đang xử lý hi sự.

Hôm nay là ngày đại hôn của Lâm Thủ Hàn, bởi vì thời tiết rét lạnh, chỉ có một mình tân lang ở cửa chờ khách, Lâm lão gia và Lâm lão phu nhân tuổi đã lớn, chờ ở bên trong đại đường.

Hiện tại canh giờ còn sớm, gia đình và thân thích của Lâm phủ ra vào thưa thớt. Lâm Thủ Hàn liếc mắt một cái đã nhìn thấy biểu muội nhà mình dựa vào tay của Ôn Nhược Căn thật cẩn thận xuống xe ngựa.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng vô cùng cao hứng, xuống thêm đá, liền đi tới bọn họ. Biểu ca Nhiếp Trường Hoan làm sao so với một “Lão nhân” như nàng đã già cho người ta mấy tháng, khó tránh khỏi mở miệng trêu chọc một phen, Lâm Thủ Hàn cũng không sợ hãi, chỉ vui tươi hơn hồ đáp lại nàng.

Một bên Ôn Nhược Căn vẫn là ít nói trước sau như một, Lâm Thủ Hàn không có để ý. Thừa dịp mấy người bắt chuyện, gia phó sớm đã tiếp nhận lễ vật đưa tới.

Nhiếp Trường Hoan thấy đáng vẻ vui mừng đặc ý của biểu ca, lại nghĩ tới biểu tẩu còn đang đợi ở khách điểm Vân Lang, cảm thấy hai người thật là xứng đôi.

Khách điểm Vân Lang.

Phương Tổ Lâm cũng đã được nha hoàn hầu hạ rửa mặt xong. Nhiếp Trường Hoan đẩy cửa tiến vào, liền thấy Phương Tổ Lâm ngơ ngác mà nhìn gương đồng, đang tiến hành làm tục chải tóc* lại phụt cười ra một tiếng. Phương Tổ Lâm vừa thấy nàng, cũng cười, nhưng không cẩn thận cười lớn một chút, mà ma tính té sâu sắc cảm nhận chui ra, vì thế vội vàng khôi phục lại vẻ mặt không biểu cảm.

Tục chải tóc*: tục búi đầu (phong tục xưa, các cô gái trước khi về nhà chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc, cạo sạch phần lông tơ ở cổ và ở mặt)

Phương Tổ Lâm là bé gái mồ côi, trong nhà không có thân nhân đưa gả. Nhiếp Trường Hoan nhanh chóng chạy tới, đảm đương đưa gả nhà gái, đây là Lâm Thủ Hàn thỉnh cầu, cũng là ý tưởng của nàng.

Phương Tổ Lâm là người Giang Nam, nhưng nói chuyện cũng không có loại giọng điệu mềm mại như nữ tử Giang Nam, ngược lại là thanh thúy hữu lực, Nhiếp Trường Hoan đã ở chung với nàng vài lần, thích tính tình này của nàng, ôn nhu lại cứng cỏi.

Các nàng ở lâu hai, khách điểm ở đường cái phồn hoa, cho dù rất lạnh cũng không cần được náo động ồn ào của những cửa tiệm bán hàng rong. ở trong một khung cảnh ồn ào náo động, Nhiếp Trường Hoan phủ khăn voan cho Phương Tổ Lâm.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Thủ Hàn tới đón tân nương tử, cười con ngựa cao to, Nhiếp Trường Hoan đỡ Phương Tổ Lâm đi xuống lầu, Lâm Thủ Hàn xoay người xuống ngựa, một phen bế tân nương vào trong hi kiệu.

Nhiếp Trường Hoan cười một chút, biết tân lang sẽ không đi ra, xoay người lên mặt sau xe ngựa.

Tới Lâm phủ, sau khi tân lang tân nương đã lạy thiên địa, tân nương đưa vào động phòng, tân lang ở lại đại sảnh chiêu đãi quan khách với tổ phụ tổ mẫu.

Khách và chủ vui mừng.

Lâm Thủ Hàn bị đồng liêu rót rượu, đã sớm rời khỏi đại đường. Nhiếp Trường Hoan đau lòng nhị vị lão nhân, chỉ để cho bọn họ ở trong phòng tiễn khách, nàng ra ra vào vào đưa tiễn khách xong, mệt đến tứ chi vô lực.

Trong lúc Ôn Nhược Căn đưa áo choàng tới, trời tuy lạnh nhưng một thân Nhiếp Trường Hoan đều đỏ mồ hôi mông, vì thế áo choàng cũng không biết bị đặt ở nơi nào.

Đèn hoa vừa lên, gió Bắc lòn dần, trên không trung bắt đầu có bông tuyết rơi là tà là tà. Dừng ở trên mái hiên, trên cành khô, đào mất liền thành một mảnh trắng xóa.

Ôn Nhược Căn ra cửa liền thấy nàng đứng ở hành lang dài, một thân y phục mùa đông ứng đó, hơi ngửa đầu, nhìn chăm chăm bông tuyết bay xuống mà xuất thần, mà áo choàng hẳn tự mình đưa tới lại không có khoác lên.

Vì thế khi Nhiếp Trường Hoan cúi đầu, liền thấy Ôn Nhược Căn cau mày đi tới, nháy mắt trên mặt đất dẫm ra một hàng dấu chân.

Hôm nay hẳn vẫn như cũ một thân màu trắng, bên ngoài khoác áo choàng màu đen, đón gió tuyết đi tới, trên người đều mang theo băng sương.

Sau đó hẳn đi đến bên cạnh Trường Hoan, dắt tay, cúi áo choàng trên người xuống, bao phủ ở trên người Trường Hoan, bỗng nhiên cúi đầu, buộc lại, sau đó khôi phục lại nguyên trạng.

Dày nặng mà lại ấm áp, Trường Hoan ấm áp, đầu nghiêng một bên liền thấy Ôn Nhược Căn cũng giống nàng ngẩng đầu xem tuyết, đôi tay chấp ở sau lưng.

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan vươn tay từ trong áo choàng, nắm y phục hẳn kéo kéo, “Chàng không lạnh sao?” Thanh âm có chút khàn khàn.

Ôn Nhược Căn hoài nghi mà giơ tay chạm chạm cái trán của nàng, quả nhiên nóng lợi hại, than thở nói, “Ta không lạnh, là nàng lạnh.”

Nhiếp Trường Hoan phản ứng không kịp, lăm bắm nói, “Ta không lạnh.”

Ôn Nhược Căn không nghĩ đối với người sinh bệnh không tự biết này nhiều lời, trực tiếp kéo Nhiếp Trường Hoan, gấp hạ nhân tới tìm người, Ôn Nhược Căn trước mang theo Nhiếp Trường Hoan lên xe ngựa, sau đó chào từ biệt Lâm quốc công.

Lâm quốc công và lão phu nhân tự nhiên là gấp đến độ không được, vội vàng để cho Ôn Nhược Căn mang theo người đi trở về.

Nhiếp Trường Hoan tốt đẹp mà giải thích cái gì là “Bệnh tới như núi đao, bệnh đi như kéo to”, liền tiếp nửa tháng đều vượt qua ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Editor: Tiểu Ly Ly - DDLQĐ

Vẫn là cung yến trừ tịch.

Chỉ là phía trên chỉ có một mình Nhiếp Dục, hậu vị trống không, xuống lần nữa là Triệu Quý Phi. Hiện giờ Trịnh thị ở lãnh cung, Triệu Quý Phi tiếp nhận phượng ấn, bà vốn được sủng ái, nay lại có quyền thế trong tay ko ai địch nổi.

Ăn uống linh đình, chỉ nghe tân nhân, không thấy người xưa.

Thần thể Nhiếp Trường Hoan suy yếu, bị Ôn Nhược Căn mạnh mẽ kéo xuống ngồi bên cạnh hắn. Nhiếp Dục có lẽ sớm đã biết, cũng không có nói cái gì.

Nhiếp Trường Hoan được nhân rồi, ít đi những lời nói khách sáo, ngồi ở bên cạnh Ôn Nhược Căn cũng không có người nào dám đến quấy rầy.

Nhiếp Dục nâng chén, chứng thần cũng hai tay nâng ly rượu uống xong. Quỳnh Tương Ngọc Dịch*, son hào hải vị. Nhiếp Trường Hoan bệnh lâu, người đều gầy đi một vòng, khẩu vị ăn uống cũng giảm đi không ít, lại không thể uống rượu, đành phải lấy chiếc đĩa chọc vài món ăn trong chén.

Quỳnh Tương Ngọc Dịch*: rượu ngon.

Ôn Nhược Căn vừa mới kết thúc đối thoại với đồng liêu bên cạnh, vừa quay đầu lại liền thấy Nhiếp Trường Hoan chống cằm, đáng vẻ nhắm chán vô cùng, thấp giọng nói “Ngồi bên này với ta có phải thật nhàm chán hay không?”

Hắn thấy đối diện nàng là nữ tử cùng tuổi, đều tóc năm tốp ba ghé vào nói chuyện với nhau, nói cười riu rít.

Trường Hoan sững sốt một chút, theo ánh mắt hắn nhìn qua, biết trong giọng nói của hắn có chút ý tự trách, vội vàng lắc lắc đầu “Ta và những người đó đều không thân, năm trước cung yến cũng không ai nói chuyện với ta, lúc đó chẳng phải ta cũng giống như vậy sao.” Hoàng hồ hắn đã vô hình giúp nàng một phen.

Advertisement / Quảng cáo

Ôn Nhược Cần không biết nghĩ tới cái gì, quay đầu qua, không nói gì.

Trường Hoan nói đến năm trước, ngược lại lên tiếng, riu rít nói lên.

Nàng một tay kéo kéo tay áo của Ôn Nhược Cần, Ôn Nhược Cần ngồi thẳng tắp, Nhiếp Trường Hoan hơi chút đứng dậy, một tay che miệng nói nhỏ với hắn, “Cần Cần, năm trước chàng cũng ngồi ở chỗ này sao?”

Giọng nói thật mềm nhẹ, giọng lòng chim phất qua, nghe, còn có một ít cảm giác khác thường, theo kinh mạch chảy vào trái tim, sau đó hắn nghe thấy ngực mãnh liệt nhảy lên một chút, nhưng cuối cùng hắn chỉ nhẹ nhàng đáp lại “Ừ.”

Nhiếp Trường Hoan nói rất nhỏ, sau khi nói xong liền trở về chỗ, không có thấy vành tai Ôn Nhược Cần ứng đo, thân thể cứng đờ chớp mắt một cái.

Trường Hoan lại là bởi vì lời nói khẳng định của hắn, quần bách, chẳng phải là năm trước nàng già điên giả khủng, bị hắn nhìn rõ ràng. Năm năm vậy, trong lòng tất nhiên là khản trương, còn có một chút cảm giác bức bối không nói nên lời.

Nàng còn đắm chìm trong thế giới của chính mình, đột nhiên có hơi thở xâm nhập, quay đầu một cái, một khuôn mặt tuấn tú phóng đại, cách nàng chỉ có mấy tấc.

Hơi thở hai người như hòa vào nhau, trong không khí tràn ngập mùi rượu nhẹ nhẹ, không nồng, có chút dễ ngủ.

Trường Hoan đỏ mặt, nhưng thân mình lại cứng đờ, nàng nhích ra một chút. May mắn Ôn Nhược Cần nhanh chóng trở về, trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao lại có chút khó chịu.

Nàng cảm thấy nàng đã “Uống say”, hít vào toàn mùi rượu, bằng không làm sao lại bay lên mặt. Trường Hoan vuốt khuôn mặt nóng bỏng của mình, thầm nghĩ.

Ôn Nhược Cần vốn muốn nhắc nhở nàng buông tay áo ra, ai ngờ sẽ phát triển trở thành như vậy, bất quá xem đáng về nàng cụp mí rù mắt, cảm thấy thú vị.

Advertisement / Quảng cáo

Vì thế hắn trực tiếp trở tay, nắm lấy bàn tay tinh tế của nàng, cảm thấy khó chịu, lại đổi thành nắm cả mười ngón tay. Nhiếp Trường Hoan không có tránh thoát, yên lặng mà cách hắn càng gần một chút.

Tuy rằng Nhiếp Trường Hoan thật sự ăn không nhiều, nhưng dưới ánh mắt thúc ép của Ôn Nhược Cần, vẫn ăn mấy khối bánh hoa quế ngọt ngào.

Vẫn như cũ đến Trích Tinh Lâu xem pháo hoa, lần này Nhiếp Trường Hoan ở trên công thành, phía trước là Nhiếp Dục và Triệu Quý Phi, bên trái là một đám đại thần, bên phải là nữ quyến.

“Bùm bùm bùm——”

Trên quảng trường bắn ra pháo hoa, sáng lạn nở rộ ở trên trời, qua một lúc lâu, mới hoàn toàn dừng lại, lổ tai còn lưu từng tiếng dư vang.

Mọi người chúc mừng một lúc, sau đó ra cung. Công chúa Phò mã ở trong cung một đêm, theo thường lệ Nhiếp Trường Hoan và Ôn Nhược Cần đi về Sương Thanh Điện, bên người chỉ có mấy nha hoàn gia phó, đi trên đường vô cùng thuần thực.

Năm trước đã rơi một trận tuyết, lúc này chỉ có rét lạnh thấu xương, đi qua Ngự Hoa Viên, Nhiếp Trường Hoan khẳng khẳng muốn đi xem hoa mai.

Khoác thêm áo choàng, Ôn Nhược Cần một tay đốt đèn lồng, một tay nâng Nhiếp Trường Hoan chậm rãi từ từ đi qua.

Hoa mai lửa đỏ đã nở, Nhiếp Trường Hoan ba bước thành hai bước vòng đi qua, đứng ở dưới tàng cây ngửi một chút, sau đó quay đầu lại cười với hắn, vẫy tay gọi hắn qua.

Ôn Nhược Cần dựa vào ánh trăng, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh và cái mũi gò má đỏ ửng của nàng, nhớ tới một trang thơ “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng”, nơi này gương mặt của nàng rực sáng như hoa mai. Sau đó chậm rãi đi dạo qua, vuốt tay xoa tóc nàng đã bị gió thổi loạn nay càng thêm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Ngày hôm sau Nhiếp Trường Hoan tỉnh lại, có chút không biết hôm nay có phải là áo giáp hay không.

Nhanh chóng rũ tấm màn trướng xuống, che khuất khí lạnh, cũng ngăn cách ánh sáng.

Không gian bỗng nhiên mờ tối, Nhiếp Trường Hoan nhìn chần chừ bày ra chính thể một bên, biểu thị chủ nhân đã thức dậy lâu.

Nhiếp Trường Hoan xoa đôi mắt, tính toán một chút, đột nhiên chân phải vô cùng đau đớn.

Nàng a một tiếng, nhớ tới hôm qua nàng nhảy nhót, không cẩn thận bị tọe chân phải, cuối cùng do Ôn Nhược Cần công nàng trở về.

Advertisement / Quảng cáo

Cẩn thận xốc lên chân, mắt cá chân được đáp được sớm đã tốt hơn, dùng băng gạc bao bọc, thấy không rõ thương thế, nhưng nàng khẳng định sưng lên không nhẹ, vừa rồi mới tỉnh lại phản ứng có chút chậm chạp, hiện tại mỗi thời mỗi khắc đều kêu gào trong đau đớn.

Lục Châu cũng nghe thấy động tĩnh, đẩy ra hai tầng màn, một tầng lụa trướng, một tầng màn lụa, cẩn thận hầu hạ Nhiếp Trường Hoan thay y phục rửa mặt.

Dọn xong cơm sáng, Ôn Nhược Cần vừa vặn trở về, hai người ăn cơm xong, Ôn Nhược Cần lại bị Nhiếp Dục tuyên đi, Nhiếp Trường Hoan nhàn chán, ở Ngự Hoa Viên hóng gió.

Áo choàng màu đỏ rực bao bọc, vô cùng ấm áp, lại không ai quản, vốn nên là thấp phần thích ý, thế nhưng trên chân có thương tích, bước thấp bước cao, bước đi hết sức khó khăn.

Ngự Hoa Viên này đã sớm bị nàng đạp loạn, nàng ngồi ở trong vườn hoa đào trụ lui nghỉ chân, thị nữ đi theo đều bị nàng cho lui xuống, chỉ để lại một mình Lục Châu.

“Đi thôi, Hoàng Hậu nương nương đã chờ sốt ruột rồi.” Nhiếp Trường Hoan đứng dậy vỗ vỗ bụi rác trên y phục phía sau, được Lục Châu đưa đi đến lãnh cung.

Lần trước vào cung khi nàng sai người chuyển cho bên kia một tin tức, hiện tại vừa vặn có thời gian đi qua.

Lãnh cung

Trịnh thị đã ngồi thật lâu, ánh mặt trời phơi ở trên người, ẩm áp dễ chịu, hôm qua ngủ trễ, hiện tại bà có chút mệt mỏi.

Mới vừa nhắm mắt lại, “Kèo kẹt ——” một tiếng, âm thanh đẩy cửa truyền đến, bà mở to mắt, một nửa màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt.

Trịnh thị chính dồn bán thân, cười mờ mờ: “Người đã đến rồi sao.”

Nhiếp Trường Hoan đi vào, Lục Châu ở ngoài cửa nhìn chăm chăm. Tuy rằng cảnh ngộ của Trịnh thị đã thành ra như thế, nhưng vẫn sạch sẽ đoan trang, một thân bồ y* màu trắng, vẫn còn khí thế Hoàng Hậu.

Bồ y*: bình dân; hàn vi; dân thường (xưa chỉ thường dân thường mặc áo vải)

“Bà hẳn biết ta muốn biết cái gì!” Nhiếp Trường Hoan khập khiễng đi qua, ngồi trên ghế đầu bên cạnh.

Trịnh thị kinh ngạc nhìn tư thế kỳ quái của nàng, nhủ mảy, thấp giọng nói: “Mẫu phi người chết không có liên quan đến ta.”

Nhiếp Trường Hoan không có mở miệng, chờ bà nói tiếp.

Advertisement / Quảng cáo

Trịnh thị tựa hồ đắm chìm bên trong hồi ức, “Khi đó Lâm Như Vi vừa mới tiến cung, rất được sủng ái, tuy rằng trong lòng ta không vui, nhưng cũng không có làm ra chuyện thương thiên hại lý này. Mẫu thân người là bị Triệu Y Lan hạ độc hại chết.”

“Cho nên bà rất cảm kích?” Nhiếp Trường Hoan nhìn chăm chăm bà ta, ý đồ từ trên mặt bà tìm ra đáp án.

Trịnh thị do dự trong chốc lát, “Chuyện tới hiện giờ, ta cũng không cần phải lừa người, sau này ta cũng mới biết được, khi đó mẫu thân người đã bệnh nguy kịch.”

.....

Khi Nhiếp Trường Hoan bước ra cửa, Lục Châu nhìn sắc mặt nàng hoàng hốt, vội vàng chống đỡ, không cho nàng ngã xuống.

Hiện tại trong lòng Nhiếp Trường chính là nghĩ, nếu Hoàng Hậu biết, như vậy Nhiếp Dục thì sao? Sau khi mẫu phi nàng chết, Nhiếp Dục ra lệnh cho nàng đến Đàm Càng, đến tốt cùng là có ý tứ gì? Còn có Trịnh thị cuối cùng nói cái gì? Ôn Nhược Căn cũng biết nội tình?

Ôn Nhược Căn ở Sương Thanh Điện chờ nàng, hai người chào từ biệt Nhiếp Dục, trên đường hồi phủ, Nhiếp Trường Hoan vài lần lấy dừng khi mở miệng hỏi hần, Ôn Nhược Căn nhẹ nắm tay nàng, không tiếng động mà an ủi, cũng vô cùng ẩn ý hiểu nàng.

Hẳn nhiên, hần đã biết nàng sẽ hỏi vấn đề gì, mà hần cũng biết cong cong queo queo trong chuyện đó, nếu không vừa rồi khi hai người chạm mặt, hần sẽ không có ý bỏ qua sắc mặt khó coi của nàng.

Ôn Nhược Căn về đến nhà, liền lôi kéo Nhiếp Trường Hoan vào phòng ngủ, đóng kỹ cửa sổ. Nhiếp Trường Hoan giống con rối gỗ giắt dây, bị hần dắt đi vào, ngồi xuống.

Ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ giấy, Nhiếp Trường Hoan chỉ nhìn thấy miệng Ôn Nhược Căn lúc đóng lúc mở, sau đó truyền tới giọng nói.

“Chuyện của nẫu thân nàng, ta cũng mới hiểu rõ tình huống trước đó không lâu, xác thật theo như lời Trịnh thị, không thể nghi ngờ là Triệu Quý Phi làm hại, nô tỳ ngày xưa hầu hạ mẫu thân nàng có hiện đang dưỡng lão ở huyện Lang Tây, nàng có thể chứng minh.”

“Nhiếp Dục biết không?” Nhiếp Trường Hoan đột nhiên hỏi. Nếu Hoàng Hậu biết, Ôn Nhược Căn cũng biết, như vậy Nhiếp Dục thân là cửu ngũ chí tôn thì sao?

“Biết, nhưng từ trước đã không động đến.” Ôn Nhược Căn không có chần chờ, bình tĩnh trả lời nàng. “Bất quá, chậm thì mấy tháng, gần thì tháng này, nhất định sẽ có kết quả.”

Lần này Triệu gia, Nhiếp Dục hạ nhãn tâm muốn nhờ tận gốc, mà sâu trong đó là Triệu Quý Phi đang được hoàng sủng sẽ đứng mũi chịu sào.

Về phần Nhiếp Diễm là hoàng tử, sẽ không ban chết, nhưng cũng sẽ lưu đầy hoặc là giam lỏng, tóm lại, có thể sống sót cũng là may mắn.

Kết quả tới rất nhanh chóng, mười ngày đầu tiên của tháng một, trước tiên là chúc mừng tướng lĩnh quan viên địa phương, lục tục trở về cương vị nhậm chức.

Advertisement / Quảng cáo

Nhiếp Trường Hoan đã nhiều ngày lấy lý do là dưỡng thương, vẫn chưa ra cửa, nhưng nghe mấy ngày này truyền đến tin tức Triệu gia bị giam giữ trong kinh thành, ngay sau đó Triệu Quý Phi bị kết tội tàn hại phi đầy xuống lãnh cung, sau đó là Triệu gia bị giam vào thiên lao, hoàng tử Nhiếp Diễm khuyên can, trực tiếp bị Nhiếp Dục giam cầm ở trong cung.

Bất quá thời gian một ngày này, thế giả đại tộc, hoàng thân quốc thích Giang Nam Triệu gia quyền thế không còn, ảm ảm rơi dài. Mà lúc trước Hoàng Hậu Trịnh thị bị phế lại trở về chính vị, nhi tử Nhiếp Giác của Hoàng Hậu cũng một lần nữa khôi phục danh phận Thái Tử, liên quan toàn bộ hậu tộc, lại lần nữa được phân công đứng lên.

Hết thảy khôi phục như thường, ngay ngắn trật tự. Giống như tánh mạng mấy trăm miệng người Triệu gia, như một luồng khói nhẹ, nhanh chóng tan rã trong mắt của mọi người.

Trước sau liên tục dùng nửa năm thanh tẩy, rốt cuộc cũng đã hạ màn.

Lúc trước Nhiếp Trường Hoan nhìn Nhiếp Dục giờ tay chém xuống, dao sắc chặt đứt rồi, xử lý bằng dáng Hoàng Hậu, còn không rõ tình huống như thế nào, hiện giờ cũng nghĩ kỹ vài phần.

Vô tình nhất là đế vương, hầu môn vừa vào thân như đại hải. Lên lên xuống xuống, trái phải cũng là những người cầm quyền tranh chấp ích lợi thôi. Quân nói sinh tắc sinh, quân nói tử tắc tử*.

Quân nói sinh tắc sinh, quân nói tử tắc tử*: tựa như vua nói thần sống thì không được chết, vua ban cái chết cho thần tử thì phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Editor: Tiểu Ly Ly - ĐDLQĐ

Trong triều bất ngờ thay đổi như thế nào, Nhiếp Trường Hoan không thể nào biết được, đã hai tháng nàng không có lệnh truyền tiến cung, mà sau khi Nhiếp Giác khôi phục ngôi vị Thái Tử, Ôn Nhược Căn cũng nhàn rồi hơn nhiều.

Ngoài thành, núi Uyên Ương là chỗ tốt để đi đạp thanh*, núi không cao, Ôn Nhược Căn lôi kéo Nhiếp Trường Hoan tới đạp thanh.

Đi đạp thanh: đi chơi trong tiết thanh minh.

Đầu xuân hoa nở, cảnh xuân hòa hợp, trên núi cây cối thay đổi một màu xanh, tươi mới như giọt nước.

Nhiếp Trường Hoan ở nhà buồn bực lâu ngày như vậy, chân đã sớm khô, lúc này nghe trong núi có mùi hoa thoang thoảng, trong lòng rốt cuộc cũng thả lỏng không ít.

Advertisement / Quảng cáo

Không chọn đường lớn, hai người đi dọc theo con đường hẹp quanh co ở chân núi chậm rãi từ từ đi lên.

Đi đến nửa đường, toàn thân ra mồ hôi mướt, Nhiếp Trường Hoan cởi kiện áo ngoài, thở hổn hển tiếp tục bò lên trên. Ôn Nhược Căn theo ở phía sau, trong tay cầm áo của Nhiếp Trường Hoan, khí định thần nhàn*.

Khí định thần nhàn*: Đáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã

Đi tiếp phía sau, thật sự thể lực chống đỡ hết nổi, Nhiếp Trường Hoan tìm tảng đá, tùy tiện đặt mông ngồi xuống. Ôn Nhược Căn muốn dừng y phục làm đệm lót cho nàng, kết quả vừa mới vươn tay, liền chạm vào cái đỉnh mềm

Nhiếp Trường Hoan bấu môi, nhìn hần, “Chàng và Nhiếp Dục có bao nhiêu mưu đồ, ta có thể biết không?” Nàng vẫn tò mò, rốt cuộc một là phu quân của nàng, một là phụ thân của hần, tuy rằng cũng không có tình cảm gì.

Ôn Nhược Căn đứng ở trước mặt nàng, cười cười, đẩy đầu tóc bị mồ hôi làm ướt捏 ở trên trán nàng ra sau: “Hoan Hoan phải biết rằng, vì phu không dám không cáo, mẫu gia của Triệu Quý Phi quá lớn, mấy năm trước Hoàng Thượng đã có ý niệm muốn rửa sạch, chỉ là không thể trực tiếp động thủ, vì thế liền diễn một vở kịch với Hoàng Hậu, gả vô phước bỏ Hoàng Hậu và Thái Tử, sau đó cố ý để cho Triệu gia lộ ra dấu vết. Lúc trước, Triệu Quý Phi từ Giang Nam trở về, chính là nỗi lên tâm tư này, Nhiếp Diễm đi ra ngoài cũng là nguy trang, kỳ thật đã đi Giang Nam. Tóm lại, Triệu Quý Phi bị phế là kết quả tất nhiên.”

Nhiếp Trường Hoan mấp máy miệng, nhẹ giọng ừ một câu, kỳ thật trước nay nàng tự mình biết, nàng kỳ thật cũng không thông minh, mấy năm nay gian nan cầu sinh, đã là không dễ. Lúc còn nhỏ nàng từ phụ của ngoại tổ phụ đi theo mẫu thân vào trong cung, mẫu thân nói như thế nào? Nàng khóc, tương lai sẽ chịu thiệt.

Nghĩ ngợi đủ rồi, Nhiếp Trường Hoan ngồi ở chỗ kia, vươn tay, nhìn Ôn Nhược Căn từ trên cao nhìn xuống, chu chu môi.

Ôn Nhược Căn kéo nàng, chậm rãi nắm tay nàng đi lên trên núi. Đỉnh núi Uyên Ương là một mảnh đất bằng, mặt trên hoa đào nở khắp, vốn dĩ là hoang dại, sau lại thêm người trồng trọt, lớn lớn bé bé, đan xen hợp lí.

Nhiếp Trường Hoan bước lên một cục đá, nhìn ra phía xa, hoa đào kéo dài không dứt, hoa rụng rục rờ, nở khắp phía chân trời, trước mắt kinh diễm*.

Kinh diễm*: vẻ đẹp làm cho kinh ngạc.

Nàng chạy xuống, lôi kéo góc áo của Ôn Nhược Căn, nhỏ giọng lại nhai, “Trong cung hoa đào quá nhỏ, tể mắt một cái liền có thể nhìn hết, thật là không thú vị. Không bằng hoa đào ở núi Uyên Ương này, tuy rằng không có nha hoàn chăm sóc, nhưng lại tự do hơn nhiều.”

Nói xong liền chạy vào trong rừng hoa, Ôn Nhược Căn trầm mặc sau một lúc lâu, đi vào, nhẹ nhàng nhặt lấy một cánh hoa rơi trên tóc của Nhiếp Trường Hoan.

Xem nàng an tĩnh chờ làm xong, một dáng vẻ ngoan ngoãn, Ôn Nhược Căn nhìn không được đuổi hai tay ôm lấy nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng, thấy nàng không có phản kháng, sau đó tăng thêm sức lực mà ôm chặt.

“Hoan Hoan có nghĩ tới sẽ rời khỏi Thịnh Đô không, đi đến nơi khác sinh hoạt?” Nhiếp Trường Hoan mặc cho hần ôm, nghe hần nói chuyện, lồng ngực hơi hơi chấn động, dừng ở trong lỗ tai nàng, dường như sắp chaoáng váng.

Nhiếp Trường Hoan gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, hần là Thừa tướng của một quốc gia, nàng là công chúa, muốn tùy ý sinh sống, rất khó.

Advertisement / Quảng cáo

Ôn Nhược Căn nhìn ra bản khuôn của nàng, nhẹ nhàng ra tiếng: “Không cần suy xét nhân tố bên ngoài, chỉ nghe âm thanh của lòng mình.”

“Muốn, bầu trời của Thịnh Đô quá nhỏ.” Nhiếp Trường Hoan ở trong lồng ngực hần, khó chịu ngột ngạt trả lời. Nếu có thể đi, tự nhiên rất tốt, Thịnh Đô và nàng, không có gì vướng bận. Thảng hoặc, ngoại tổ phụ đã sớm về hưu, Nhiếp Dục giữ lại không thành, liền đồng ý ngay tại chỗ, cũng là chuyện mấy ngày này, một nhà ngoại tổ phụ liền phải trở về Xương Châu, chỉ để lại phụ thân Lâm Thủ Hân còn nhậm chức ở trong kinh.

“Nhưng mà, chàng là Thừa tướng.” Nhiếp Trường Hoan nói thêm, dưới một người trên vạn người, thứ hỏi có ai có thể dễ dàng từ bỏ quyền thế to lớn này. Nàng sợ, sợ hần chỉ là tạm thời cao hứng, sợ hần hối hận về sau.

“Giữa từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, là cứ chỉ sáng suốt. Huống hồ ta chưa bao giờ tham quyền địa vị cao, trong triều đình đã được thanh trừ, Hoàng Thượng chỉ biết đề bạt người mới, một lần nữa thanh trừ một phen, ta lưu lại, vô ích.”

Sau khi trở về từ núi Uyên Ương, Ôn Nhược Căn lập tức tiến cung yết kiến Nhiếp Dục, Nhiếp Dục quả thật giật mình, qua hồi lâu vẫn là đồng ý. Hiện tại hết thấy triều đình đều đi theo phương hướng tốt, người tài ba chỉ sĩ đứng mảnh vào triều đình, tuy rằng không địch lại Ôn Nhược Căn, người mới cũng có thể thuận thế trở thành nhân tài.

Đêm trước khi rời đi, Nhiếp Dục triệu kiến Nhiếp Trường Hoan, đèn cung đình Trường Minh, nội điện to lớn, ánh đèn lay động, lại không thấy sinh khí.

Nhiếp Dục đứng ở dưới đèn thường thức tranh vẽ, cửa gỗ mở ra, Nhiếp Trường Hoan thu ô che, mang một thân hơi ẩm vào tới.

Trong cung tuy rằng thấp đèn, nhưng cũng không chịu nổi đêm tối xâm nhập, trong ánh nến mờ nhạt, Nhiếp Trường Hoan một thân y phục mùa xuân hồng chu sa, cầm dù giấy màu lục đậm, thướt tha yếu điệu.

Nhiếp Dục quay đầu, dường như nhìn thấy Lâm Vi Như năm đó, ngây ngốc sạch sẽ, mặt mày mang theo ý cười, từng bước một đi đến trước mặt hần.

Ngay người một lúc, Nhiếp Trường Hoan đã cúi người hành lễ, âm thanh trong suốt truyền đến, đánh vỡ suy nghĩ của hần, Nhiếp Dục từ hồi ức tỉnh lại, hô câu bình thân, không nói thêm gì nữa.

Ngoài phòng mưa rơi lớn dần, thỉnh thoảng sấm sét nổ vang, nước mưa từ gạch ngói hội tụ sau đó ào ào rơi xuống.

Một tiếng sấm sét nổ tung, giống như ở bên tai, Nhiếp Trường Hoan đã rời đi, Nhiếp Dục nhìn bức tranh sơn thủy trước mắt, lại không còn tâm tư.

“Người tính toán đi nơi nào sinh sống?”

“Không biết, trước đến Giang Nam nhìn xem.”

“Còn có thể hỏi kinh sao?”

“Sẽ không.”

Advertisement / Quảng cáo

.....

Ngẫm lại đối thoại của hần và Nhiếp Trường Hoan, không lưu loát, không nghĩ tới phụ thân và nữ nhi, lại giống như người xa lạ, đối mặt thân phận, không thể không ứng phó một chút.

Chính là loại tình huống này như thế nào sinh ra? Trước nay đều là hần một mình làm thành, là hần tự tay chặt đứt tình cảm phụ tử.

Bắt đầu từ mười bảy năm trước, hần liền từ bỏ. Hần từ bỏ Lâm Vi Như, ngược lại lựa chọn của hần mà nói lại càng có lợi cùng cổ cho địa vị Triệu gia, hần vô cùng sai lầm

Chính là mỗi lần đêm khuya nằm mộng hồi tưởng, hần chưa bao giờ dám thừa nhận.

Mảnh liệt ho khan đánh vỡ suy nghĩ của hần, Nhiếp Dục móc khăn tay ra, che ở ngoài miệng, sau một lúc lâu, khăn dính máu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Ngày hôm sau, trời vẫn còn sớm, bên trong sương mù mờ mờ, hai cỗ xe ngựa rời khỏi Thịnh Đô.

Hôm qua Nhiếp Trường Hoan mất ngủ, hiện tại lại dậy sớm, thật sự chịu không nổi, nằm trên gối mềm liền ngủ mất.

Ôn Nhực Căn ngồi ở một bên, vốn dĩ đang xem thư, thấy nàng ngủ mê man, đầu theo vách tường xe ngựa lắc lư từng chút từng chút, hẳn liền đẩy đầu nàng cẩn thận dựa lên bả vai của mình.

Sau đó tiếp tục đọc sách, âm thanh lật trang sách nhỏ hơn rất nhiều.

Nhiếp Trường Hoan cũng không biết, tìm tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ.

Lần nữa tỉnh lại mặt trời chói chang đã nhô lên cao, Nhiếp Trường Hoan là bị dói nên tỉnh, âm thanh rột rột rột vang lên, bốn phía xấu hổ.

Advertisement / Quảng cáo

Nhiếp Trường Hoan nhìn Ôn Nhực Căn bên cạnh một chút, hẳn đang nhắm mắt dựa vào tường gỗ phía sau, hô hấp nhọt nhọt đều đều, vẫn là đáng vẻ ngồi nghiêm chỉnh, hai tay ở trên đầu gối, phía dưới để một quyển sách đang mở.

Cánh mũi cao lại bóng, lông mi lại vừa dài vừa cong.

Thật yên tĩnh, thật nhu thuận.

Có chút xúc động muốn chạm vào.

Nhiếp Trường Hoan ma xui quỷ khiến mà di chuyển một chút, đúng lúc Ôn Nhực Căn mở to mắt, Trường Hoan bị hoảng sợ, giật mình lùi lại phía sau.

Đầu tiếp xúc thân mật với vách tường, Trường Hoan “ư” một tiếng, cái ót truyền đến cơn đau, khuôn mặt nhỏ nhăn nháy mắt nhăn thành trái nướp đắng.

Âm thanh cười khẽ truyền đến, Trường Hoan liếc mắt nhìn hẳn một cái, đầu sỏ gây tội này lại cười vui vẻ đến như vậy.

Ôn Nhực Căn ôm nàng vào trong ngực, duỗi tay giúp nàng xoa đầu bị thương, Trường Hoan rầm rì, bĩu cái miệng nhỏ, thỉnh thoảng chơi đùa vạt áo màu trắng của đối phương một chút.

Ôn Nhực Căn cúi đầu liền thấy vẻ mặt ủy khuất của Trường Hoan, nghi hoặc hỏi: “Mới vừa rồi nàng trốn cái gì?”

Rõ ràng nghe vô cùng nghiêm túc, nhưng Trường Hoan chính là nghe ra hàm ý giễu cợt, giọng nói tức giận: “Chàng đột nhiên trốn mất làm ta sợ, còn không biết xấu hổ hỏi ta.”

“Ừ, là ta sai, dọa đến Hoan Hoan.” Ôn Nhực Căn cũng không thoái thác, cho Trường Hoan bậc thang, trực tiếp nhận lỗi về mình.

“Ta đã đôi bụng.” Trường Hoan cũng biết bản thân mình không thể vô lý, theo bậc thang liền đi xuống, lật thuyền đề tài, rốt cuộc mới nhớ tới chính mình là bị dói đến tỉnh.

Ôn Nhực Căn đáp ứng một tiếng, kêu xe ngựa dừng lại, Lục Châu ngồi ở xe ngựa phía sau chăm sóc hành lý cũng nhảy xuống, cảm lương khô và túi nước đi tới.

Xe ngựa đi lại trên đường lớn vô cùng ổn định, nơi này đã ra khỏi ranh giới của Thịnh Kinh, vào huyện Lan Lâm, trước không có thôn xóm sau không có nhà trọ, sau khi mọi người no bụng, một lần nữa đi về phía nam.

Xe ngựa cuối cùng dừng lại trên trần nhỏ Đình Châu ở Giang Nam, nơi này non xanh nước biếc, đặc biệt là bá tánh chất phác nhiệt tình, có một còn sống cháy ngay chính giữa, Nhiếp Trường Hoan thích nơi này, Đình Châu Đình Châu, xe ngựa dừng lại, người cũng an cư.

Ôn Nhực Căn mua cho Trường Hoan một sân nhỏ, nơi này là thượng nguồn của dòng sông, trước cửa nước chảy róc rách, sân trước là hai bụi hoa hồng, bướm bướm bay quanh.

Ôn Nhực Căn Nhiếp Trường Hoan, Lục Châu còn có dẫn theo mấy nha hoàn sai vặt, nơi này là biệt viện của phú thương, không phải rất lớn, nhưng lưu lại cũng dư dả.

Thời điểm dừng lại cũng là cuối tháng ba, một phen lần qua lần lại, đã đến đầu tháng năm.

Trần trên đối với người mua biệt viện cao cấp này vô cùng tò mò, nhưng càng nhiều hơn là thân thiết. Thấy bọn họ lạ nước lại cái, thường xuyên đưa một ít thức ăn hoặc đồ chơi nhỏ tới.

Trước một Tết Đoan Ngọ mừng năm tháng năm, Nhiếp Trường Hoan đang ở trong viện phơi nắng, Ôn Nhực Căn đi ra ngoài chọn mua đồ vật, mang theo hai gã sai vặt.

Advertisement / Quảng cáo

Mấy người khác đều vui vẻ làm chuyện của mình, tiếng đập cửa vang lên, Lục Châu ở sân bên cạnh xử lý hoa cỏ, không có nghe được âm thanh, Nhiếp Trường Hoan đứng dậy đi mở cửa.

Là đại nương hàng xóm ở phía sau, Nhiếp Trường Hoan có quen biết với nàng, là bởi vì bọn họ vừa tới đã cứu tôn tử của đại nương trượt chân rơi xuống nước.

Trong tay đại nương bung một cái lồng, nhìn không thấy là cái gì.

Đại nương đưa thức ăn tới, thấy nàng nghi hoặc, vội cười nói: “Đoan Ngọ ăn bánh trôi, nhà ta chung một nồi, đưa cho các người nếm thử một chút.” Nói xong còn mở ra, để cho Nhiếp Trường Hoan xem.

Nhiếp Trường Hoan vốn dĩ muốn khéo léo từ chối, chịu quá nhiều ân huệ của người ta, trong lòng luôn là có chút kì quái, bất quá nhìn vẻ mặt mong chờ của đại nương, sau đó nhìn đến bánh trôi màu xanh đậm, ngải thảo thơm ngát, còn bốc lên hơi nóng.

Nhiếp Trường Hoan nói đa tạ, Lục Châu nghe được động tĩnh đi tới, xoa xoa tay, tiếp nhận từ trong tay đại nương.

Nhiếp Trường Hoan mời đại nương tiến vào ngồi, đại nương xua tay cự tuyệt, trong nhà bếp còn có chuyện làm, quay đầu rồi đi.

Trường Hoan cười, đóng cửa lại, tiếp tục đi phơi nắng. Thời gian cơm trưa, Ôn Nhực Căn đã trở lại, sai vặt phía sau ôm bao lớn bao nhỏ mà đi về phía hậu viện.

Hai người ăn cơm, Nhiếp Trường Hoan tò mò hỏi: “Hôm nay chàng mua những đồ vật gì?” Mấy ngày này Ôn Nhực Căn luôn đi sớm về trễ, thần thần bí bí, nàng thật sự tò mò.

Ôn Nhực Căn chỉ nhẹ nhấp nước trà, cũng không trả lời, ngược lại chuyển qua đề tài khác: “Ngày mai Đoan Ngọ huyện thành có đua thuyền rồng, nàng có muốn đi xem không?”

Quả nhiên Trường Hoan cảm thấy hứng thú, cười hi hi gật đầu, từ khi tới Đình Châu, nàng còn chưa có đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai, xe ngựa liền chở hai người đến huyện thành Lâm Thủy. Đình Châu cách Lâm Thủy không xa, không tới nửa canh giờ đã đến.

Xe ngựa ngừng ở bên đường ven sông, Ôn Nhực Căn nắm tay Nhiếp Trường Hoan một đường đi đến bờ sông. Du khách rất nhiều, tiểu thương cũng rất nhiều, bãi ở bên đường bờ sông, nhiều người chọn lựa.

Đường sông rộng lớn, hơn mười chiếc thuyền rồng theo khẩu lệnh mà lao tới, khán trương kích thích, du khách bờ bên sông cũng bị cuốn theo, không khí náo nhiệt.

Cuối cùng kết quả thi đấu như thế nào, Nhiếp Trường Hoan không biết, bởi vì nàng bị phổ xá phồn hoa hấp dẫn, cầu Ôn Nhực Căn mang nàng đi dạo.

Nhiếp Trường Hoan giống như con ngựa coi cương, như cá vào nước, Ôn Nhực Căn khoanh tay đi theo phía sau nàng.

Ôm một đồng chiến lợi phẩm to lớn, hai người bước lên lầu hai quán trà, Nhiếp Trường Hoan ăn điểm tâm uống nước trà mà tiểu nhị đưa tới, cười vui vẻ.

Ôn Nhực Căn nhìn nàng, khỏe mỗi cũng hiện lên ý cười nhẹ. Tâm trí hẳn xoay chuyển vài lần, mở miệng nói: “Lâm Thủy còn có rất nhiều nơi để du ngoạn, chúng ta ở một đêm, ngày mai lại trở về, như thế nào?”

Nhiếp Trường Hoan tự nhiên vui vẻ, tự do tự tại, thật tốt.

Đi tới gian phòng trong khách điểm, cũng là lầu hai, đi lên đẩy cửa vào, hai người buông đồ vật xuống, cùng nhau đi ra cửa du ngoạn.

Advertisement / Quảng cáo

Tối gần chạng vạng mới trở về, ăn cơm chiều, tắm rửa xong, mở cửa sổ hóng mát. Trường Hoan một thân ra mồ hôi, liền mang tóc đi tẩy sạch, ngồi ở ghế trên, nước nhỏ giọt trên mặt đất.

Ôn Nhược Căn đẩy cửa tiến vào, nhần nhần mày, “Làm sao lại không lau tóc?”

Nhiếp Trường Hoan chớp chớp mắt, ngưng ngưng mà nói: “Vừa rồi khăn rơi vào trong nước đã ướt hết, ta không thể đi ra ngoài.”

“Chớ.” Ôn Nhược Căn nói xong, xuống lầu đi ra ngoài tìm chuông quẩy muốn lấy khăn lông sạch sẽ, trở về đưa cho Nhiếp Trường Hoan lau tóc.

Lau khô một nửa, Ôn Nhược Căn bỏ khăn xuống, giúp nàng chải tóc, Trường Hoan cúi đầu lẳng lặng chờ hắn làm xong. Trên mặt không có biểu hiện gì, trong lòng lại bị ám áp lấp đầy, cảm thấy chính mình giống tiểu hải tử, được người chiều cõ, cưng ái.

Chờ Ôn Nhược Căn tắm rửa xong đi ra, Nhiếp Trường Hoan đã nằm ở trên giường ngủ rồi, duỗi tay sờ sờ nàng tóc, đã khô.

Ôn Nhược Căn nằm xuống, Nhiếp Trường Hoan nhích lại gần, cảm thấy hơi nóng lại xoay người cách xa, thời gian rất nhanh, nhưng Ôn Nhược Căn lại bị quấy nhiễu, điều chỉnh hô hấp, thổi đèn nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ.

Bởi vì ban ngày Trường Hoan chơi đùa quá phần khởi nên dẫn đến mệt mỏi, ngủ một giấc đến hừng đông, Ôn Nhược Căn tỉnh sớm, xuống dưới lầu muốn nước ấm, sau khi rửa mặt xong, ngồi ở bên cạnh chờ Nhiếp Trường Hoan tỉnh lại.

Khách điểm mờ ở bên cạnh phố, tuy rằng nơi này ở phía sau, nhưng âm thanh rao hàng rộn ràng nhộn nhạo vẫn cách cửa sổ bay vào.

Trường Hoan xoa xoa đôi mắt, ngồi dậy, vẫn còn đáng vẻ buồn ngủ như cũ.

Ôn Nhược Căn buồn cười, lấy y phục đã được treo trên giá bên cạnh, từng cái từng cái mặc vào cho Trường Hoan. Trường Hoan rửa mặt, mới cảm giác cả người như được sống lại.

Thừa dịp Trường Hoan rửa mặt, tiểu nhị đã mang bữa sáng lên bàn, sau khi ăn xong bữa sáng, Ôn Nhược Căn dọn đồ đã mua được lên xe ngựa.

Hôm qua xe ngựa để lại ở bờ sông đã được xa phu đưa lại đây.

Advertisement / Quảng cáo

Nhiếp Trường Hoan mới vừa bước vào xe ngựa, liền phát hiện có chỗ không thích hợp, những thứ nàng mua đều là đồ chơi nhỏ, nhưng là bên tay trái lại có một bao tay nài lớn, ước chừng chiếm nửa cái ghế.

Trường Hoan muốn tìm tòi, mới vừa lấy tay đặt ở mặt trên đồ vật, đã bị Ôn Nhược Căn một tay áp chế hành động của nàng.

Trường Hoan quay đầu lại nghi hoặc mà nhìn hắn, trong ánh mắt tất cả đều là ý “Đây là thứ gì”.

Ôn Nhược Căn ho nhẹ một tiếng, “Mấy ngày trước ở tiệm vải may vài bộ y phục áo, hôm nay vừa vận đã làm xong, liền mang về.”

Trường Hoan nghĩ, vài bộ y phục có cái gì phải che giấu, thần thần bí bí, “Ừ” một tiếng ngồi ở trên giường nệm.

Ôn Nhược Căn ngược lại ghen một chút, hắn cố ý muốn kích thích lòng hiếu kỳ của Trường Hoan, kết quả giống như không có thành công.

Vì thế lại nói: “Nàng cũng có một phần.” Thấy nàng lại muốn vươn tay, Ôn Nhược Căn vội vàng bổ sung, “Chờ trở về lại xem.”

Nhiếp Trường Hoan không để ý tới hắn, kéo túi thơm treo ở bên hông xuống, chạm rãi chơi đùa lưu tô* màu tím trên túi.

Lưu tô*: tua cò.

Xe ngựa mới vừa tiến vào trấn trên, Ôn Nhược Căn liếc nhìn Trường Hoan ở bên cạnh, ngập ngừng lúng túng nói: “Hoan Hoan, nàng có thể bịt kín đôi mắt không?”

Trường Hoan lại “Ừ” một tiếng, Ôn Nhược Căn không biết từ nơi nào móc ra một khăn lụa màu đỏ, cẩn thận che khuất đôi mắt của Trường Hoan, sau đó kêu xe ngựa dừng lại đỡ Trường Hoan đi ra ngoài, chính mình nhảy xuống, một tay nắm ở trên càng xe, sau đó ôm Trường Hoan xuống.

Trường Hoan bỗng chốc bay lên không, trong lòng sợ hãi, khẽ nhếch cái miệng nhỏ, lại không có phát ra âm thanh, chỉ là đôi tay gắt gao ôm cổ Ôn Nhược Căn.

Sau đó nàng bị Ôn Nhược Căn ôm giống như tiểu hải tử trở về sân, thỉnh thoảng có truyền đến âm thanh, nàng biết khẳng định là hạ nhân trong nhà nhìn thấy, trên mặt bỗng nhiên cảm thấy nóng bỏng.

Nàng dựa vào cảm giác dễ sát vào lỗ tai Ôn Nhược Căn, nhỏ giọng nói: “Căn Căn, ta biết chàng muốn làm gì.”

Ôn Nhược Căn nghe vậy ngưng, sau đó chân vẫn bước đi một cách vững vàng, tới nhà chính đẩy cửa ra, nhẹ nhàng đặt Trường Hoan ở trên giường.

Nhiếp Trường Hoan muốn cời dây lưng xuống, bị Ôn Nhược Căn ngăn lại, sau đó nàng ngồi ở trên giường chờ, khẽ miệng lại lặng lẽ cong lên.

Cửa lớn mở ra lại khép lại, Ôn Nhược Căn cầm một bao tay nài to lớn đặt ở trên xe ngựa lúc trước, chạm rãi đi tới.

“Hoan Hoan, nàng muốn mặc y phục mới sao?”

Trong lòng Nhiếp Trường Hoan vui như nở hoa, hôm nay Ôn Nhược Căn giống như luôn luôn cầu xin nàng đồng ý, trong lòng cảm thấy buồn cười, rồi lại giống như có cảm giác một dòng nước ấm chảy qua.

Vì thế nàng gật đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Ôn Nhược Căn vô cùng vui mừng, muốn giúp Nhiếp Trường Hoan cời y phục xuống. Trường Hoan không làm, nghiêng đầu mỉm cười nói, “Ta muốn cho chàng giúp ta mặc, có thể chứ?”

Điều này hiển nhiên làm Ôn Nhược Căn kinh ngạc, tuy rằng hắn đã chung chăn gối với Nhiếp Trường Hoan hơn một năm, nhưng thời điểm thân mật nhất cũng chỉ là hôn môi một chút, hắn sợ Trường Hoan không thích, cho nên trước sau không có vượt qua một bước cuối cùng.

Chính là cho dù bị mất, hắn dường như cũng có thể cảm nhận được Trường Hoan chân thành, vì thế hít vào một hơi chậm rãi cời y phục của Trường Hoan ra, mặc vào bộ đồ mới.

Nếu Trường Hoan kéo mảnh lụa che mắt xuống, liền có thể nhìn đến tay Ôn Nhược Căn rất trắng vẻ, còn có vành tai đỏ như máu, bất quá nàng không có kéo xuống, thứ nhất nàng mở miệng để cho Ôn Nhược Căn giúp nàng thay quần áo đã đủ thẹn thùng, nếu còn muốn bốn mắt nhìn nhau với hắn quả thực không thể tưởng tượng.

Phối hợp Ôn Nhược Căn đứng lên ngồi xuống, qua thật lâu, Ôn Nhược Căn rốt cuộc đã giúp nàng đổi xong y phục, sau đó hắn cời bỏ mảnh lụa che mắt nàng xuống.

Hiện tại Nhiếp Trường Hoan đang ngồi, nằng rừ mắt, màu đỏ tươi đẹp rực rỡ ánh vào hốc mắt, hoa sen trên tay áo được thêu bằng chỉ vàng, trông rất đẹp mắt.

Ôn Nhược Căn nhìn chăm chăm thật lâu sau, dường như muốn nhìn Trường Hoan thành cái động nhỏ. Trường Hoan đứng dậy, kéo kéo váy, bị Ôn Nhược Căn kéo đến bàn trang điểm ngồi xuống.

Nhiếp Trường Hoan còn chìm sâu vào ý phục tân nương, Ôn Nhược Căn đã dọn xong son phấn, còn có mi bút son môi, Nhiếp Trường Hoan nhìn lướt qua, đều là mới, nằng không dùng qua.

“Chàng trang điểm cho ta.” Không phải nghi vấn mà là trần thuật, đều không cần nằng hỏi, sự thật bày ở trước mắt.

Ôn Nhược Căn gạt đầu, không nói cho nằng biết chính mình đã trộm thử ở trên mặt rất lâu, nữ hài tử trang điểm thật sự quá phức tạp, hẳn học lâu như vậy cũng chỉ biết một chút.

Ngày hôm qua trọ ở khách điểm ngoài ý muốn, cho nên hôm nay nằng để mặt mộc trở về, mặt nằng trắng nõn sạch sẽ, Ôn Nhược Căn chỉ cho đắp nằng một tầng phấn hơi mỏng, sau đó son cũng nhàn nhạt nhiễm hồng gương mặt, cần thận vẽ cho nằng lông mày lá liễu, cuối cùng dùng tay bôi một chút son môi trên miệng.

Vốn dĩ là đôi môi phấn nộn, sau khi tô màu càng thêm kiều diễm ướt át, Trường Hoan nhìn chính mình trong gương, vẻ mặt khiếp sợ, Ôn Nhược Căn nhìn không được khom lưng nhẹ nhàng ngậm chặt, sau đó chậm rãi cọ xát.

Vốn dĩ Trường Hoan muốn khen ngợi vài câu, tất cả bị hấn ngăn ở trong miệng.

Ôn Nhược Căn không thỏa mãn tình trạng như vậy, ôm lấy eo Trường Hoan, đến cuối cùng, Nhiếp Trường Hoan nằm ở trong lòng ngực của Ôn Nhược Căn thờ đốc, gương mặt đỏ bừng.

Ôn Nhược Căn cúi đầu giúp nằng lau miệng, son môi sớm bị hấn hôn mất, chỉ để lại dấu vết nhàn nhạt, nhưng so với phía trước càng thêm no đủ đỏ tươi.

Nhìn không được lại cần một ngụm.

Trường Hoan u oán trừng mắt nhìn hấn một cái, sau đó nhìn đến màu đỏ ở khóe miệng hấn, rốt cuộc không nhịn cười ra tiếng.

“Y phục mới của chàng đâu?” Trường Hoan cuối cùng nhớ tới lúc trước hấn nói chính là hai người bọn họ.

Ôn Nhược Căn buông Trường Hoan ra, xoay người đi lấy y phục trên giường. Một bộ vừa thấy liền biết là y phục dành cho tân lang tương xứng với nằng. Trường Hoan rất có hứng thú mà cảm lấy cần thận đánh giá.

Ôn Nhược Căn đi vào phía sau bình phong thay y phục, Trường Hoan ghé đầu vào trên bàn số, chỉ chốc lát sau Ôn Nhược Căn đi ra.

Advertisement / Quảng cáo

Vốn dĩ vóc người của Ôn Nhược Căn cao lớn, làn da trắng nõn, ngày thường luôn một thân bạch y, hiện tại màu đỏ trên thân, khóe miệng đã cọ xát qua, giờ phút này càng có vẻ ôn nhuận như ngọc.

Trường Hoan lập tức nhìn đến ngực người, Ôn Nhược Căn đi tới, tay quơ quơ ở trước mắt nằng, Trường Hoan hoàn hồn, cúi đầu uống trà.

Ôn Nhược Căn quay đầu đi mép giường, sau đó trong tay cầm một sợi dây cột tóc, đưa cho Trường Hoan: “Giúp ta buộc một phen.”

Trường Hoan tiếp nhận, nhìn kỹ một chút, mặt trên còn có dấu vết bị buộc, hai đầu có mấy cái nếp uốn, là mảnh lụa che mắt nằng lúc trước.

Cho nên hấn là lấy dây cột tóc làm mảnh lụa che mắt nằng?

Rất nhanh buộc lại, Trường Hoan thờ phào nhẹ nhõm.

Ôn Nhược Căn đuổi tay nắm mười ngón tay của nằng, Trường Hoan tùy ý bị hấn nắm, đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Góc Cây Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Editor: Tiểu Ly Ly – ĐDLQĐ

Một bước ra cửa, trước mắt Trường Hoan sáng ngời, sân viện đều một mảnh màu đỏ rực.

Trở về thời điểm nằng bị che đôi mắt lại không thấy bên ngoài, lúc này thấy đèn đường, cầu đá vây quanh một vòng vải đỏ, trên hành lang sa mảnh đều là màu đỏ.

Ôn Nhược Căn nắm tay nằng bước qua cầu đá đi đến phía trước, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm giữ nằng, gương mặt nghiêm túc: “Hôn lễ ở kinh thành ta vẫn cảm thấy không hài lòng, nhiều người tới như vậy, lại không có mấy người là thiết tình thực lòng chúc phúc chúng ta. Hiện tại nơi này chỉ có hai người chúng ta, Hoan Hoan, nằng nguyện ý gả cho ta sao?”

Trường Hoan ngẩng đầu nhìn hấn, trong ánh mắt Ôn Nhược Căn tràn đầy thâm tình, nằng cười rõ lên hỏi lại hấn: “Hiện tại bên ngoài đều gọi ta là Ôn phu nhân, ta không lo mình sẽ làm không tốt? Hơn nữa, rõ ràng hôn phục đều đã mặc, chàng còn hỏi ta vấn đề này có phải là quá muộn hay không?”

Ôn Nhược Căn nghe vậy ngẩn ra, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nằng, “Ta chỉ muốn nghe nằng trả lời, nguyện ý hay không. Chỉ có nghe được, lòng ta mới an tâm.”

Trường Hoan giả vờ tức giận, đẩy ra hấn, “Được được được, ta nguyện ý.”

Advertisement / Quảng cáo

Ôn Nhược Căn cười, mang theo nằng đến đại đường.

Đại đường sớm đã trang trí xong, Lục Châu các nằng đều tụ ở bên nhau nói chuyện phiếm, thấy các chủ tử đến, đầu tiên là Lục Châu theo bàn nằng đến đỡ Trường Hoan, sau đó bị Ôn Nhược Căn liếc mắt nhìn quá, ngượng ngừng thu tay lại.

Giờ lành vừa đến, Trường Hoan bị Lục Châu che khăn voan đỏ lại, nắm lấy sắp lụa hồng với Ôn Nhược Căn, lạy thiên địa.

Ôn Nhược Căn lại đẩy xóc lên tân nương từ khăn voan, rõ ràng không người xuống hạ, trường hoan lại đỏ bừng gương mặt, ở màu đỏ quần áo phụ trợ hạ càng thêm kiều diễm.

Hai người ăn cơm trưa, Trường Hoan không biết có tâm trạng gì, lại cảm thấy kỳ quái ngượng ngùng, từng chút từng chút ăn cơm. Ôn Nhược Căn nhìn qua, lại gấp đồ ăn thêm vào trong chén nằng, “Ăn nhiều một chút.”

Trường Hoan gạt đầu, đấu tranh với đồ ăn trong chén, toàn tâm toàn ý kết quả là nằng ăn no căng bụng.

Ôn Nhược Căn mang theo nằng đi tiêu thực, hạ nhân đều bị hấn đuổi đi, lúc này toàn bộ trong nhà chỉ có hai người bọn họ.

Trường Hoan có ngủ trưa thói quen, sau khi dạo qua một vòng liền trở về nhà, thay đổi bộ y phục nghỉ ngơi.

Ôn Nhược Căn trở về sau một bước, tắm rửa xong, Trường Hoan đã bò lên trên giường nhắm mắt lại mơ màng sắp ngủ.

Thời tiết có chút khô nóng, Trường Hoan không có cái chăn, nằng nằm nghiêng ở bên ngoài đi vào giấc ngủ, Ôn Nhược Căn có thể thấy khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nằng, còn có, môi hơi sưng

Ôn Nhược Căn đi qua, hôn môi nằng, Trường Hoan lều bàu một chút, Ôn Nhược Căn nhẹ giọng dỗ nằng: “Ngoan, đi vào một chút.”

Trường Hoan nhủ nhủ này, trở mình nhích vào bên trong một chút, Ôn Nhược Căn nằm xuống, sau đó một tay ôm chặt Trường Hoan đang dựa vào hân, một cái tay khác nửa chống ở trên gối đầu, cúi đầu hôn trên cổ trắng nõn của nàng đang lóa lờ ở bên ngoài.

Nhẹ nhàng, có chút giỡn, Trường Hoan theo bản năng tránh xa, Ôn Nhược Căn truy tìm lại đây tiếp tục đẩy đưa, Trường Hoan có chút tức giận, tưởng muỗi quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, một cái tát đánh qua.

Ôn Nhược Căn bị tát, có chút không thể tưởng tượng, ngăn người tiếp tục động tác chính mình, chỉ là không hề giới hạn trong phạm vi nhỏ nhỏ kia.

Trường Hoan rút cuộc tỉnh lại, mở đôi mắt mê mẫn, không biết khi nào nàng cúi vào trong lòng ngực Ôn Nhược Căn, tay còn không tự giác để trên eo hân, mà Ôn Nhược Căn chính ôm chính mình gặm cắn đến chính vui vẻ.

Ôn Nhược Căn thấy nàng trợn mắt, âm thanh khàn khàn mê hoặc nàng, “Nếu tỉnh, chúng ta làm chuyện khác đi.”

“Nhưng ta còn muốn tiếp tục ngủ.” Trường Hoan là bị hân đánh thức, hiện tại tất nhiên còn chưa tới canh giờ nàng thường ngủ tỉnh lại, nàng ngáp một cái, muốn xoay người ngủ tiếp.

Ôn Nhược Căn ngăn lại nàng, “Làm xong ngủ tiếp, được không?”

Hiện tại Trường Hoan chỉ muốn ngủ, chính là không thuận theo hân. Ôn Nhược Căn bị nàng tra tấn có chút tàn nhẫn, đành phải thấp giọng thương lượng với nàng: “Một chút, được không?”

Advertisement / Quảng cáo

Nam tử hán đại trượng phu, cơ được dẫn được.

Quả nhiên, Trường Hoan vừa nghe nói lập tức liền có thể không bị người quấy rầy, gật gật đầu.

Ôn Nhược Căn thờ dài, đi hôn nôi nàng, loại bỏ y phục của nàng, Trường Hoan nhắm mắt lại, chậm rãi thậm chí chủ động đi nghênh đón hân.

Sự thật chứng minh miệng nam nhân là quý gạt người, cái gì trong chốc lát, thẳng đến sau khi mặt trời sắp lặn Trường Hoan mới được buông tha, thân thể mang theo đau nhức nặng nề đi ngủ.

Ôn Nhược Căn thủ thập cho mình xong, bụng chứa nước ấm cẩn thận giúp nàng rửa sạch. Nghĩ đến nàng ngủ dậy một giấc khẳng định sẽ đói, ra cửa đi đến phòng bếp.

Bọn người Lục Châu bị hân phản phò hôm nay không cần trở về, Ôn Nhược Căn chính mình nhóm lửa nấu chén cháo thịt nạc, hâm nóng ở lồng hấp.

Trường Hoan là bị đói và đau nhức đồng loạt đánh thức, nàng thật không nghĩ tới động phòng lại thống khổ như thế, trong lòng nể Ôn Nhược Căn một trận mới xả giận, bất quá nghĩ đến đến chính mình cũng có chút hương thụ, lại cảm thấy thẹn thùng.

Ôn Nhược Căn bụng cháo chén tiến vào, liền nhìn đến Trường Hoan xấu hổ buồn bực mà trừng mắt nhìn hân, sờ sờ cái mũi, sau đó buông chén đi ôm Trường Hoan lại đây.

Trường Hoan cười như không cười đánh giá cháo trên bàn, vẻ mặt nghiền ngẫm mà nhìn Ôn Nhược Căn, ý tứ hình như là đang nói: Ta bị chàng lấn lộn thâm như vậy, chàng liền lấy một chén cháo tới dụ dỗ ta?

Ôn Nhược Căn bị nàng nhìn chằm chằm đến trong lòng có chút sợ hãi, vội vàng đẩy cháo qua: “Trong phủ hạ nhân đều nghĩ, ta tự mình nấu cháo, nàng nếm thử xem.”

Trường Hoan cũng không muốn làm chó hân, ngoan ngoãn ăn xong cháo, sau đó Ôn Nhược Căn ôm nàng đi đến trên giường.

Có lẽ là lúc trước ngủ nhiều, lại nằm ở trên giường ngược lại ngủ không được, Ôn Nhược Căn có chút mệt nhọc, nhắm mắt lại, vẫn chu đáo mà bởi Trường Hoan nói chuyện.

Cuối cùng Trường Hoan vẫn hỏi vấn đề tầm thường rồi lại không bình thường: “Vì sao lại thích ta?”

“Đại khái là tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm dĩ*.”

Tình bất tri sở khởi, cố nhất vãng nhi thâm*: tình cảm không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ hướng về một người mà yêu say đắm

“Nói vậy, chiếu theo cách nói lúc trước của chàng, khẳng định là nhìn thấy đáng vẻ chất vật của ta, sao có thể sinh ra cảm giác đối ta như vậy?”

“Nào có, rõ ràng thực đáng yêu, thực làm người ta đau lòng.”

“Ta đây già già già đại chàng cũng cảm thấy đáng yêu?”

Ôn Nhược Căn biết nàng là đang nói đáng vẻ nàng già dạng phát bệnh tâm thần tránh né hành vi tứ hôn của Hoàng Hậu tai cung yến lần đó, Trường Hoan thật sự thực để ý đến hình tượng của nàng trong cảm nhận của hân về lần đó, Ôn Nhược Căn sờ sờ nàng đầu, “Thực đáng yêu, cũng thực thông minh.”

Advertisement / Quảng cáo

Trường Hoan muốn biết đáp án, rốt cuộc có chút buồn ngủ, làm tỏ ở trong lòng ngực Ôn Nhược Căn nhắm mắt lại muốn ngủ.

Cuối cùng, trước khi con buồn ngủ đánh úp lại ý thức, Trường Hoan đột nhiên hỏi hân: “Nếu ta thật là kẻ điên, chàng sẽ ghét bỏ ta sao?”

“Làm sao ghét bỏ, yêu còn không kịp.” Ôn Nhược Căn hôn hôn cái trán của nàng, trong ánh mắt nhìn nàng hoàn toàn là thâm tình.

Không có nàng, đâu có ta của hiện tại. Không có nàng xuất hiện, khả năng ta sớm đã không ở nhân thế.

Cho nên Hoan Hoan không cần thiếu tự ti, nàng không biết đối với ta mà nói nàng rốt cuộc chiếm bao nhiêu phần lượng

Đêm dài, Trường Hoan vô ý thức cọ cọ cầm hân, ôm Ôn Nhược Căn ngủ ngon. Ôn Nhược Căn giờ tay nhẹ nhàng sờ sờ cái mũi của nàng, ôm nàng an tâm nhắm mắt ngủ.

Hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Gốc Cây Đào Hoa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.